

Nữ Hoàng Ai Cập

Contents

Nữ Hoàng Ai Cập	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	46
13. Chương 13	54
14. Chương 14	58
15. Chương 15	64
16. Chương 16	70
17. Chương 17	75
18. Chương 18	78
19. Chương 19	81
20. Chương 20	84
21. Chương 21	87
22. Chương 22	89
23. Chương 23	92
24. Chương 24	95
25. Chương 25	98
26. Chương 26	101
27. Chương 27	104
28. Chương 28	107
29. Chương 29	109
30. Chương 30	113
31. Chương 31	116
32. Chương 32 - End	119

Nữ Hoàng Ai Cập

Giới thiệu

Xya Rido : con gái của tĩ phú Mĩ, thông minh, xinh đẹp, biết làm tất cả các việc gọi là nữ công gia c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-ai-cap>

1. Chương 1

Nữ Hoàng Ai Cập

Chú ý:

Truyện này là do tác giả dựa vào một phần nội dung và nhân vật của bộ truyện tranh nổi tiếng Nữ Hoàng Ai Cập. Nếu ai không thích một kết thúc khác biệt so với truyện, làm ơn click back

*Tên tác phẩm: nữ hoàng ai cập.

* Author: min.

* Category: tình cảm, thần kì, vui nhộn, buồn.

* Rating: không.

* Status: on-going

* Warning: Truyện này là do tác giả dựa vào một phần nội dung và nhân vật của bộ truyện tranh nổi tiếng Nữ Hoàng Ai Cập. Nếu ai không thích một kết thúc khác biệt so với truyện, làm ơn click back

Giới thiệu nhân vật:

Xya Rido : con gái của tĩ phú Mĩ, thông minh, xinh đẹp, biết làm tất cả các việc gọi là nữ công gia chánh. rất yêu quý gia đình của mình, nhất là người chị gái, có thể làm mọi việc để bảo vệ cho chị. ngây thơ, rất dễ tin tưởng vào người khác.

Izumin : hoàng tử xứ Hitaito, đẹp trai, dũng mãnh, làm tất cả để bảo vệ và làm người con gái mình yêu hạnh phúc. Rất thương yêu em gái. Có một nỗi ám ảnh trong quá khứ.

Carol Rido: chị của Xya, hiện là sinh viên khoa khảo cổ của trường đại học Cairo, rất ham hiểu biết, được bạn bè quý mến, khuyết điểm lớn nhất là cực kì tệ ở khoản nấu ăn. yêu Menfuisur.

Menfuisur : Hoàng đế của đất nước Ai Cập vĩ đại, có một quá khứ không đẹp đẽ. chính vì vậy, khi lên ngôi vua, đối xử với người dân rất tàn bạo vì cho đó là một cách để trở thành ông hoàng đáng nhớ nhất trong lịch sử. thay đổi hẳn từ khi gặp Carol => chăm lo cho dân, đối xử với mọi người nhẹ nhàng hơn, đôi lúc biết suy nghĩ cho người khác. rất yêu Carol.

Asisur : chị gái của Menfuisur, xinh đẹp, yêu em trai mình, bất chấp mọi thủ đoạn để có được thứ mình muốn. xét theo một khía cạnh nào đó thì là một người tốt

Nhân vật phụ;

Thế giới cổ đại

- Pharaong Nephenmat: cha của Menfuisu và Asisu, Pharaong đời trước.
- Imhotep: tể tướng Ai Cập, luôn trung thành với Menfuisu.
- Minue: đại tướng quân Ai Cập, luôn trung thành với Menfuisu.
- Unasu: cận vệ của Menfuisu và Carol, xuất thân là một nô lệ.
- Kaputa: quan tư tể Ai Cập.
- Teti: thị nữ thân tín của Carol.
- Nebanon: hoàng thân giả mạo của Ai Cập.
- Izumin: hoàng tử Hittaitô cổ đại.
- Ruka: cận vệ của Izumin.
- Ragashu: hoàng đế Babylon cổ đại.
- Amazones: nữ hoàng của Amazon cổ đại.
- Kafura: nữ hoàng Libia cổ đại.
- Angon: hoàng đế Atsiria.

Nữ hoàng ai cập

Kính koong.....

Nghe thấy tiếng chuông cửa, bà Mary – người giúp việc của nhà Rido liền đi ra mở cửa. Trước mặt bà là một cô gái xinh đẹp. Mái tóc màu tím hồng được buộc cao. Đôi mắt tím nhạt long lanh như hồ nước thu. Làn da trắng hồng mịn màng ẩn dưới chiếc áo trắng mỏng. Đôi môi đỏ mọng như trái sỡ chín luôn mỉm cười dù có chuyện gì xảy ra. Quả đúng là con gái của tử phú Mĩ.

- ** Mary, con về rồi đây – Một giọng nói trong vất vang lên khi thấy bà

- Xya, cô về sao không báo trước ọi người – Bà vui mừng – Để tôi vào báo với bà chủ và cậu chủ

- Con muốn mọi người bất ngờ mà. Mẹ và anh con đang ở trong phòng khách ạ?

- Ủ. Bà chủ từ sau ngày cô Carol mất tích rất mệt mỏi. Cô vào thăm bà đi. Để hành lí đấy tôi xách cho

Vừa nói chuyện cả hai vừa bước vào nhà. Mẹ nàng – bà Rido đang ngồi nhâm nhi trà và ngắm phong cảnh sông Nil. Khuôn mặt hiền từ vì sự lo lắng, đau buồn mà nhanh chóng xuất hiện nhiều nếp

nhăn. Đôi mắt sáng ánh lên chút mệt nhọc. Nhìn bà mà Xya cảm thấy thương quá. Những lúc bà cần có nàng ở bên thì nàng lại ở xa. Còn anh nàng – một chàng trai tài giỏi, đẹp trai trong mắt mọi

cô gái, dưới đôi mắt đen luôn nhìn thẳng về phía trước xuất hiện vết thâm quầng mờ nhạt, một điều rất ít thấy trước đây, chắc hẳn anh phải mệt mỏi lắm - ở bên cạnh mẹ và cầm trên tay một

quyển báo kinh tế nào đó.

- Mẹ, anh, con về rồi này

Nghe thấy tiếng nói, cả hai cùng nhìn lên

- Xya – đồng thanh. Xya chạy vào xà xuống lòng mẹ như hồi nhỏ thường làm. – Con nhớ mẹ quá!

- Con bé này, không nhớ anh à – Raian - anh trai nàng lên tiếng, tiện thể cốc vào đầu Xya một cái nhẹ

- Đau em – Xya nhăn nhó – Anh đánh em, không thèm nhớ - Lè lưỡi

- Sắp thành thiếu nữ rồi đấy công nương ạ

- Em còn nhỏ chán, mới có 16 thôi, ông già thích bắt nạt trẻ con

Lại một cuộc chiến sắp bùng nổ. Bà Rido thở dài. Hết mấy đứa con bà gặp nhau là lại cãi nhau vì mấy cái lí do rất không đầu. Đúng là thương nhau lắm cắn nhau đau

- Nếu mà có chị Carol ở đây thì anh thua em là cái chắc – Vừa nói đến tên Carol, không khí bỗng trầm xuống – Em... em xin lỗi
- Xin lỗi gì hả con gái – Bà Rido cười nhẹ - Con có lỗi gì đâu
- Cảnh sát sẽ tìm được chị ấy thôi, phải không anh Raian
- Đúng rồi đấy – Raian đồng tình với em gái
- Thưa bà chủ, bữa trưa đã sẵn sàng – Bà Mary từ trong bếp đi ra
- Con vào thay đồ đi, rồi ra ăn – Nghe lời mẹ, Xya đứng dậy và bước về căn phòng yêu dấu của mình

Cuộc sống của Xya trước đây vốn rất hạnh phúc. Ba là tỉ phú Mỹ. Anh là giám đốc công ty xăng dầu lớn. Gia đình có truyền thống theo ngành khảo cổ. Carol – chị gái nàng học theo ngành đó tại

trường đại học Cairo. Tuy nhiên, Xya thích tự do nên đã cố gắng học xong chương trình đại học khoa Y học rồi thực hiện ước mơ đi du lịch. Việc ấy không có gì khó vì nàng vốn là khá thông minh,

nếu không muốn nói là một thiên tài. Chỉ có chuyện đi du lịch mới là nan giải. Cả ba anh em phải cùng nhau thuyết phục ba mẹ, rồi nàng còn phải vượt quá bài thi gồm đầy đủ các việc để chăm

sóc bản thân khi ở một mình. Cuối cùng, tháng 10 năm ngoái, nàng đã được đồng ý. Một hôm, đang ngồi ngắm sông Sen ở Pháp cùng bạn, nàng nhận được tin báo cha bị rắn hổ mang cắn, không

qua khỏi. Chị gái thì mất tích. Nàng vội vã đặt vé máy bay quay về...

- Xya, làm gì lâu vậy. Nhanh lên. CƠM canh nguội hết rồi – tiếng anh nàng vọng từ tầng dưới
- Em xuống ngay đây.....

o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o

Đây là đâu nhỉ ? Trần nhà được trang trí bằng những bức bích họa tinh xảo. Những cuốn sách nằm ngay ngắn trên những giá sách dài bất tận. Những chiếc ghế gỗ nhỏ nằm rải rác khắp nơi. Không khí hoàn toàn yên ắng, chỉ có tiếng thì thầm khe khẽ. Đây chẳng phải là thư viện trung tâm sao ?

Sau khi nhìn xung quanh để nhận biết mình đang ở đâu, Xya mới nhìn xuống tay mình. Nàng đang cầm một cuốn sách khá dày. Bìa sách vẽ những họa tiết mà nàng vẫn nhìn thấy trên món đồ khảo cổ của cha. Trang đầu tiên của cuốn sách ghi một dòng chữ :

Thần chết sẽ trừng trị kẻ nào phá rối giấc ngủ của hoàng đế

Những trang tiếp theo, nàng thấy loáng thoáng những cái tên : Xya , Izumin , Carol, Menfuisur, Asisur,... làm nàng thấy cực kì tò mò xem cuốn sách viết về cái gì.

- Xya, dậy đi, con gái gì mà suốt ngày ngủ thê, công chúa ngủ, dậy đi – Tiếng Raian vang lên làm Xya giật mình
 - Hơ, anh Raian. Gió mát quá làm em buồn ngủ. Gì mà công chúa ngủ. Có phải tại em đâu – Sau khi tỉnh táo, Xya lại chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến tranh
 - Không cãi nhau nữa. Đi ra xe. Mẹ đang đợi để đi mua sắm gì gì đó cho công chúa đấy
 - Lại mua sắm. Một chết đi được. Mấy hôm nay hôm nào cũng đi mà. Nghỉ không được sao ? – Xya nhăn nhó bước ra xe
 - Nhanh lên. Anh còn phải đến công ty - Raian giục em
- Lên xe xong, Xya quay ra nói với mẹ :
- Mẹ ơi, hay là đi đến thư viện đi. Mình mua bao nhiêu là quần áo, con dùng sao mà hết được – Con muốn mượn vài quyển sách đọc

- Ủ, cũng được, tùy con – Quay sang nói với Raian – Vậy thì con ẹ đến thư viện trung tâm vậy (Thư viện trung tâm chính là Chứng viện Strahov – Thư viện Thần học – Prague – Tiếp

Khắc, do chưa được đến thư viện nên tìm đại thư viện nào đẹp cho vào)

Các tòa nhà hiện nay tọa lạc tại Chứng viện Strahov chủ yếu được xây dựng trong các thế kỷ XVII và XVIII. Nhưng khu vực được xem là lộng lẫy nhất và có giá trị nghệ thuật nhất chính là Thư viện Triết học và Thần học.

Nơi đây lưu giữ một số lượng trước tác Thần học vô cùng vĩ đại, với trên 200.000 quyển sách, trong đó có cả các tác phẩm in ấn nổi tiếng như Christoffel Plantin từ Antwerp.

Những bức tranh bích họa trên trần nhà tại Thư viện Thần học được biết là phải mất 4 năm mới hoàn thành. Chúng mô tả các công việc của những thủ thư đã từng làm việc tại thư viện này.

Trong sảnh của thư viện còn lưu giữ một vài các tác phẩm về địa lý và thiên văn học có từ thế kỷ XVII. (theo những thư viện đẹp nhất thế giới)

Quay trở lại với Xya. Sau khi đến thư viện, nàng không biết nên bắt đầu từ đâu khi ở đây có quá nhiều sách. Nàng không nhớ được cuốn sách có tên là gì vì vậy phải đi tìm từng chỗ một. Đúng lúc tuyệt vọng thì nàng bỗng thấy có một sức mạnh nào đó bao quanh lấy mình. Trí óc nàng dường như tê liệt. Đôi chân cứ tự động bước đi. Khi nàng bắt đầu điều khiển được hành động của mình thì đã thấy trước mặt là cuốn sách trong mơ.

Đọc xong cuốn sách, Xya không biết có nên tin nó là sự thật không. Tuy nhiên, nàng biết, không thể để Raian biết về quyển sách này. Anh ấy mà đọc được thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Raian đúng là một người rất biết kiềm chế. Là con người, kiềm chế cũng phải có giới hạn. Với Raian, gia đình chính là cái giới hạn đó. Hơn nữa, người phải chịu khổ cực lại là một trong hai đứa em gái bé nhỏ của anh. Nhưng, nàng phải làm gì với quyển sách bây giờ, sớm muộn nàng cũng phải trả nó cho thư viện thôi. Thở dài. Chuyện đến đâu hay đến đó vậy. Sáng mai, nàng sẽ đi trả cuốn sách này ngay. Còn chuyện của chị Carol, nàng sẽ phải liệu một phen

- Xya, sao con không ở nhà thêm vài hôm nữa? – Bà Rido hỏi. Bà và Raian đang ở sân bay tiễn Xya

- Mẹ à, bạn con bị ốm. Con phải sang đây ngay xem có giúp được gì không. Có lẽ khoảng một tháng nữa con mới về, cũng không biết có viết thư hay gọi điện về ẹ được không nữa –

Xya nói, với nụ cười vẫn luôn thường trực trên môi – Nhưng mẹ yên tâm, con luôn khỏe mạnh mà. Với lại, con là thủ khoa ngành Y, sẽ chẳng có chuyện gì đâu

- Nhưng mà... - Tiếng thông báo bỗng vang lên : “ Xin thông báo, chuyến bay Cairo – Seoul sẽ khởi hành trong 10’ nữa.”

- Mẹ à, con đi đây – Xya quay sang nói với anh – Anh chăm sóc mẹ hộ em nhé. Em sẽ về sớm thôi

- Ủ, nhớ về sớm đấy – Raian mỉm cười

Xya ngoái đầu nhìn về phía mẹ và anh trai thêm một lần nữa trước khi vào phòng cách li. “Con xin lỗi. Con sẽ sớm về nhưng không biết có thể gặp lại mẹ không. Anh hai à, mẹ trông cậy vào anh vậy.”

o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o

- Xya, tớ mong cậu quá – Sangmin – một người bạn thân của Xya ở Hàn Quốc – chạy tới ôm chầm lấy Xya khi thấy nàng bước đến

- Lâu rồi không gặp, cậu vẫn thế nhỉ - Xya cười

- Thôi, về nhà tớ rồi bọn mình trò chuyện sau – Sangmin nói và kéo Xya ra xe

- Làm phiền cậu quá. Chuyện tớ nhờ cậu đã được chưa – Xya hỏi. Cả hai hiện đang ngồi trên xe của Sangmin.

- Bạn bè với nhau mà. Tổ đặt vé rồi. 8h tối nay bay. Mà sao cậu vội thế. Mấy khi rảnh rồi bay qua đây chơi. Ở lại vài ngày đã chứ

- Tổ có việc bận mà. Ghé qua thăm xem cậu thế nào thôi. Để tổ ngắm xem đường phố Seoul đẹp thế nào mà cậu khen mãi – Nói rồi, Xya quay sang cửa kính nhìn ra bên ngoài. Người ngoài

nhìn vào có lẽ nghĩ rằng nàng đang ngắm cảnh. Thực chất, nàng đang bồn chồn suy nghĩ, chẳng còn thời gian đâu mà ngắm nghía. Nàng qua đây không phải để thăm bạn như đã nói với mẹ. Nàng muốn

gieo mình xuống dòng sông Nil để gặp chị Carol. Mẹ và anh biết chuyện này thì sẽ không bao giờ đồng ý, vì vậy nàng mới phải nói dối. Đáng lẽ, Xya có thể vào phòng cách li rồi tìm cách chuồn ra

ngoài. Nhưng vừa nghe tin nàng sẽ đến Seoul, anh Raian đã gọi điện đặt vé cho nàng. Nếu biết nàng không lên máy bay, họ sẽ rất lo lắng. Thế nên, thà mất đi chút thời gian bay qua bay lại.

- Xya này, nghĩ gì mà tập chung thế. Đến nhà tổ rồi, vào thôi – Sangmin giục

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Ai Cập cổ, 3000 năm trước.....

Carol bước ra vườn, lấy tay xoa nhẹ tay còn lại đang bị thương, mỉm cười :

2. Chương 2

- May quá, Ruka bảo ngày mai tôi có thể tháo băng được rồi – Ánh mắt nàng bỗng nhìn về phía sông Nil, có một đốm. Là một cơ thể người – Ruka, ra giúp ta với – nàng hét to

- Thưa công nương, có chuyện gì vậy ạ ? – Ruka chạy đến

- Anh nhìn kia – Carol chỉ về phía cơ thể đang trôi dưới sông – Anh vớt người ta lên đi. Nghe theo lời Carol, Ruka nhảy xuống sông Nil. Vài phút sau, anh ngoi lên, trên tay là một cô gái

- Xya à, em sao thế, sao lại ra nông nỗi này – Carol chạy đến khi nhận ra cô gái đó là ai – Anh bế Xya vào phòng tôi đi. Bà Nafutêra, gọi ngự y hộ tôi.

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Carol ngồi bên cạnh em gái, thở dài. Ngự y vừa khám cho Xya. Nàng lo lắng. Bệnh tim của Xya lại tái phát. Vốn dĩ đã khỏi rồi, nhưng do ngâm nước mấy ngày liền. Cũng may Xya luôn mang cả chục

viên thuốc theo nên mới không có chuyện gì.

- Xya à, tỉnh lại với chị đi em – Carol nói khẽ

- Carol à, nàng ở đâu vậy – Tiếng Menfuisư vang lên, phá vỡ bầu không gian yên tĩnh

- Menfuisư, Xya... Xya... - Carol nói không hết câu, ôm chầm lấy Mefuisư khóc nức nở

- Carol... Ta biết là nàng lo cho em gái, nhưng không ăn khonong uống gì, sao mà sống nổi – Anh nhẹ nhàng vỗ vào lưng Carol – Ăn chút gì đi mới có sức để mà khóc tiếp chứ

- Nhưng... mà... Xya... - nói giữa những tiếng khóc

- Ngoan. Nghe lời ta nào. Nín đi. Ra ăn một chút rồi vào trông Xya – Nói rồi Menfuisư đưa Carol ra ngoài

Khi bóng hai người đi khuất, bỗng có một bóng người từ trên cao nhảy xuống. Chàng trai có mái tóc màu vàng ánh kim, hơi xoắn, buộc thành một túm ở phía sau. Đôi mắt xanh dương, hướng về

phải cô gái đang nằm trên giường. Mái tóc tím hồng xòa trên gối. Lông mày mảnh hình trăng lưỡi liềm. Hàng lông mi dài, cong vút. Cái mũi thon thon. Đôi môi đỏ như trái sỡ. Quả là một mỹ nhân.

Đẹp một cách thánh thiện. Như một thiên thần vậy.

- Ruka, người ra đây – Ruka giật mình. Là tiếng Menfuisư. Hắn đã phát hiện ra điều gì sao....

- Chị vẫn giữ ý định cũ ư? Không không, chị em chúng ta không thể thành thân được – Chàng phản đối

- Thôi được, người sẽ phải trả giá đắt đấy – Asisur nghĩ thầm, nằng quay lưng bước đi

“Tình hình trở nên bế tắc rồi đây”.

“Nữ vương chắc không chịu nhịn đâu”.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ”.

“Cần phải giấu các nước về việc chị em họ bất hòa, rồi sau đó tùy cơ ứng biến” – Lại một lần nữa, mọi người bàn tán xôn xao

- Carol, Xya, cả hai trở về phòng ngay – Menfuisur nói

- Chị về phòng trước đi. Em đi lại một chút rồi về sau – Xya cười nhẹ

- Để chị đi cùng em

- Không được, chị ra ngoài toàn người rình rập bắt cóc sát hại thôi – Xya nói với Menfuisur – Phiền anh đưa Carol về phòng hộ tôi – À đúng rồi, Ruka sẽ là cận vệ của em nhé

- Thưa công chúa, tôi là cận vệ của công nương Carol rồi ạ

- Vậy thì Unasu. Không bàn cãi nữa, đi thôi – Xya đi về hướng sông Nil. Mọi người đều thắc mắc. Sao Xya biết được tên họ dù họ chưa giới thiệu. Không tìm được đáp án, Unasu đành phải bước đi theo Xya.

Đất nước Hitaito.....

- Hay lắm, thư của Ruka đây mà – Izumin bắt lấy con chim bồ câu. Đọc xong, chàng nói – Khẩn trương chuẩn bị hành lý cho ta

- Con định đi đâu ư? – Cha chàng đi đến

- Vâng ạ, con xin phép phụ vương đi ngay cho kịp

- Các nước láng giềng đang hướng về hô lễ của Menfuisur và cô gái sông Nil. Lại còn công chúa Ai Cập Xya nữa. Đất nước đồ sẽ hùng mạnh lên mất – Ông nhíu mày

- Phụ vương yên tâm, lần này con sẽ cướp được một trong hai người con gái kì diệu đấy – Izumin khà mỉm cười

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Cùng lúc đó, tại nước láng giềng Atsiria.....

- Nghe đồn cô dâu mới của Ai Cập vừa xinh đẹp, vừa tài ba xuất chúng. Ta rất muốn tận mắt xem thử - Hoàng đế Atsiria, Angôn mỉm cười, hay đúng hơn là nhếch mép – Ta từ lâu đã hằng ao ước như vậy, nếu được như vậy quả là tuyệt vời

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Thần điện Gi Za, Hạ Ai Cập.....

“Vạn tuế”

“Nữ hoàng giá lâm”

“Chúc mừng nữ hoàng trở về Hạ Ai Cập”

“Xin người hãy chúc phúc cho chúng tôi” – Những người dân Hạ Ai Cập Thi nhau hò hét khi thấy Asisur trở về

- Cám ơn các người vẫn còn ủng hộ ta – Asisur nhìn xuống những người dân – Ta hứa sẽ xây dựng GiZa thành một tiểu quốc hùng mạnh

“Rõ ràng việc này sẽ làm Ai Cập suy yếu” – Nàng nghĩ thầm

- Thừa công nương – Tướng quân Minuê lên tiếng – Tôi được lệnh của hoàng thượng đến đón cô. Mời cô về cung

- Tướng quân, tôi muốn ở đây một chút nữa

- Không được. Đây là mệnh lệnh của hoàng đế - Minuê dứt khoát. Carol đành phải tạm biệt bọn trẻ rồi bước lên kiệu.

“Công nương hạnh phúc”

“Công nương vạn tuế”

“Hoan hô, hoan hô”- những lời chúc của người dân cứ thi nhau vang lên

Bắc gió, một dòng lệ rơi xuống má nàng. Những người dân này tin cô quá. Vậy mà đã nhiều lần cô bỏ trốn họ. Có lẽ, từ nay cô sẽ không thể xa rời những người dân đáng yêu này rồi

Từ trên tầng, hoàng đế Menfuisư nhìn xuống, chàng không ngờ Carol được yêu quý như vậy. Thấy Carol trở về cung mang theo bao nhiêu hoa quả được tặng, Menfuisư quát to:

- Carol – Carol giật mình, những trái quả trên tay nàng rơi xuống đất

- Những trái quả này là người dân tặng em mà – Carol lên tiếng khi Menfuisư cứ nhìn mình chăm chăm

- Những thứ quả này không được dùng. Chúng có thể có độc

- Không được. Anh bỏ đi là xúc phạm em – Carol cứng đầu

- Ta...ta làm thế vì lo cho nàng mà

- Tôi không cần anh lo – Mặc dù nghe xong câu ấy, nàng không muốn dùng những thứ quả này nữa, nhưng nàng không muốn chịu thua Menfuisư

- Bẩm hoàng thượng, đã đến giờ thiết triều – Unasu cắt ngang câu chuyện của hoàng thượng và hoàng phi tương lai

- Ủ ừ . Chúng ta sẽ nói chuyện tiếp – Menfuisư ngoái người lại nói

“Khỉ thật, rõ ràng là hấn ngày càng dễ thương. Vậy mà mỗi khi gặp hấn là lại cãi nhau” – Carol đứng đó thở dài

Gần đó.....

- Lúc thấy cảnh đón rước Carol, ta càng muốn gần nàng hơn – Hoàng đế Angôn xoa cằm

- Hoàng thượng, hãy cẩn thận – Người sứ giả nói nhỏ

- Đừng lo. Ta có kinh nghiệm trinh sát mà

Bên trong.....

“Thật không ngờ, ba ngày nữa là mình cưới Menfuisư rồi” – Carol ngâm mình trong nước, mỉm cười với ý nghĩ đó. Bỗng, một cái gì đó nhảy vào khiến nàng giật mình – Nữ quan, cái gì vậy

Vị nữ quan sau khi vớt con vật lên, mỉm cười :

- Thừa công nương, đây là con mèo xứ Ba Tư, hoàng thượng mua tặng công nương để nàng chơi cùng

- Thật đáng yêu, ta gọi em là Mimi nhé – Carol ôm lấy con mèo trắng nhỏ

- Cái gì đáng yêu vậy chị - Xya đi đến – Ôi con mèo dễ thương quá

- Menfuisư mua tặng chị đây – Carol tiếp tục mỉm cười

- Em vẫn thích con Cara hơn (Carol và Xya, chó con, đã mất 1 năm trước). À quên, chị chưa ăn gì đúng không, em vừa nấu vài món, định rủ chị ăn cùng

- Em nấu ? – Mắt Carol sáng lên – Đi, đi nào – Nàng kéo tay Xya, trong tay còn lại vẫn ôm con mèo bé bỏng. Không phải là nàng tham ăn, nhưng đồ Xya nấu còn ngon hơn đầu bếp nhà hàng

năm sao ấy chứ. « Sống trên đời mà không ăn đồ Xya nấu là một cuộc sống uống phí » Câu châm ngôn do Carol sáng tác.

Bên ngoài :

- Quả là đẹp. Đẹp tuyệt trần. Nếu một trong hai tiên nữ đó là vợ quả ta thì quả là vinh hạnh – Angô thốt lên – Trăm ngàn phi tần của ta cộng lại cũng chưa được một góc của hai tiên nữ ấy

3. Chương 3

Hiện tại, thế kỉ 21.....

-Anh Raian, vẫn chưa có tin tức gì à? – Jimi – cậu bạn cùng lớp có tình cảm với Carol – thở dài khi thấy Raian

-Ừ, chỉ còn cách trông vào cái này thôi – Nói rồi, Raian đặt tấm phù điêu bằng đất sét lên bàn. Thật không may, do không cẩn thận, Raian đã làm rơi nó xuống đất. Tấm phù điêu giờ chỉ còn là những mảnh đất vụn

-Thôi chết. Làm thế nào bây giờ - Jimi lo lắng

-Nhờ thầy Brown xem sao. Thầy ấy đã chữa được một lần ắt phải chữa được lần thứ hai – Raian cùng Jimi thu dọn chỗ đất vào một cái túi, rồi chạy ra xe đến trường

Đại học Cairo, phòng khảo cổ.....

-Thầy Brown, giúp bọn em với – Từ xa, Jimi nói lớn

-Có chuyện gì mà hốt hải vậy

-Phù điêu.....tấm phù điêu..... - Jimi vừa nói vừa thở

-Tấm phù điêu bị vỡ rồi – Raian quả là một giám đốc, dù có mệt vẫn cố gắng nói cho hết câu

-Cái gì – Hốt hoảng mở cái túi ra – lần trước ta phải mất một tháng. Lần này ít nhất cũng phải một năm nếu có chữa được. Cứ để lại đây, ta sẽ xem

Hai chàng trai khẽ chào rồi ra về. Mặt ai cũng hiện rõ vẻ buồn bã. Cả hai không để ý mình đã đi ngang qua một bà lão làm nghề bói toán ven đường

-Con trai, lại đây – Bà chỉ về phía Raian – Đưa tay cho ta, ta sẽ giúp con bói một quẻ - Trước giờ, Raian chưa bao giờ tin vào bói toán, ma quỷ, nhưng lần này, chàng chần chừ một chút rồi đưa tay cho bà lão – con vừa gặp chuyện gì đó con cho là xui xẻo và đó là lỗi của con? – gật – đừng lo, đó không phải là chuyện xui xẻo gì cả, chỉ là khởi đầu ột tương lai mới, một tương lai tươi sáng hơn.

-Tương lai?

-Một nửa của con – bà lão mỉm cười – Bây giờ, hãy về nhà, nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật sâu, giữ cho tâm hồn sản khoái. Mọi điều con cần sẽ tự đến với con

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Ai Cập cổ, 3000 năm trước.....

-Carol à, nàng dậy chưa? – Menfuisư hét lớn đủ để cả cung điện nghe thấy

-Em dậy rồi, chàng đi đâu sớm thế

-Đi săn – Đoạn, Menfuisư ném hai con thú vừa bắt được

-Sao lại là hai con? Tội nghiệp chúng – Carol buồn bã nhìn vào hai con hươu đã chết

-Một lễ kính dâng cho nữ thần sông Nil vì người đã sinh ra nàng – Menfuisur bước đến ôm Carol vào lòng – Nàng có biết ta đợi ngày này lâu lắm rồi không?

-Ồ, làm sao em biết được. Đừng ôm em, mọi người đang nhìn đấy – Và lẽ dĩ nhiên, Menfuisur mặc kệ Carol nói, thậm chí còn ôm chặt hơn

-Chà..... cô dâu chú rể tình cảm quá – Xya đi đến - Việc đó là rất tốt. Nhưng nếu lỡ giờ thì đừng có oán trách ai nhé. Chị Carol, đi trang điểm nào – Xya kéo Carol từ vòng tay Menfuisur đi mất. Để lại chàng hoàng đế vẫn đang đứng như tượng suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra

Để miêu tả Carol hôm nay, người ta chỉ có hai từ : hoàn mỹ. Mái tóc vàng như ánh nắng mặt trời để xỏa tự nhiên. Hàng lông mi dài và cong che đi phần nào đôi mắt xanh biển cuốn hút. Cái mũi thon nhỏ. Đôi môi mang màu của loài hoa chứa tể - đóa hồng xinh đẹp nhưng lẫn gai nhọn. Bộ đồ cưới màu đỏ may mắn làm nổi bật làn da trắng nõn như mặt trăng. Trên đầu nàng, chiếc vương miện bằng vàng đính những viên hồng ngọc xếp thành hình bông sen nhỏ tôn lên vẻ trang trọng, quý phái của một vị hoàng phi.

-Chị gái em có khác – Xya cười

-Công nương đẹp quá – Mấy cô hầu cũng thốt lên khi thấy Carol – Bình thường đã đẹp rồi bây giờ lại còn mặc lễ phục nữa thì quá hoàn hảo

-Carol à, thay đồ xong chưa – Menfuisur bước tới

-Giao chị em cho anh đấy – Xya đưa tay Carol cho Menfuisur – Nhớ chăm sóc và dạy dỗ cẩn thận nhé

-Cám ơn em – Menfuisur ôm nhẹ Xya

-Em có làm gì đâu mà cám ơn

-Em làm nhiều chứ, anh biết mà – Menfuisur cười

-Đến giờ làm lễ rồi, đi đi – Xya đẩy anh rẽ và chị đi

-Em không đến luôn cùng anh chị à – Carol quay lại hỏi

- Lát nữa, em còn có chút việc - Xya cười nhẹ “Anh nói đúng Menfuisur.Em sẽ cố gắng bảo vệ chị ấy. Anh chị phải thật hạnh phúc đấy. Haizzzzzzzz. Mình cũng phải chuẩn bị thôi. Còn nhiều việc để làm lắm”

0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Mời hoàng thượng và hoàng phi... xe ngựa và đội ngự lâm đã sẵn sàng.

-Ồ... em không quen đi loại xe này. Liệu nó có an toàn toàn không – Carol nhìn chiếc xe ngựa thô sơ. Bất ngờ, Menfuisur bế nàng lên xe, không kịp cho nàng phản ứng

“Hoan hô, đội tân hôn đã lên xe rồi kìa”

“Chạy nhanh lên hoàng thượng ơi, sắp muộn giờ đến nơi rồi”

“Đừng chạy nhanh, kéo làm rớt cô dâu đấy”

“Rớt làm sao được, hoàng thượng ôm chặt thế kia cơ mà”

“Hoàng thượng sợ cô dâu mọc cánh bay mất hay sao ấy”

Trên đường đến thần điện Amen, nơi hôn lễ được cử hành dưới sự chứng kiến của các vị thần Ai Cập, Menfuisur và Carol nhận được hàng trăm lời bàn tán, chúc phúc của người dân

-Hic hic – Carol nhăn mặt

-Đừng sợ, ta chạy xe vững lắm – Menfuisur cố nín cười, gương mặt chàng bộc lộ rõ niềm vui sướng, hạnh phúc. Khuôn mặt cương nghị. Đôi mắt đen sáng rực luôn nhìn về phía trước. Chiếc mũi thẳng và đôi môi dày hơi mím lại. “Mình chưa bao giờ quan sát Menfuisur kĩ như vậy cả. Anh ta đẹp trai đấy chứ” – Carol thầm nghĩ

-Đã tới thần điện, các quan tư tế có lẽ đang đợi chúng ta – cả hai nắm tay nhau bước vào

-Thưa hoàng thượng và hoàng phi, thần đã sẵn sàng ạ - Vị quan tư tế cúi mình

-Chào quan tư tế Kaputa – Menfuisur mỉm cười. Hôm nay chàng đã cười rất nhiều. Cũng phải thôi, hôm nay là ngày vui của chàng mà.

Theo sử sách, thần điện Amen là một trong những công trình qui mô, nguy nga nhất bấy giờ...

-Nghị thức đầu tiên là hai người phải được tẩy rửa cho sạch sẽ. Mời hoàng thượng sang phòng bên phải và hoàng phi sang phòng bên trái

-Ồ, buổi sáng em mới tắm mà..... – Carol thắc mắc

-Nàng cứ làm đi, chỉ là nghi thức thôi mà – Menfuisur xoa chiếc cằm thon thon của Carol

Hồ nước thánh có bốn cô gái trẻ đứng bốn góc Đông – Tây – Nam – Bắc, mặt đeo mặt nạ thần linh, tượng trưng cho bốn phần của thế giới...

-Nước trong và sáng khoái quá – Carol ngâm mình trong hồ nước được ngâm hương liệu “Vài phút nữa thôi, mình sẽ là vợ Menfuisur”

-Xin mời hoàng phi thay áo cô dâu – Hai người hầu đưa nàng đi thay đồ. Bây giờ, nàng mặc bộ đồ trắng, khoác chiếc áo dạt vàng hình chim đại bàng, trên đầu nàng cũng là biểu tượng đại bàng mang một viên hồng ngọc trên cánh. “Bộ đồ này nặng quá”

-Menfuisur, anh đẩy ư? – Menfuisur cũng khoác một chiếc áo dạt vàng hình chim đại bàng như nàng, chỉ có điều là áo màu đen. Chàng đội chiếc mũ trắng, ở giữa là con rắn hổ mang. “Chàng đẹp quá”

-Kìa Carol... - Menfuisur cười - Nàng đẹp quá!

-Xin mời hoàng thượng và hoàng phi bước lên phía trước, để dâng lễ vật cho các vị thần linh

Theo sử sách ngày xưa để lại, người Ai Cập cổ đại thờ hàng trăm vị thần khác nhau. Các vị thần được tái hiện dưới dạng con vật. Nhưng trên tất cả là vị thần Mặt Trời – vị thần có ưu thế tối cao nhất trogn tôn giáo Ai Cập.

-Kính dâng lên các vị thần linh lễ vật này, tượng trưng cho lòng thành của hoàng đế Menfuisur chúng tôi, vị pharaong uy quyền, chủ nhân của đất nước Ai Cập hùng mạnh và đẹp đẽ này. Xin chư thần nhận lễ vật, đồng thời chứng giám cho đôi tân hôn đang đứng trước các đấng. Bắt đầu từ giờ phút này, cô gái sông Nil Carol sẽ là hoàng phi của Ai Cập – Quan tư tế bắt đầu – Tiếp theo là nghi lễ tặng hoa

-Ta tặng nàng hai bông hoa. Đó là hoa sen mọc ở miền Nam Ai Cập và hoa papyrus chỉ có ở miền Bắc, với ý nghĩa tình yêu đôi ta sẽ bền vững như đất nước Ai Cập này

-Trước sự hiện diện của chư vị Ai Cập, mà đứng đầu là đấng tối cao Amen, vị thần sáng tạo ra loài người, tôi tuyên bố: công nhận cuộc hôn nhân này. Từ nay, hoàng đế Menfuisur và công nương Carol chính thức là vợ chồng. Tân lang và tân nương hãy nhận lời chúc phúc của đại diện cho các vị thần

“Thần Horos chúc cho ngai vàng sẽ bền vững”

“Thần Maatô chúc cho hoàng đế luôn thông minh, sáng suốt”

“Thần Sekumeto chúc cho hoàng đế luôn chiến thắng”

“Thần Hatohoru, thần tình yêu, chúc hai người trăm năm hạnh phúc”

Menfuisur và Carol trước ra khỏi thần điện với trăm ngàn lời chúc mừng

-Carol, nàng có biết ta đợi ngày này lâu lắm rồi không? Từ nay nàng vĩnh viễn là của ta, của ta, rõ chưa – Menfuisur siết nhẹ bờ vai nhỏ của Carol, hôn lên mái tóc mềm

-Đừng ôm em chặt thế, người ta cười cho đấy – Tuy nói như vậy, Carol không có vẻ gì là khó chịu hay xấu hổ cả. Gương mặt nàng rạng ngời hạnh phúc, đôi môi hồng nở nụ cười tuyệt đẹp.

Từ phía xa, một nụ cười đẹp không kém nở trên môi cô gái tóc hồng tím. “Hai người, hạnh phúc cả phần em nhé”. Nàng biết, thay đổi số phận cũng phải có cái giá của nó, nhưng nàng đã mặc kệ. Giờ đây, không thể phớt lờ hàng chữ ấy nữa rồi...

“Kẻ nào muốn thay đổi số phận phải nhận vào bản thân và nữa còn lại một cái giá đắt”

Hạ Ai Cập.....

-Các người có thể đi khỏi đây – Asisur mở cửa phòng giam, nói với chủ tớ hoàng tử Izumin.

-Thử chúng tôi? – Izumin nhếch mép – Không phải bà đã rất tốn công để bắt chúng tôi sao? Giờ dễ dàng thả ra như vậy, không sợ Hitaito sẽ đem quân sang đánh Ai Cập sao?

-Phải. Ta đã muốn bắt người để phục vụ cho kế hoạch của ta. Nhưng bây giờ, kế hoạch thay đổi. Ta không cần đến người nữa. Ta không thừa thời gian, cơm gạo để giữ người ở đây. Còn việc Hitaito đánh Ai Cập, người nghĩ có thể không? – Asisur cười nhẹ - Nếu người muốn ở lại thì cứ việc, ta không bắt ép – Nói xong, nàng quay người đi về phía điện chính

-Hoàng tử, bây giờ phải làm thế nào? – Bọn thuộc hạ của chàng khê hỏi – Nữ hoàng Asisur dễ dàng cho chúng ta đi như vậy, ắt là một cái bẫy

-Nhưng những thứ nữ hoàng yêu cầu, ta đâu có thực hiện, vậy mụ phải muốn giữ chúng ta lại chứ - Một người khác ngắt lời

-Cứ làm theo lời mụ ta đi, ta muốn đến Têbê, nhanh lên, không thì muộn mất – Izumin và đám cận vệ bước ra ngoài. Một đàn ngựa đã được chuẩn bị sẵn. “Bà ta thực sự tốt thế sao?”

Asisur đứng từ xa nhìn làn khói mù mịt do những con ngựa tạo ra. Khê thở dài “Ta đã làm theo lời em rồi. Có thật là có thể thay đổi số phận không?”

—————Flash Back—————

-Chị - Một giọng nói vui vẻ vang lên khi thấy người mình hẹn đến

-Xya – Một giọng nói trầm hơn - gọi chị ra đây làm gì, không phải Tê Bê đang chuẩn bị đám cưới cho Menfuisur và Carol sao? – Giọng phảng phất chút gì đó gọi là cảm hận

-Vâng, nhưng chị Asisur, em có chuyện muốn báo với chị - Người nói chuyện với Xya, không ai khác, là Asisur, vị nữ hoàng xinh đẹp, lạnh lùng của vương quốc Ai Cập. Asisur đúng là đã từng rất quý cả hai chị em Xya, những khi Menfuisur đòi từ hôn với nàng để lấy Carol thì trong lòng nàng dâng lên ngọn lửa của sự ghen tị. Nàng muốn giết Carol em trai trở về bên mình. Lần này bắt Izumin cũng vì kế hoạch đấy. Sáng nay, bỗng một bức thư gắn trên bông hướng dương được ném vào phòng nàng. Loài hoa hướng dương này, chỉ có một người thích.

-Chuyện gì – Giọng nàng không có chút cảm xúc

-Chị còn nhớ xác ướp của Menfuisur mà chị muốn bảo vệ không? Chị từ bỏ ý định tìm ra nó rồi sao?

-Không. Nhưng em biết mà..... Tắm phù điêu đất sét

-Nó đã bị vỡ. Chị có thể tự do đi lại giữa hai thế giới

-Hừ - Nàng nhếch mép – Sao em lại nói với chị điều ấy? Em có nghĩ chị nên tin đó là một cái bẫy không?

-Đơn giản là em muốn thực hiện mục đích của cả hai thôi. Em thì muốn thay đổi quá khứ, chị thì muốn có được anh Menfuisur. Nếu được, hãy ở bên người đàn ông nào yêu chị thực lòng. “Thà lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu”

-Thôi được, em muốn chị làm gì – Asisur thở dài. Nàng luôn hạn chế nói chuyện với Xya cũng chỉ vì Xya luôn có cách thuyết phục được nàng. Nàng không muốn. Nàng muốn mình là Asisur mạnh mẽ, luôn làm theo ý kiến của mình. Nhưng có lẽ, lần này nàng phải chịu thua cô bé rồi

-Chị biết mà. Trời gần sáng rồi, em phải trở lại Thượng Ai Cập đây. Chúc chị may mắn – Xya lao vút đi trong màn đêm.

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Thượng Ai Cập.....

-Nhanh lên, nàng sẽ lên thuyền rồng, xem ta sẵn sữ tử tế thần Amen – Menfuisư nắm tay Carol – Ta đi chuẩn bị đây

-Đây là các nước lân bang sao? – Carol trầm nghĩ. Giờ đây, nàng chỉ đứng một mình. Tất cả các sứ giả nhìn chăm chăm vào nàng, làm nàng thấy thật khó chịu

-Tôi là sứ giả Atsiria – Một cánh tay nắm lấy cổ tay nàng khiến nàng giật mình, quay người về phía tiếng nói ấy. Đôi mắt đen nhìn nàng một cách ham muốn. Hắn khẽ liếm môi khi nhìn nàng ngạc nhiên vì thấy hắn “Thật là một cô bé dễ thương”

“Thật là khiếm nhã” – Carol trầm nghĩ

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Gần đó, trên một đỉnh núi cao, nơi có thể dễ dàng quan sát được chuyển đi sẵn của Menfuisư.....

Vừa đi lên đến đỉnh núi, Xya nghe thấy tiếng nói của một chàng trai

-Carol. Để ta đưa nàng về Hitaito và làm nàng hạnh phúc

Trước mặt Xya, một người đẹp như một vị bức tượng được điêu khắc kĩ lưỡng từng chút một vậy. Mái tóc vàng trắng được mảnh vải che đi phần tóc đằng sau theo phong tục người Hitaito. Đôi mắt xanh sâu thẳm thẳm, thật khiến cho người ta muốn biết sâu trong ánh mắt ấy là gì. Dù đi qua rất nhiều nơi những chàng vẫn có làn da trắng của người dân Châu Âu. “Tim mình sao thế này? Đáp nhanh quá đi. Khoan đã, anh ta..... đang định bắn..... MENFUI SƯ???”

-Dừng lại – dứt mình khỏi dòng suy nghĩ, giọng nói vô cảm nhưng vẫn trong trẻo một cách lạ thường

Giật mình vì nghe thấy có người ra lệnh ỳnh, Izumin quay lại. Chàng sững người. Cô gái nhỏ nhắn với mái tóc màu tím hồng hồng bồng bênh, đôi mắt tím nhạt trong veo, môi hồng như trái sỡy khẽ mím vào. Ánh nắng mặt trời chiếu vào chiếc váy mỏng màu trắng làm hiện rõ làn da trắng như những viên ngọc trai quý giá. “Dễ thương quá, đây là thiên thần chăng?”

-Cô gái, cô là ai, cô biết ta là ai không mà dám ra lệnh cho ta?

-Kính chào hoàng tử Izumin của đất nước Hitaito, tôi là Xya, công chúa Ai Cập. Được biết hoàng tử đến tham dự lễ cưới, tôi thay mặt tân lang tân nương xin cảm ơn ngài – Đã chuẩn bị kĩ từ trước, không một chút bối rối, nàng đáp lại

-Ồ, hóa ra là công chúa Ai Cập, thất lễ quá. Nàng đã làm ta lỡ cơ hội, phải đền cho ta cái gì tương xứng chứ

-Cơ hội bắn anh rể tôi? Tôi không nghĩ nó là của hoàng tử, cũng không là của ai cả. Anh ấy còn phải sống để chăm sóc chị tôi chứ

-Nàng không thấy sao? Ta đã bắn được Menfuisư nếu không phải nàng làm ta giật mình

-Vậy ư, thế thì..... Xin hoàng tử thứ lỗi. Chẳng hay điều kiện của chàng là gì

-Đơn giản thôi. Ta phải có được một trong hai viên ngọc quý của Ai Cập. Nếu nàng không muốn ta làm hại anh chị nàng thì chi bằng theo ta về Hitaito? – Izumin chợt cảm thấy cô gái này thật thú vị

-Được thôi. 2 tuần nữa hãy quay lại đón tôi – Xya bước đi, để lại chàng hoàng tử vẫn còn ngạc nhiên vì được đồng ý dễ dàng như vậy.

4. Chương 4

Hiện tại, bên bờ sông Nil.....

-Thật dễ chịu – Raian vươn người. Chàng đã làm theo lời của bà lão bói toán ấy, và hiện giờ chàng cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết. Sáng sáng, như hôm nay chẳng hạn, Raian đi dạo, thả hồn bên dòng sông Nil hiền hòa. Bỗng, chàng thấy một cơ thể ướt sũng nằm bên bờ sông. Chàng vội chạy đến. Cô gái này, chẳng phải là Asisur sao? Ngày trước, cô đã ở nhờ nhà chàng rồi đi mất, không để lại lời nhắn nào. Nghĩ rằng cô đã tìm được người em trai thất lạc của mình nên cả nhà chàng không ai để ý. “Có lẽ mình nên đưa cô ấy về nhà” – Raian gật đầu với suy nghĩ

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Quá khứ, ngự thiện phòng.....

-Xya, em đi đâu vậy. Từ sáng đến giờ chẳng thấy em đâu – Carol thắc mắc

-Chị không để ý đấy chứ, em có mặt từ đầu đến cuối mà. Với lại, em nghĩ là ai đó không muốn bị làm phiền khi vừa đám cưới xong đâu – Xya tinh nghịch nháy mắt

-Gi..... Gì chứ..... – Carol đỏ mặt

-Em hiểu ý anh quá – Menfuisur véo nhẹ vào cái má hồng hồng của Xya

-Á..... đau – Nhấn mặt, chu môi – Anh có cần trả thù cho vợ yêu thế không? Đùa tí thôi mà. Ghét hai người – Xya lè lưỡi – Em trả lại cho hai người không gian riêng tư là được chứ gì?

-Ở lại đây..... – Carol chưa nói xong thì Menfuisur ngắt lời - Ừ, thế em đi nhé

-Yahhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!! Đồ ác độc!!!!!!!!!!!!!! Chị à, có chuyện này, mấy hôm nữa em định đi Hạ Ai Cập chơi, đừng tìm em nhé

-Chị cũng muốn đi. Chi đi với – Carol không nhẽo

-Thì rủ anh Menfuisur ý. Thế nhé, em đi đây. “em giải quyết cái gã sứ giả Atrisia cho chị rồi, chẳng còn mối lo ngại nào nữa đâu. Anh chị có thể sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi rồi. Mỗi tội, mong là anh Menfuisur chịu được người vợ nghịch ngợm như vậy. Haizzzzzzzzzz”

Hiện tại, nhà Rido.....

-** Mari à, mở cửa cho con với – Từ trong nhà, một người phụ nữ lớn tuổi vội chạy ra khi nghe tiếng gọi trong trẻo, cao vút như đang luyện thanh

-Sao không bấm chuông?Ồ, đưa đồ đây tôi mang vào cho – Bà xách đồng hành lý của cô chủ thứ vào

-Xya, con về rồi à, con gái chẳng có ý tứ gì hết. Vừa về đã hét ầm lên. Có ngày ế chồng con ạ - Bà Rido mắng yêu con gái

-Mẹ, ế thì thôi, con ở với mẹ chẳng sướng hơn à – Xya cười

-Về sau đừng hòng tôi cho đi lấy chồng nhé – Bà nắm tay con gái vào nhà

-Anh con đi làm giờ này chưa về ă? – Nàng hỏi khi nhìn vào chiếc ghế anh nàng thường ngồi khi ở nhà (và đọc báo) nhưng không thấy “ông già khó chịu ế vợ” đâu

-Nó ở trong phòng kia – Nhận thấy ánh mắt khó hiểu của Xya, bà tiếp tục – Con nhớ Asisur không? Sáng nay, nó đi dạo và một lúc sau khi về thì thấy trên tay nó là cô bé.

-À..... con hiểu rồi – Xya gật gật đầu, ánh mắt nhìn vào cánh cửa phòng dành cho khách như muốn nói “biết hết rồi nhé”

-Hiểu gì hả con bé kia, vừa về nhà đã thềm đòn à – Raian mở cửa, đúng lúc nghi được cuộc đối thoại của mẹ và em gái

-Hiểu gì anh biết mà. Tưởng anh chỉ giỏi bắt nạt trẻ con, hóa ra cũng biết lợi dụng lúc người ta.....

-Ai lợi dụng? Thấy Asisur ngắt thì anh mang về thôi, nhờ để đây trúng phải gió độc thì sao? – Lại một cuộc chiến nữa chính thức bắt đầu

-Xya, con có muốn vào thăm Asisur không? – Như mọi lần, bà Rido (lại) tìm ra một lí do nào đó để ngừng cuộc đấu lại

-Vâng, để con vào xem, ít nhất là thời gian ấy sẽ có ích hơn việc thắng “ông già bắt nạt trẻ nhỏ” này – Nàng cố tình nhấn mạnh vào mấy từ quan trọng khiến Raian nhìn nàng với ánh mắt tình cảm “nồng nàn”, ngừng nguẩy bỏ đi ra về ta đây đã thắng

Một lúc sau.....

-Sao rồi Xya – Raian liền hỏi khi thấy Xya bước ra

-Anh biết không, nhìn anh, em nghĩ đến một người chồng sốt ruột chờ đợi vợ sinh con lắm – Xya ôm bụng cười. Bà Rido nghe thế cũng che miệng cười.

-GI CƠ? Em muốn ăn đánh lăm à? – Raian xắn tay áo chuẩn bị tư thế. Đâu rồi anh chàng giám đốc trẻ tài năng hào hoa phong nhã. Bây giờ chỉ còn là một đứa trẻ to xác.

-Này này, quân tử động khẩu không động thủ nhé – Xya giơ tay chữ X trước ngực, lùi về phía sau.

-Đừng làm ra vẻ yếu đuối mỏng manh. Cao thủ Karate thành phố chứ có phải tiểu thư nhà lành chỉ biết may vớ thôi đâu.

“Có thể. Nhưng anh là quán quân toàn quốc. Ai dám thi chứ” – Xya nghĩ thầm nhưng không nói ra, phải chú ý vào đối phương. “Ra đòn bất ngờ thì sao? Ai chứ anh Raian thì có thể lắm”

Lâu rồi, bà Rido mới được vui như vậy. Xya đi, Raian lại lao đầu vào công việc và tìm kiếm manh mối vụ bắt cóc Carol. Nhưng mà, bà nên dừng niềm vui này lại nếu không khéo (lại) có đáng nhau thì khổ.

-Xya à, Asisur sao rồi?

-Dạ. Để xem con thắng hay thua trận này đã. Thua thì mẹ biết đấy, con phải đi băng bó vết thương, rồi luyện tập. Còn thắng thì... biết đâu con sẽ nổi

-Thôi được. Nói đi. Anh chịu thua – Raian thở dài. Cả đời anh không thắng được hai đứa em gái mình một lần mất

Không cười nữa, Xya nói một cách nghiêm túc

-Chị Asisur bị ngâm nước khoảng vài tiếng nên không sao. Chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là ổn. Nhưng tốt nhất ở cứ giữ chị ấy ở lại khoảng nửa tháng vì sắp tới có một đợt gió mạnh. Người yếu như vậy mà ra ngoài gặp phải những cơn gió ấy thì không sống nổi đâu – Xya kết thúc bằng một nụ cười. Nàng đưa mắt quan sát anh trai. Cặp lông mày rậm khẽ nhíu lại, đôi ánh mắt lên sự lo lắng. “Lo lắm hả anh hai? Biết thế em phóng đại thêm chút nữa cho anh giữ chị ấy lại cả năm luôn”. Phải rồi, chuyện đợt gió là có thật. Nhưng chị Asisur rất khỏe, lại có phép thuật, chẳng có chuyện gì được. Nhưng anh nàng không chọn vợ được thì nàng phải giúp thôi. Có một người chị dâu như vậy, thật là tuyệt vời – Thôi con buồn ngủ quá. Lúc nào ăn tối mẹ gọi con nhé – Nhận được cái gật đầu của mẹ, nàng đi về phòng.

Ngả người trên chiếc giường êm ái quen thuộc, Xya thầm nghĩ về kế hoạch của mình. Vài ngày nữa, nàng lại phải trở về Ai Cập cổ. Phải nhờ chị Asisur dạy nàng cách di chuyển qua thời gian mới được. Nàng không thể về thế giới cổ đại như cách lần trước được. Lỡ ngất quá thời gian, ai biết được Izumin sẽ làm gì chị nàng.....

Ai Cập cổ.....

- Xya, em về rồi – Carol mừng rỡ chạy ra ôm lấy Carol

- Ở đây có gì vui không chị?

- Không – Carol phồng má – Menfuisur toàn bắt nạt chị. Lại còn không cho chị đi thăm em

- Chị là hoàng phi của một nước đấy. Đừng trẻ con thế. Không phải chị vẫn trốn ra chợ chơi và tha về đủ thứ sao? – Xya cười vì tính trẻ con của chị mình. Nàng quá hiểu chị mà

- Tại chị chán quá đấy chứ - Bữa môi – Chung qui cũng tại Menfuisur

- Nàng kể tội gì về ta đây. Mới vắng mặt một tí mà đã thế rồi. Xya, em về rồi à? Đây em xem, vợ ta suốt ngày đi chơi kệ chồng ở nhà mà còn cứ kêu ca
 - Em ở trong cung hoài chán mà – Carol ôm lấy cánh tay Menfuisư nũng nịu
 - Vậy kể tội ta vui à? – Menfuisư véo má vợ - Lần này ta tha, lần sau cái tội nói xấu hoàng thượng là phải phạt nặng đấy
 - Thôi em đi nghỉ đây. Xem cảnh này thêm vài giây nữa em ốm mất..... À này em nói luôn không quên. Vài ngày nữa em sang Hitaito. Có lẽ không sang chào anh chị đâu. Khỏi tìm em. Vài tuần em về thôi.....
 - Nói xong Xya bước đi bỏ mặc hai người vẫn đang không ngần ngại mà thể hiện tình cảm ở nơi công cộng.
- 0o0o0o0o0o0o0o0o0o
- Hoàng tử Izumin – Xya bước đến gần con người đang đứng bên dòng sông Nil ngắm nhìn dòng nước hiền hòa
 - Đã đến rồi ư?- Người đó quay lại – Ta chưa bảo nàng là không được mang theo thị vệ sao? – Nhìn vào Unasu
 - Hoàng tử nghĩ xem. Tôi đến thăm nước của ngài mà không mang theo binh lính hay cấm vệ, thử hỏi mọi người sẽ nghĩ thế nào? – Xya đáp lại
 - Thôi được, đi thôi – Mới nói chuyện với cô gái này hai lần nhưng chàng hoàng tử đã biến đến thêm nhiều cảm giác mới. Lần đầu tiên là ngạc nhiên cực độ khi nhận được lời đồng ý (sang Hitaito). Lần này là không còn gì để bắt bẻ. Không biết sau này sẽ là gì nữa đây.....

5. Chương 5

Đáng lẽ hai nhân vật chính của chúng ta sẽ đi bằng thuyền để đảm bảo thời gian đến nơi là nhanh nhất. Nhưng do mùa này là mùa lũ, nước sông lên cao, sóng bất thường nên họ quyết định đi bằng đường bộ. Trên đường, những người dân Ai Cập nghe nói có công chúa đi qua nên tập chung rất đông để được nhìn bầy bầy tổ lông kính yêu với nàng. Dĩ nhiên, Xya phải đi thật chậm để đáp lại những ân tình ấy.

Cả Izumin và Xya cùng đoàn người của họ nghỉ lại giữa rừng.

Sau bữa ăn, trời đã bắt đầu tối.....

- Sao nàng không ở trong đó? Công chúa Ai Cập định trốn ư? – Izumin bước lại
 - Đùng nghĩ thế thừa hoàng tử Izumin. Tôi chỉ đang ngắm trời hoàng hôn và nghe tiếng gió rừng thổi – giọng điệu có phần khách sáo
 - Vậy ư? Gió kể lại thứ gì cho nàng vậy?
 - Hoàng tử tin vào những phép thuật kì bí? Tôi chỉ là một người bình thường như choàng tử và biết bao người khác
 - Nàng là em gái Carol, là công chúa của biển cả..... – Xya ngắt lời – Hoàng tử có nghe thấy tiếng ư ử đâu đây không?
 - Đâu có đâu – Izumin nói rồi cố gắng lắng tai nghe – Không đâu. Nàng nghe nhầm rồi
 - Không nhầm đâu, chàng nghe kĩ xem, từ trong rừng đó. Hay chúng ta vào đó thử xem
 - Ta chịu thôi. Nàng thử vào xem – Izumin khẽ cười vì cụm từ “chúng ta”
 - Nhưng mà..... – Xya nhìn vào cánh rừng không một chút ánh sáng, mắt ánh lên chút gì đó lo sợ
 - Thôi được rồi. Người đâu.....- Hai chúng ta thôi –Xya lại ngắt lời chàng
 - Thật là.... – Chàng với tay cầm lấy một cây đuốc – Nàng nợ ta đấy nhé
- Rồi cả hai cùng nhau bước vào khu rừng tối đen như bầu trời trên cao.....

-Ở bên này này..... không, ở bên này..... - cứ thế Xya chạy loạn hết cả lên, từ trái sang phải, từ trước ra sau. Chỉ khổ cho chàng hoàng tử tội nghiệp của chúng ta. Vì một phút yêu lòng mà giờ vừa phải chạy theo, vừa phải để ý ngon đước không tắt. Có lẽ cả đời này đây là lần đầu tiên chàng phải mệt như thế này. Đi đánh trận chắc còn nhàn hơn.

-Đây rồi. Ở kia kia. Lần này không sai đâu – Xya chỉ vào phía bụi rậm. Hai người từ từ đi đến. Một con gì đó nhỏ nhỏ, hai mắt sáng lấp lánh nhìn vào hai người lạ đang đến gần nó. Izumin giờ chiếc đước lại gần để nhìn rõ nó hơn

-Là một con hổ. Hổ con – Xya reo lên. Nàng vốn rất yêu động vật mà. Nàng thử đưa tay đến gần nó. Nó tiếp tục kêu gừ gừ nhìn hai người lạ

-Cẩn thận. Hổ mẹ đâu không biết. Nó mà thấy nàng giữ con nó thì – Chàng đưa mắt nhìn xung quanh. Ở gần đó, có một cái gì đó. Một cái xác dài dài, đôi mắt nhắm nghiền. – Lại đây Xya, nàng xem này – Xya bước đến, trên tay nàng là con hổ con. Vừa thấy mẹ mình, chú hổ bé nhỏ lao xuống, cố gắng lết lại gần cái cơ thể quen thuộc ấy. Xya nhẹ nhàng ngồi xuống, kiểm tra con hổ mẹ.

-Nó chết rồi – Nàng khẽ thở dài, ánh mắt đượm buồn. Tay nàng vuốt bộ lông mượt mà của hổ mẹ – Phải làm sao đây – Đưa đôi mắt lên nhìn chàng – Không thể để nó ở đây được. Những con thú hoang sẽ ăn thịt nó mất

-Chúng ta không thể chôn nó vào giữa đêm như vậy được, cũng chẳng có dụng cụ gì. Để sáng mai, ta cho người chôn xác nó, được chứ? Còn con hổ con, ta nghĩ nàng nên giữ nó, nó chưa đủ sức để tự sinh tồn nữa đâu

-..... – Gật đầu – Giờ về thôi – Nhìn xung quanh, nàng bắt đầu lo sợ, chàng nhớ đường chứ

-Nãy giờ đi theo và đuổi kịp được nàng là cả một kì tích, ta làm sao để ý đường được. Cũng chẳng dẫn theo tên lính nào. Có lẽ đêm nay phải tìm một cái hang nào ngủ lại đây.

-Không phải chứ? – Xya nhăn nhó, tay ôm lấy chú hổ con

-Đành phải vậy thôi. Bính lính không thấy chúng ta đâu sẽ phải đi tìm thôi – Izumin vác chú hổ trên vai, bước đi. Xya đành phải nghe theo. Nàng đâu dám ở trong rừng một mình. Biết thế này vừa nãy để cho cả đám binh lính đi theo

Vài phút sau, hai người tìm được một cái hang nhỏ. Izumin khẽ đặt con hổ xuống, đi lòng vòng quanh hang kiểm chút củi khô. Xya chẳng biết làm gì, chỉ biết đứng nhìn

-Nàng chưa vào rừng bao giờ sao? – Izumin hỏi khi cả hai đã ngồi bên ngọn lửa lớn ấm áp

-Chưa, cũng may là lạc cũng có người lạc cùng, không thì chẳng biết có chuyện gì nữa

-Cũng không sao đâu – Chàng tiếp tục nói khi bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của cô công chúa Ai Cập – Trong rừng này chỉ có báo, hổ, sói thôi. Mà đã số chỉ kiếm ăn vào ban đêm

-Vậy bây giờ ta ngủ kiểu gì?

-Tốt nhất là không nên ngủ. Và ngồi lại đây gần ta. Nàng sẽ ấm hơn và nếu có chuyện gì cũng đỡ hơn

-..... - Xya lại tiếp tục làm theo lời của người có nhiều kinh nghiệm hơn

Cả hai ngồi nói chuyện đến gần sáng.

Chú hổ con đã ngủ sau khi liếm láp bàn tay của Xya đã đời

Xya, nói chuyện mãi cũng buồn ngủ, dựa đầu vào chàng hoàng tử bên cạnh, ngủ ngon lành, tay vẫn ôm chú hổ yêu quý

Izumin, thấy mình từ hoàng tử trở thành gối tựa thì khẽ thở dài nhưng ai biết được, trong lòng chàng có chút gì đó vui vui. Hôn vào mái tóc màu hồng tím thơm mùi thảo dược, chàng cũng thiếp đi

Đêm nay là ấm áp và hạnh phúc đối với hai con người mới quen nhau và một chú hổ con tìm được người chăm sóc nó thay mẹ

Không biết, tương lai sẽ ra sao.....

Hiện tại.....

-Sao nàng lại ở ngoài này? – Raian đến gần cô gái có mái tóc màu đen mượt mà

-Thiếp muốn ngắm sông Nil một chút – Cô gái quay lại, nở một nụ cười dịu dàng với chàng trai

-Nàng nên vào nhà đi, Xya nói gió mùa này độc lắm, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đấy

-Không sao đâu – Cô gái vẫn mỉm cười, tuy nhiên, nụ cười đã không còn được vui như vừa nãy – Thiếp muốn nói luôn với chàng, ngày mai, thiếp sẽ rời khỏi đây

-..... – Raian nhìn cô gái một cách nhạo nhệch – Nhưng..... vì sao? – Giọng chàng có chút gì đó, luyến tiếc.....

-Chỉ là, thiếp đã làm phiền mọi người quá lâu rồi, nên.....

-Sao lại là làm phiền chứ - Raian nói, “Thật sự..... trong những ngày qua..... nàng vẫn coi ta là người ngoài sao????? Trong trái tim nàng, ta thực sự không là gì sao??????? Ta thì khác đó, Asisur à”

-Thiếp..... thiếp nghĩ mình nên rời khỏi đây – Nói xong nàng nhìn ra sông Nil, cố tránh ánh mắt tràn ngập tình cảm của chàng trai đối diện, “ xin đừng, xin đừng yêu thiếp, chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau, không thể hạnh phúc được đâu”. Có lẽ nàng không để ý rồi Asisur. Không phải sao, trong sâu thẳm ánh mắt nàng, nàng đang mong được Raian giữ lại, được chàng yêu thương.

-Vậy ư? – Raian nói với giọng thất vọng

-Hãy cho thiếp một lý do, để thiếp ở lại – Không hiểu sao, nàng lại nói như vậy. Chỉ là, Trong đầu nàng cứ vang lên tiếng nói của Xya

“Nếu được, hãy ở bên người đàn ông nào yêu chị thực lòng.”

-Lý do ư – Lại một lần nữa, cô gái xinh đẹp, dịu dàng nhưng luôn mang trong mình một nỗi buồn ấy làm chàng ngạc nhiên – Được thôi, đơn giản vì..... ta yêu nàng..... rất nhiều.....

-Đừng yêu thiếp – Nói gì vậy, chẳng phải, nàng đã rất mong Raian trả lời nàng như vậy sao????????

-Vì sao, hãy cho ta một lý do – Bàn tay khỏe mạnh của Raian siết lấy bờ vai nhỏ bé của Asisur. Phải, chàng đang, gọi cảm xúc này là gì nhỉ, là thất vọng, Chàng đang rất thất vọng. Chàng không phải là một người ngây thơ, trong trắng đến nỗi chẳng biết yêu là gì mà chàng quá hoàn hảo, lạnh lùng với những cô gái nên chàng chưa bao giờ nghĩ đến việc yêu và cưới một ai. Nhưng, lần đầu tiên trong đời, chàng biết yêu một cô gái, biết nghĩ đến nàng mỗi đêm, rồi khi chìm vào giấc ngủ, hình ảnh duy nhất chàng nhìn thấy là một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen mượt, đôi mắt như những hạt ngọc trai đen quý giá dịu dàng nhìn vào bông hoa hồng nhung trên tay và đôi môi hồng đặt một nụ hôn nhẹ lên cánh hoa mềm mại. Lần đầu tiên, chàng mong đến hết giờ làm để được về nhà và mỉm cười khi nàng đang đứng ngắm dòng sông Nil. Vậy mà, giờ đây, chàng bị từ chối.....

-Thiếp..... thiếp đã có người mình yêu – Lại một lần nữa, nàng nói trái với lòng mình. Từ lâu rồi, trong trái tim nàng đã không còn hình bóng của em trai nàng mà đã được thay bằng một người khác sao? Vậy sao nàng cứ cố tình phủ nhận chuyện ấy.

-Vậy sao, ta xin lỗi. Nhưng, ta không thể ngừng yêu nàng. Đi hay ở là do nàng quyết định - Raian quay người bước về phòng, chàng không muốn nghe thêm một câu nào nữa

Tim Asisur dai nhói khi thấy Raian bước đi. “Chàng không muốn biết thiếp yêu ai sao? Không phải chàng nói là yêu thiếp sao? Vì sao, vì sao không giữ thiếp lại?” Nàng thở dài. Phải làm gì đây. Nàng sợ, trái tim nàng đã một lần rỉ máu khi nghe Menfuisur nói chàng yêu Carol và muốn lấy cô ấy làm vợ. Nàng đã nghĩ khi đến một nơi không có Menfuisur thì nàng sẽ quên được tình yêu ấy. Thật không ngờ, số phận lại một lần nữa cho nàng gặp Raian. Từ lần đầu tiên, khi nàng mở mắt và thấy một chàng trai đang nhìn nàng một cách lo lắng, tim nàng đã lại đập lỗ nhịp một lần. Nàng cũng biết, chàng trai ấy yêu nàng, nhưng nàng sợ. Nàng sợ một lần nữa trái tim mình lại rỉ máu. Đau lắm. Phép thuật của nàng cũng chẳng chữa được. Nàng không dám đối diện

Nhưng, mặt khác, nàng lại muốn nói với Raian là nàng cũng yêu chàng

“Thà lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu”

Xya đã nói như vậy. Phải biết tin tưởng nàng sẽ được hạnh phúc khi có một người yêu mình thật lòng chứ

-Khoan đã, Raian – Nàng nói lớn làm Raian khựng lại, quay người nhìn nàng như muốn hỏi nàng còn gì muốn nói nốt chẳng. Nàng bước nhanh về phía người ấy, vòng tay ôm lấy người ấy, rúc đầu vào khuôn ngực săn chắc. Ấm áp quá. Đã nhiều lần nàng mong được làm như vậy – Thiếp cũng yêu chàng – Tiếng nói nhẹ như gió thoảng nhưng đã làm cho tim người kia ngừng đập. Nàng quyết định rồi, cứ một lần nữa để cho tình yêu quyết định đi

-Nàng..... – Raian vẫn chưa hết ngạc nhiên. Con người này, hết làm tim chàng vỡ vụn vì thất vọng lại khiến nó nổ tung vì hạnh phúc, thật là, sao đáng yêu quá. Chàng dùng đôi bàn tay khỏe mạnh của mình ôm lấy người yêu – Ta yêu nàng nhiều lắm

-Thiếp biết mà.....

Muốn được hạnh phúc thì phải dũng cảm đương đầu.

Hiện tại.....

-Sao nàng lại ở ngoài này? – Raian đến gần cô gái có mái tóc màu đen mượt mà

-Thiếp muốn ngắm sông Nil một chút – Cô gái quay lại, nở một nụ cười dịu dàng với chàng trai

-Nàng nên vào nhà đi, Xya nói gió mùa này độc lắm, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đấy

-Không sao đâu – Cô gái vẫn mỉm cười, tuy nhiên, nụ cười đã không còn được vui như vừa nãy – Thiếp muốn nói luôn với chàng, ngày mai, thiếp sẽ rời khỏi đây

-..... – Raian nhìn cô gái một cách nhặc nhien – Nhưng..... vì sao? – Giọng chàng có chút gì đó, luyến tiếc.....

-Chỉ là, thiếp đã làm phiền mọi người quá lâu rồi, nên.....

-Sao lại là làm phiền chứ - Raian nói, “Thật sự..... trong những ngày qua..... nàng vẫn coi ta là người ngoài sao????? Trong trái tim nàng, ta thực sự không là gì sao??????? Ta thì khác đó, Asisur à”

-Thiếp..... thiếp nghĩ mình nên rời khỏi đây – Nói xong nàng nhìn ra sông Nil, cố tránh ánh mắt tràn ngập tình cảm của chàng trai đối diện, “ xin đừng, xin đừng yêu thiếp, chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau, không thể hạnh phúc được đâu”. Có lẽ nàng không để ý rồi Asisur. Không phải sao, trong sâu thẳm ánh mắt nàng, nàng đang mong được Raian giữ lại, được chàng yêu thương.

-Vậy ư? – Raian nói với giọng thất vọng

-Hãy cho thiếp một lý do, để thiếp ở lại – Không hiểu sao, nàng lại nói như vậy. Chỉ là, Trong đầu nàng cứ vang lên tiếng nói của Xya

“Nếu được, hãy ở bên người đàn ông nào yêu chị thực lòng.”

-Lý do ư – Lại một lần nữa, cô gái xinh đẹp, dịu dàng nhưng luôn mang trong mình một nỗi buồn ấy làm chàng ngạc nhiên – Được thôi, đơn giản vì..... ta yêu nàng..... rất nhiều.....

-Đừng yêu thiếp – Nói gì vậy, chẳng phải, nàng đã rất mong Raian trả lời nàng như vậy sao????????

-Vì sao, hãy cho ta một lý do – Bàn tay khỏe mạnh của Raian siết lấy bờ vai nhỏ bé của Asisur. Phải, chàng đang, gọi cảm xúc này là gì nhỉ, là thất vọng, Chàng đang rất thất vọng. Chàng không phải là một người ngây thơ, trong trắng đến nỗi chẳng biết yêu là gì mà chàng quá hoàn hảo, lạnh lùng với những cô gái nên chàng chưa bao giờ nghĩ đến việc yêu và cưới một ai. Nhưng, lần đầu tiên trong đời, chàng biết yêu một cô gái, biết nghĩ đến nàng mỗi đêm, rồi khi chìm vào giấc ngủ, hình ảnh duy nhất chàng nhìn thấy là một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen mượt, đôi mắt như những hạt ngọc trai đen quý giá dịu dàng nhìn vào bông hoa hồng nhung trên tay và đôi môi hồng đặt một nụ hôn nhẹ lên cánh hoa mềm mại. Lần đầu tiên, chàng

mong đến hết giờ làm để được về nhà và mỉm cười khi nàng đang đứng ngắm dòng sông Nil. Vậy mà, giờ đây, chàng bị từ chối.....

6. Chương 6

-Thiếp..... thiếp đã có người mình yêu – Lại một lần nữa, nàng nói trái với lòng mình. Từ lâu rồi, trong trái tim nàng đã không còn hình bóng của em trai nàng mà đã được thay bằng một người khác sao? Vậy sao nàng cứ cố tình phủ nhận chuyện ấy.

-Vậy sao, ta xin lỗi. Nhưng, ta không thể ngừng yêu nàng. Đi hay ở là do nàng quyết định - Raian quay người bước về phòng, chàng không muốn nghe thêm một câu nào nữa

Tim Asisur dai nhói khi thấy Raian bước đi. “Chàng không muốn biết thiếp yêu ai sao? Không phải chàng nói là yêu thiếp sao? Vì sao, vì sao không giữ thiếp lại?” Nàng thở dài. Phải làm gì đây. Nàng sợ, trái tim nàng đã một lần rỉ máu khi nghe Menfuisur nói chàng yêu Carol và muốn lấy cô ấy làm vợ. Nàng đã nghĩ khi đến một nơi không có Menfuisur thì nàng sẽ quên được tình yêu ấy. Thật không ngờ, số phận lại một lần nữa cho nàng gặp Raian. Từ lần đầu tiên, khi nàng mở mắt và thấy một chàng trai đang nhìn nàng một cách lo lắng, tim nàng đã lại đập lỗ nhịp một lần. Nàng cũng biết, chàng trai ấy yêu nàng, nhưng nàng sợ. Nàng sợ một lần nữa trái tim mình lại rỉ máu. Đau lắm. Phép thuật của nàng cũng chẳng chữa được. Nàng không dám đối diện

Nhưng, mặt khác, nàng lại muốn nói với Raian là nàng cũng yêu chàng

“Thà lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu”

Xya đã nói như vậy. Phải biết tin tưởng nàng sẽ được hạnh phúc khi có một người yêu mình thật lòng chứ

-Khoan đã, Raian – Nàng nói lớn làm Raian khựng lại, quay người nhìn nàng như muốn hỏi nàng còn gì muốn nói nốt chẳng. Nàng bước nhanh về phía người ấy, vòng tay ôm lấy người ấy, rúc đầu vào khuôn ngực săn chắc. Ấm áp quá. Đã nhiều lần nàng mong được làm như vậy – Thiếp cũng yêu chàng – Tiếng nói nhẹ như gió thoảng nhưng đã làm cho tim người kia ngừng đập. Nàng quyết định rồi, cứ một lần nữa để cho tình yêu quyết định đi

-Nàng..... – Raian vẫn chưa hết ngạc nhiên. Con người này, hết làm tim chàng vỡ vụn vì thất vọng lại khiến nó nổ tung vì hạnh phúc, thật là, sao đáng yêu quá. Chàng dùng đôi bàn tay khỏe mạnh của mình ôm lấy người yêu – Ta yêu nàng nhiều lắm

-Thiếp biết mà.....

Muốn được hạnh phúc thì phải dũng cảm đương đầu.

-Tìm thấy hoàng tử chưa – Người đội trưởng quân đội Hitaito, cận vệ của Izumin hỏi những binh sĩ của mình - thử tìm ở cái hang kia xem sao. Nói rồi, ông cùn một toán lính. Lạy trời, ông đã tìm thấy chủ nhân của mình

-Ông đội trưởng, tôi biết ông sẽ sớm tìm được chúng tôi mà – Izumin nói, mắt chàng ánh lên sự hài lòng. Người này người mà chàng tin tưởng nhất từ khi còn nhỏ. Ông luôn ở bên chàng mọi lúc mọi nơi. Thế nên, ông là một trong số ít người hiểu chàng nhất.

Izumin vừa định đi lại gọi Xya – hiện tại vẫn ôm cú hổ con và cả hai cùng ngủ ngon lành, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra bên mình. Chợt Unasu đi đến.

-Công chúa, công chúa – Unasu vừa gọi vừa lay nhẹ chủ nhân – Người dậy đi

-Ừ..... Unasu..... – Xya còn ngái ngủ. Khi xác định rõ người trước mặt mình là ai thì mở to mắt, bắt đầu meo mào – Unasu đến muộn vậy, ta đợi người mãi

-Ồ, thần.....thần..... – Unasu lúng túng. Hoàng phi Carol đúng là có trẻ con thật nhưng đối với bộ dạng đáng yêu như vậy chàng chưa thấy bao giờ, mà chàng cũng ít khi tiếp xúc với con gái nên cũng chưa từng hi vọng sẽ có người yêu. Vì hai lí do trên, chàng nhất thời chưa biết xử lí ra sao, đành vuốt tóc Xya và bảo

nàng nín. Còn đâu hình tượng chàng lính oai phong, dù trong bất cứ tình huống nào cũng biết cách đối phó. “Thật sự đây có phải chủ nhân mình không vậy?”

Cả hai cứ như vậy không thể ý có người đang nhìn sang phía kahcs khi thấy khung cảnh này

-Ta tiếp tục xuất phát thôi – Izumin nói với giọng lạnh như băng tuyết vậy. Xya thấy vậy thì giật mình, bấu môi. Hành động của nàng bắt giác làm ột người cười và một người càng tức hơn.

0o0o0o0o0o0o0o0

Chẳng mấy chốc, đoàn người đã đến kinh thành Hitaito. Kinh thành Hitaito cao, vững chãi. Những người lính đi lại canh phòng vô cùng nghiêm ngặt. Tuy nhiên, vì kinh thành này được xây trên một sườn núi, cửa hướng ra biển nên dân chúng ở đây không được đông đúc như thủ phủ Tê Bê của Ai Cập. Nếu không quen đi lại trên những ngọn núi thì thật dễ dàng để bị ngã.

-Ồi..... - Cũng vì lý do ấy, Xya vấp phải một hòn sỏi dù nàng đã rất cẩn thận

Thật may, Izumin đã đỡ được nàng. Nếu đây là một bộ phim thì chàng trai sẽ đỡ cô gái. Cả hai bay vài vòng trên không, mắt nhìn vào sâu trong ánh mắt của đối phương. Những cánh hoa thi nhau rơi xuống đất như muốn tô đẹp cho khung cảnh. Rồi cả hai từ từ đáp xuống đất, e thẹn không dám nhìn thẳng vào đối phương. Những cánh hoa vẫn cứ tiếp tục rơi..... Quả là lãng mạn biết bao. Tuy nhiên, chàng trai của chúng ta lại ý thức là mình đang ở gần chính điện, xung quanh là biết bao kẻ hầu người hạ nên không thể hành động như vậy. Chàng chỉ nói nhỏ “Cẩn thận chứ” vào tai nàng rồi bước đi trước với bộ mặt lạnh lùng như thường lệ. Phía sau chàng, một cô gái với đôi tai đỏ bừng.

-Hoàng nhi, con đã về rồi. – Hoàng hậu Hitaito – người mẹ kính yêu của Izumin khẽ thì thầm với bản thân khi thấy con trai.

-Nhi thần bái kiến phụ vương, mẫu hậu – Izumin bước tới gần nơi cha mẹ chàng đang ngồi

-Miễn lễ, miễn lễ - Hoàng đế Hitaito cười vang – Cô gái này là..... – Ông chỉ vào Xya

-Là công chúa Ai Cập, thừa phụ vương – Chàng cười nhẹ, đáp lại, mắt hướng về phía Xya. Tất cả mọi người trong điện cũng có chung một hành động tương tự. Một cô gái có mái tóc màu tím hồng đặc biệt, đôi mắt tím nhạt sâu thẳm, trong vắt, đôi môi mang màu đỏ tươi của trái dâu. Bộ lễ phục màu trắng với hình bông hoa sen – một trong những biểu tượng của Ai Cập, ánh đèn trong điện làm làn da trắng hồng hiện lên một cách mờ ảo. Nhìn vào người ta chỉ biết thốt lên

-Thật là đẹp. Ai Cập có những con người đẹp tuyệt vời – Ông đi đến, đưa tay vuốt lấy bộ râu, tay còn lại định sờ vào má Xya. Có một người siết chặt bàn tay của mình.

-Dừng nghĩ ông có thể thích làm gì thì làm với tôi – Bằng một động tác đơn giản, nàng đã khóa được tay hoàng đế Hitaito. Cả điện sững sờ. Lần trước thì cô chị tát quốc vương, lần này đến cô em có thể dễ dàng chặn lại bàn tay đã từng nhiều lần cầm đao kiếm chinh chiến ngang dọc.

-Hoa hồng có gai, hoa hồng có gai – Sau một hồi sững sờ, ông lại cười lớn, quay về phía Izumin – Con giỏi lắm

-Không có gì thưa phụ vương.

-Thôi, ta vào vấn đề chính – Quay sang viên tổng quản – Cho mời công chúa Kami vào.

Tổng quản nói lớn

-Cho vời công chúa Kami vào điện – Ông vừa dứt lời, một cô gái có mái tóc màu nâu hạt dẻ, đôi mắt màu cà phê sữa trong vắt, đôi môi đỏ hồng, nước da trắng mịn. Tất cả ánh lên vẻ đẹp cao sang, kiêu kì.

-Phụ vương, đây là..... – Izumin ngỡ ngàng

-Con nghĩ sao nếu đây là vị hôn thê của con.....

-Phụ vương, đây là..... – Izumin ngỡ ngàng

-Con nghĩ sao nếu đây là vị hôn thê của con.....

-Vị hôn thê??? – Izumin và Xya cùng thốt lên – Phụ hoàng, người nói rõ hơn được không??? Con không hiểu gì cả

-Kami là công chúa La Mã, một đất nước khá hùng mạnh. Quốc vương La Mã ngỏ lời muốn gả Kami cho Hitaito, và sẽ tặng một mảnh đất trù phú coi như là của hồi môn. Ta thấy Kami cũng rất đẹp, thông thạo nhiều thứ. Chẳng phải là một cuộc trao đổi mà t chỉ có lợi hay sao?

-Con..... Cho con thời gian suy nghĩ – Chàng thở dài. Là một cuộc hôn nhân chính trị

-Được rồi, con có thể đi nghỉ. Tối nay ta sẽ tổ chức tiệc chào mừng công chúa La Mã và công chúa Ai Cập – Ông phát tay, ra hiệu cho lui. Izumin cùng hai vị công chúa hành lễ rồi bước ra khỏi chính điện.

0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Em muốn ra ngự hoa viên – Xya dùng bộ mặt thiên thần và đôi mắt trong vắt bắt chàng hoàng tử phải làm theo ý mình.

Đương nhiên là Izumin đành phải dẫn nàng ra ngự hoa viên dù trong lòng thắc mắc “sao mình lại phải làm theo lời cô ấy?”. Để giờ đây, chàng phải ngẩn ngơ nhìn cô công chúa thiên thần ấy vui chơi với những cây hoa.

Cô gái à, sự xuất hiện của cô khiến một số loài hoa phải cảm thấy tự ti về bản thân đấy.

Hoa hồng kiêu sa – đóa hoa được coi là chúa tể của muôn loài, nay thấy vẻ đẹp của một thiên thần, xấu hổ cụp những cánh hoa đỏ thắm của mình lại

Hoa cúc thước được duyên dáng thì cố nở những chiếc cánh màu hồng mong rằng mình không thua kém gì nàng.

Nhưng không phải sao, nàng cũng là thiên thần của các loài hoa, nàng cũng là những bông hoa dễ thương kia sao?

Nàng là bông hoa chuông bé nhỏ, kiên cường.

Nàng cũng mang vẻ đẹp dịu dàng, thùy mị của đóa cẩm tú.

Nàng có sự vui tươi, hồn nhiên của loài mắt đen.

Rồi, Xya chợt dừng lại, ánh mắt nàng nhìn vào thảm cỏ xanh mượt, tay vuốt nhẹ vào những sợi lông màu trắng xốp của những bông hoa bồ công anh.

-Chàng nghĩ sao về Kami? – Giọng nàng nhẹ tênh.

-Hả? – Chàng giật mình, chàng không trả lời, chỉ đáp lại – Sao nàng lại hỏi như vậy?

-Em chỉ tò mò không biết chàng nghĩ sao về vợ chưa cưới thôi – Nàng vẫn tiếp tục chơi đùa cùng những cánh hoa bồ công anh.

-Ta không biết. Kami chưa phải vợ chưa cưới của ta – Chàng chuyển sang chủ đề khác – Nàng thích hoa bồ công anh sao?

-Em thích hoa hồng, chỉ là em nhớ đến câu chuyện về bồ công anh thôi – Ngưng một lát, nàng nhìn vô định, bằng chất giọng êm dịu, nàng đưa Izumin vào câu chuyện – Chàng biết không,.....

” Trên một cánh đồng rộng, có một loài cây có những bông hoa vàng rực, những chiếc lá dài, xanh thẫm với những chiếc răng cưa nhọn hoắt như những chiếc răng nanh của con sư tử. Người ta gọi nó là cây Răng Sư Tử. Răng Sư Tử nằm đứng đỉnh bên trên đồng cỏ đại, trong trái tim chàng ôm ấp những cánh hoa vàng như màu nắng. Người chàng yêu chính là đóa hoa nở rộ từ chính trong vòng tay ấm áp của chàng. Những chiếc lá gai góc của Răng Sư Tử ôm vòng lấy những đóa hoa, chở che và đầy khao khát.

Mùa hạ đến, những bông hoa trút bỏ những chiếc trâm cài đầu vàng óng, chiếc áo ruộm nắng được thay bằng một cái áo choàng bông nhẹ, trắng muốt và mịn như những chiếc lông ngỗng. Bông hoa từ trong vòng tay chàng trai vươn cao lên đầy kiêu hãnh. Răng Sư Tử vẫn say mê ngắm nhìn và thầm ngợi khen vẻ đẹp ấy

của nàng. Người con gái của chàng đã biến thành bông Bồ Công Anh với chiếc áo choàng trắng xốp. Tình yêu cứ thế lớn lên...

Bỗng một ngày, từ một miền xa xôi nào đó, thổi đến một người con trai có cái tên là Gió. Gió ồn ào, mạnh mẽ, cuồng nhiệt và sôi nổi. Gió lướt đi trong vũ khúc quay cuồng. Gió cầm trên tay cây sáo trúc, thổi những bài ca đẹp về cánh đồng, và về những miền đất mà chàng đã đi qua. Gió kiêu hãnh, Gió lạnh lùng, và Gió cũng vô tâm. Gió lướt đi ngang qua trên cánh đồng, khiến biết bao loài cây phải hướng mắt theo. Bên trên cái thế giới nhỏ bé ấy, chàng là người được yêu mến và ngưỡng mộ.

Bồ Công Anh không phải là ngoại lệ. Gió ập tới khiến nàng choáng ngợp, choáng ngợp trước vẻ phong lưu và bất cần. Khi cơn Gió lướt qua trên cánh đồng, nàng vươn mình theo hướng gió, đón Gió về lại bên nàng. Nàng muốn được những ngọn gió mát rượi ôm ấp vào lòng, vuốt lên từng sợi bông của chiếc áo choàng trắng xốp. Nàng yêu Gió, trong sáng và trọn vẹn.

Nhưng Gió sinh ra không phải để dừng chân. Chàng là đứa con của Ngao Du và Mạo Hiểm. Cánh đồng cỏ bình yên không phải là chỗ trú ngụ đời đời. Gió lại ào ạt thổi qua. Bồ Công Anh cố níu giữ, cố nắm bắt Gió bằng thân hình mảnh dẻ của mình, nàng vươn mình ra. Nhưng vô ích. Gió vẫn cứ thổi lạnh lùng.

Răng Sư Tử nhói lên trong lòng. Trái tim chàng như bị chính những chiếc răng cưa cào xé. Chàng che chở cho người con gái chàng yêu, để rồi mất nàng trong giây lát. Răng Sư Tử tuyệt vọng giờ những cánh tay xanh biếc ra, giữ chặt lại Bồ Công Anh trắng muốt. Nhưng cánh tay chàng chơi vơi trong Gió. Những cánh hoa Bồ Công Anh xinh đẹp và mềm mại đã tự tách khỏi nhụy hoa, để bay cùng chiều với Gió mất rồi.

Và ngày ngày, những người nông dân đi trên cánh đồng vẫn nghe tiếng Răng Sư Tử thì thầm cùng với chàng Gió từ miền xa thổi đến, hỏi những cánh Bồ Công Anh đã được Gió mang tới nơi đâu... “Ở nơi đó, cô ấy sống thế nào?”. Gió im lặng, Gió không thể mang Bồ Công Anh đi mãi. Cô gái ấy rơi xuống trên những cuộc hành trình, vùi mình vào trong đất, để rồi lại hồi sinh thành những đứa con và đặt tên chúng là Răng Sư Tử...

Cây có Hoa, nhưng không giữ được Hoa. Hoa chỉ luôn vươn mình theo Gió. Gió lại khó nắm bắt, lại chỉ biết yêu những cuộc hành trình. Và khi cơn Gió qua rồi, Hoa mới biết: cội nguồn của mình là nhựa chảy trong máu của cây...

Câu chuyện chấm dứt, Izumin vẫn không nói gì, chàng nhẹ nhắm mắt lại.....

7. Chương 7

Izumin đang ngủ, chợt nghe có tiếng người đến bên cạnh. Bước đi rất khẽ, như chân không hề chạm vào mặt đất vậy, nhưng dù sao chàng cũng là người học võ, cảm nhận được là chuyện thường tình.

-Izumin, chàng dậy chưa – giọng nói dịu dàng khẽ vang lên.

-Xya à, đầu nhất thiết là sáng nào nàng cũng phải đến đánh thức ta. Hãy còn sớm mà – Izumin nói với giọng (giả vờ) ngái ngủ. Thực ra thì, sáng nào cũng vậy, Xya luôn đến để đánh thức chàng dù việc đó là không cần thiết. Dần dần, cứ đến khoảng giờ đó là chàng lại tỉnh dậy nhưng vẫn nằm đó để đợi có người đến đánh thức.

-Dậy đi, chàng hứa với em là sẽ đi chơi cùng em mà – Xya nói giọng nũng nịu. Phải nói sao nhỉ, khi mới gặp, Xya rất lạnh lùng nhưng một khi đã thân rồi thì bạn sẽ nhận ra mức trẻ con đáng yêu của cô bé này.

-Thôi được rồi, nàng đợi ta – Izumin thở dài nhìn Xya chạy tung tăng ra khỏi phòng mình.

————Flash back————

-Hoàng tử Izumin à – Xya khẽ nói như thì thầm. Cả hai đang ở thư phòng, Izumin đang nghiên cứu về một vấn đề nào đó, còn Xya thì sau khi nhìn qua đồng sách, nàng nhận ra, nơi đây thật là chán. Không phải Xya không thích đọc sách, mà những cuốn sách này Xya đọc không hiểu. Nhưng mà quanh cũng điện này, chẳng có chỗ nào cho nàng chơi cả nên nàng đành đi theo Izumin.

-Có chuyện gì vậy? – Izumin hỏi một cách thờ ơ. Mắt chàng vẫn đang chăm chú nhìn vào cuốn sách

- Bao giờ thì chàng đọc xong – Xya hỏi câu hỏi này đã n lần, và n ở đây không nhận giá trị dưới 18.

- Xya à..... – Chàng thở dài – Sao nàng không làm một việc gì đó như đi dạo chẳng hạn?

- Ngày nào em cũng đến đó không dưới 2 lần mà

- Hay là may vá. Kami có vẻ giỏi mấy việc đó lắm. Nàng thử đến hỏi nàng ấy xem?

- Em cũng biết mà – Xya nói một cách giận dỗi. Không đứng lại so sánh nàng với Kami. Nàng bước lại gần cái cửa sổ lớn, tay nắm hờ vào chiếc rèm màu đỏ tươi với những hoa văn tinh xảo, mắt nhìn ra phía vườn.

- Thôi được rồi, vậy nàng muốn ta phải làm sao? – Izumin thở dài tỏ ý chịu thua. Thế gian chẳng có ai thắng nổi cô bé cứng đầu này mất. Chàng không để ý, cô bé đang nhong nhẽo kia vừa nở nụ cười gian xảo? Nhanh thôi, phải tỉnh ý lắm mới thấy được.

- Bao giờ chàng rảnh?

- Ngày mai.

- Vậy được. Em ra vườn chơi đây – Xya chạy đi, mục đích của nàng đã đạt rồi.

Chàng hoàng tử vẫn nhìn theo một cách khó hiểu. Rốt cục là sao?

—————End Flash Back—————

- Nào, đi thôi – Xya lôi kéo vị hoàng tử về phía khu chợ đông đúc người. Izumin thở dài nhìn bộ dạng của mình bây giờ, một chàng trai nông dân bình thường. Ai ngờ chỉ vì một câu nói nhất thời. Hồ đồ, quả là hồ đồ. Tuy nhiên, chàng lại nở một nụ cười hạnh phúc khi nhìn cô gái bé nhỏ có mái tóc màu hồng nhạt đặc biệt đang chạy ngang dọc trước mặt. Chàng nói lớn đủ cho người đó nghe thấy – Đợi ta với!

Khu chợ này được dựng trên phần thung lũng dưới chân kinh thành. Ở đây chỉ có những cửa hàng được dựng tạm gỗ, phủ bên trên một lớp lá nhưng lại vô cùng đông đúc. Nơi đây bán đủ các loại mặt hàng, từ thực phẩm, đồ may mặc đến trang sức, vũ khí. Hẳn người ta sẽ bất ngờ, nếu thấy một phiên chợ như vậy, tiếng cãi vã, đùa vui vô cùng náo nhiệt, trên mặt bất cứ người dân nào cũng hiện rõ vẻ vui vẻ.

- Đẹp quá – Xya reo lên một cách thích thú, môi nàng nở một nụ cười vui vẻ. Nàng đang cầm chiếc dây chuyền làm bằng bạc được khắc từ LOVE YOU. Bên dưới là một lớp pha lê trong suốt và hình một cây cỏ bốn lá ở trong

- Cô gái tinh mắt thật – Ông lấy ra một sợi dây gần tương tự rồi đưa cho nàng – Đây là loại dây chuyền đôi. Cỏ ba lá tượng trưng cho những thứ quý giá nhất của cuộc sống: hi vọng, niềm tin, tình yêu và sự may mắn. Đôi trai gái nào có được đôi dây này sẽ có một tương lai hạnh phúc.

- Thật tuyệt vời – Nàng mỉm cười một lần nữa – Ông..... Cháu..... có thể đổi chiếc vòng này lấy hai chiếc dây đó chứ - Nói rồi, nàng tháo trên tay chiếc vòng bạch kim tinh xảo gắn những viên ruby quý giá, trao cho ông lão

- Sao cô lại muốn đổi một thứ trang sức quý giá như vậy lấy một cặp vòng này?

- Cặp vòng, rất có sức thu hút với cháu – Nàng mỉm cười nhìn ông lão – Có được không ạ?

- Được thôi – Ông lão trao cho nàng đôi dây chuyền – Cô có muốn chọn thêm món gì nữa không, vì cái vòng của cô rất đáng giá

- Ồ thôi ạ. Cháu chào ông – Nàng lại tiếp tục kéo Izumin đi khắp chợ

Đi chán chê, cả hai dừng lại ở một quán ăn nhỏ dưới gốc cây cổ thụ lớn.....

- Nàng mua cặp vòng ấy làm gì? – Izumin bắt chuyện

- Chúng đẹp mà – Nàng cười vui vẻ nhìn vào cặp vòng

- Nhưng sao không nói ta đưa tiền mua, sao lại lấy vòng tay ra đổi?

- Có sao đâu. Em muốn mua một thứ gì đó để tặng cho người em yêu thôi mà – Lại một nụ cười nữa nở trên môi nàng, ánh mắt nàng lấp lánh niềm vui

-Người nàng yêu? Ai vậy? – Chàng cảm thấy hơi khó chịu

Xya chỉ cười không nói.....

Phiên chợ tan dần, Izumin và Xya định trở về hoàng cung. Để trở về hai người phải đi qua một khu rừng nhỏ. Đang đi, chợt Xya dừng lại, nhìn xung quanh như đang xác định hướng của cái gì đó, rồi chạy vào phía rừng sâu, trước đó, nàng chỉ để lại một câu:

-Đợi em một chút!

ảnh của cặp dây chuyền Xya mua này, lúc đầu em định chọn thánh giá nhưng thôi

Phiên chợ tan dần, Izumin và Xya định trở về hoàng cung. Để trở về, hai người phải đi qua một khu rừng nhỏ. Đang đi, chợt Xya dừng lại, nhìn xung quanh như đang xác định hướng của cái gì đó, rồi chạy vào phía rừng sâu, trước đó, nàng chỉ để lại một câu:

-Đợi em một chút!

Ngơ ngác một hồi nhìn bóng người nhỏ bé chạy ra xa dần một hồi, chàng mới chạy theo. “Đâu rồi? Không ngờ một cô gái lại có thể chạy nhanh như vậy” Chàng vừa chạy vừa nhìn quanh, chân bước một cách vội vã.

0o0o0o0o0o0o0o0

-Rõ ràng là mình ngửi thấy mùi của nó cơ mà? – Nàng dừng bước, thở dài – Đành trở về hỏi Izumin vậy – Chợt, nàng nhìn xung quanh và nhận ra một điều – Mình bị lạc rồi. Làm thế nào bây giờ? – Nàng cố gắng nhìn xung quanh để nhận ra mình đã chạy từ phía nào tới. Thật là vô vọng, trong rừng như vậy, thể xác định được phía nào nếu như không có bản đồ hay la bàn. Nhìn lên trời, hoàng hôn sắp buông xuống rồi. Đúng lúc tuyệt vọng thì nàng nghe có tiếng chân người. “Là Izumin chăng?”

-Xya, nàng sao vậy? – Izumin vừa thở vừa nói. Có lẽ chàng hoàng tử này đã chạy khá lâu rồi

-..... - Nàng không nói gì, đôi mắt đẹp bỗng long lanh bởi những giọt lệ

-Sao.....sao vậy? Có chuyện gì à? – Izumin hoảng hốt, nhẹ nhàng đến bên nàng, ôm nhẹ lấy nàng –Nín đi nào , nói ta nghe có chuyện gì?

-Em..... cứ nghĩ..... mình..... bị lạc..... rồi chứ - Tiếng nói bị xen lẫn tiếng nấc

-Thôi nào, tại ta, ta không đi theo ngay để nàng bị lạc, nín đi – Chàng nhẹ nhàng lấy bàn tay to lớn lau đi những giọt lệ xấu xí kia. Lúc này chàng cứ nghĩ tìm được cô bé tinh nghịch này sẽ mắng ột trận cho chừa cái tội không biết đường mà dám tự tiện đi trước, vậy mà bây giờ thấy cô bé khóc bao nhiêu giận dữ tan biến hết, lại còn vợ hết tội nổi vào người. Thật tình, mới có một thời gian mà oai phong của một vị hoàng tử xuống thấp đến thế rồi sao? Thấy tiếng khóc nhỏ đi, chàng nhìn Xya, có vẻ đã hết sợ rồi – Sao, nàng định đi tìm cái gì?

-Nha đam, em ngửi thấy mùi nha đam

-Nha đam? – chàng nhắc lại, loại cây này có ở Ai Cập, La Mã chứ ít khi thấy ở Hitaito, sao lại có thể ngửi thấy được.

-Vâng, em định lấy một ít về, loại thảo mộc đó có ích lắm đó – Xya lại cười như chưa có chuyện gì xảy ra vậy

-Để ta bảo binh lính đi tìm cho nàng – Chàng ngăn ngợ vì nụ cười rạng rỡ, như sáng bừng cả một không gian rộng lớn vậy – Thôi giờ về cung, sắp tối rồi

0o0o0o0o0o0o0o0o0

Cung điện Hitaito.....

-Izumin, chàng về rồi – Izumin và Xya vừa bước về cung thì công chúa La Mã chạy tới – Thiếp lo quá, chàng đi đâu mà thiếp tìm từ sang không thấy?

-Công chúa, cảm ơn vì sự quan tâm của nàng – Chàng cười

-Chàng vừa..... - Kami vẫn muốn có câu trả lời dù Izumin đã cố tình tránh câu hỏi của nàng

-Ta và Xya vừa ra chợ chơi. Cũng muộn rồi, nàng nên về phòng nghỉ - nói rồi, chàng nắm tay Xya đi về phía cung hoàng tử. Xya hơi bất ngờ, cố quay lại nói với Kami:

-Em đi trước – Nàng có bức thật đấy, Kami cố tình không để ý đến nàng. Nhưng nàng đang là đại diện của Ai Cập , không thể để xấu hình ảnh Ai Cập vì mấy lí do như vậy được.

Cung hoàng tử Hitaito.....

-Chàng muốn nói chuyện gì sao? – Nàng mỉm cười, hiện cả hai đang ở trong phòng nàng. Hai tay nàng vuốt ve chú hổ con mà nàng mới đặt tên là Min.

-Không có gì. Nàng ngủ sớm đi – Izumin nhún vai, chân bước ra khỏi phòng

-Vậy..... Chúc chàng ngủ ngon..... Và mong chúng ta sẽ sớm gặp lại – Nàng cười, nhưng mắt nàng lại chẳng có một chút gì gọi là niềm vui.....

Phiên chợ tan dần, Izumin và Xya định trở về hoàng cung. Để trở về, hai người phải đi qua một khu rừng nhỏ. Đang đi, chợt Xya dừng lại, nhìn xung quanh như đang xác định hướng của cái gì đó, rồi chạy vào phía rừng sâu, trước đó, nàng chỉ để lại một câu:

-Đợi em một chút!

Ngơ ngác một hồi nhìn bóng người nhỏ bé chạy ra xa dần một hồi, chàng mới chạy theo. “Đâu rồi? Không ngờ một cô gái lại cô thế chạy nhanh như vậy” Chàng vừa chạy vừa nhìn quanh, chân bước một cách vội vã.

0o0o0o0o0o0o0o0

-Rõ ràng là mình ngửi thấy mùi của nó cơ mà? – Nàng dừng bước, thở dài – Đành trở về hỏi Izumin vậy – Chợt, nàng nhìn xung quanh và nhận ra một điều – Mình bị lạc rồi. Làm thế nào bây giờ? – Nàng cố gắng nhìn xung quanh để nhận ra mình đã chạy từ phía nào tới. Thật là vô vọng, trong rừng như vậy, thể xác định được phía nào nếu như không có bản đồ hay la bàn. Nhìn lên trời, hoàng hôn sắp buông xuống rồi. Đúng lúc tuyệt vọng thì nàng nghe có tiếng chân người. “Là Izumin chẳng?”

-Xya, nàng sao vậy? – Izumin vừa thở vừa nói. Có lẽ chàng hoàng tử này đã chạy khá lâu rồi

-..... - Nàng không nói gì, đôi mắt đẹp bỗng long lanh bởi những giọt lệ

-Sao.....sao vậy? Có chuyện gì à? – Izumin hoảng hốt, nhẹ nhàng đến bên nàng, ôm nhẹ lấy nàng –Nín đi nào , nói ta nghe có chuyện gì?

-Em..... cứ nghĩ..... mình..... bị lạc..... rồi chứ - Tiếng nói bị xen lẫn tiếng nấc

-Thôi nào, tại ta, ta không đi theo ngay để nàng bị lạc, nín đi – Chàng nhẹ nhàng lấy bàn tay to lớn lau đi những giọt lệ xấu xí kia. Lúc này chàng cứ nghĩ tìm được cô bé tinh nghịch này sẽ mắng ột trận cho chừa cái tội không biết đường mà dám tự tiện đi trước, vậy mà bây giờ thấy cô bé khóc bao nhiêu giận dữ tan biến hết, lại còn vợ hết tội nổi vào người. Thật tình, mới có một thời gian mà oai phong của một vị hoàng tử xuống thấp đến thế rồi sao? Thấy tiếng khóc nhỏ đi, chàng nhìn Xya, có vẻ đã hết sợ rồi – Sao, nàng định đi tìm cái gì?

-Nha đam, em ngửi thấy mùi nha đam

-Nha đam? – chàng nhắc lại, loại cây này có ở Ai Cập, La Mã chứ ít khi thấy ở Hitaito, sao lại có thể ngửi thấy được.

-Vâng, em định lấy một ít về, loại thảo mộc đó có ích lắm đó – Xya lại cười như chưa có chuyện gì xảy ra vậy

-Để ta bảo binh lính đi tìm cho nàng – Chàng ngăn ngở vì nụ cười rạng rỡ, như sáng bừng cả một không gian rộng lớn vậy – Thôi giờ về cung, sắp tối rồi

0o0o0o0o0o0o0o0o0

Cung điện Hitaito.....

-Izumin, chàng về rồi – Izumin và Xya vừa bước về cung thì công chúa La Mã chạy tới – Thiếp lo quá, chàng đi đâu mà thiếp tìm từ sang không thấy?

-Công chúa, cảm ơn vì sự quan tâm của nàng – Chàng cười

-Chàng vừa..... - Kami vẫn muốn có câu trả lời dù Izumin đã cố tình tránh câu hỏi của nàng

-Ta và Xya vừa ra chợ chơi. Cũng muộn rồi, nàng nên về phòng nghỉ - nói rồi, chàng nắm tay Xya đi về phía cung hoàng tử. Xya hơi bất ngờ, cố quay lại nói với Kami:

-Em đi trước – Nàng có bức thật đấy, Kami cố tình không để ý đến nàng. Nhưng nàng đang là đại diện của Ai Cập, không thể để xấu hình ảnh Ai Cập vì mấy lí do như vậy được.

Cung hoàng tử Hitaito.....

-Chàng muốn nói chuyện gì sao? – Nàng mỉm cười, hiện cả hai đang ở trong phòng nàng. Hai tay nàng vuốt ve chú hổ con mà nàng mới đặt tên là Min.

-Không có gì. Nàng ngủ sớm đi – Izumin nhún vai, chân bước ra khỏi phòng

-Vậy..... Chúc chàng ngủ ngon..... Và mong chúng ta sẽ sớm gặp lại – Nàng cười, nhưng mắt nàng lại chẳng có một chút gì gọi là niềm vui.....

8. Chương 8

-Xya à, sao lâu vậy con mới về nhà – tiếng chuông cửa reo lên, sẵn tiện đứng gần cửa nên phu nhân Rido mở cửa. Thật bất ngờ khi thấy con gái bà đang mỉm cười

-Mẹ..... - Nàng ôm lấy người mẹ yếu đuối. Đã lâu rồi nàng không được ôm người phụ nữ kính yêu này. Trong những ngày ở Hitaito, nàng thấy nhớ khuôn mặt hiền từ này, nụ cười ấm áp này và cả cái dáng người gầy gầy của mẹ.

-Con gái, vào nhà đi, Raian cũng đang ở trong phòng khách đấy – Bà cười, đóng cửa rồi cùng Xya đi vào Xya bước vào phòng khách. Raian và Asisur thấy nàng thì vui mừng bước đến

-Cuối cùng cũng chịu về rồi hả em gái. Anh còn tưởng em tìm được ai làm rể nhà Rido rồi nên không thèm về nữa – Sau cái ôm nồng ấm của hai anh em thì là một trận chiến, như mọi khi.

-Anh à, sao anh lại nói em thế, nhất là khi đứng cạnh một người tuyệt vời như

chị Asisur, anh phải tỏ ra là một người đàn ông lịch sự, tài giỏi và biết yêu thương nhường nhịn em gái nữa chứ. Vậy mới xứng đáng đứng cùng người đẹp. – Đã quá quen nên ngay lập tức Xya phản công lại

-Anh lại nghĩ nên để Asisur hiểu rõ con người mình, tội gì phải che giấu – Raian mỉm cười đắc thắng nhìn bộ mặt phụng phịu. Chắc nhóc con đó đang nghĩ xem nói trả thế nào. Vì không nghĩ ra nên Xya chu môi giận dỗi, miệng lầm bầm thật nhỏ “đối xử với người đã giúp anh thế đấy! Đồ ông già”

-Sao? Chịu thua rồi hả - Raian cười vang, nhìn khuôn mặt giận dỗi của Xya đáng yêu lạ nên anh càng muốn trêu.

-Thôi nào, Raian không trêu em nữa. Asisur, con lại đây với mẹ nào – Bà Rido sau khi biết tình cảm của con trai mình với Asisur thì rất hay gọi một cách thân thiết với nàng

Rồi bà, Raian, Asisur bước về bàn trà – nơi Xya đang uống trà để xả bớt cơn tức giận.

-Mẹ ơi, sao lần nào về mẹ cũng mua bao nhiêu là váy áo cho con hết vậy? – Xya nhăn nhó.

-Mẹ muốn đi mua sắm cùng hai cô con gái cho vui ấy mà – Ánh mắt bà lấp lánh niềm vui.

-Mẹ.. mẹ à... - Asisur gọi bà Rido theo yêu cầu của bà, tuy nhiên nàng vẫn chưa quen lắm với cách gọi này. – Hay chúng ta làm cái gì đó Xya thích đi.

-Con nói đúng, vậy Xya, con muốn làm gì?

-Đến thư viện được, con muốn mượn vài cuốn sách

-Được, vậy đến thư viện.

0o0o0o0o0o0o0

Thư viện trung tâm (Chủng viện Strahov – Thư viện Thần học – Prague – Tiệp Khắc).....

-Các con đi tìm sách đi, mẹ ra đây một chút – Bà đi về phía những quyển Kinh Thánh.

-Chị à, mình cũng đi ra đây đi

-Ở đây được rồi – Cả hai đang ở đây sách về tâm linh, hay nói chính xác hơn là pháp thuật – Em muốn nói gì với chị? – Nàng cười dịu dàng nhìn cô em gái bé bỏng

-Thực ra, em muốn cho chị xem cái này..... - Xya đưa cho Asisur quyển sách có hình những đồ vật của Ai Cập cổ

- “Kẻ nào muốn thay đổi số phận phải nhận vào bản thân và nửa còn lại một cái giá đắt” ? Em..... – Asisur nhìn Xya một cách ngỡ ngàng

-Có sao đâu, mọi người đều vui vẻ - Nàng nói một cách thản nhiên.

-SAO EM KHÔNG NÓI CHO CHỊ BIẾT? – Nhận ra mình hơi to tiếng, Asisur nói khẽ lại – Xya à, chị coi em và Carol là hai đứa em gái bé bỏng của chị, chị không muốn các em phải chịu khổ, em hiểu chứ? Hay ít nhất, em cũng phải chia sẻ ọi chuyện. Chị sẽ giúp em nếu có thể mà

-Em đang nói cho chị biết đấy thôi – Xya bĩu môi

-Nhưng là quá muộn. Thôi được, để chị tìm cách, em tìm cuốn sách nào đó đi, mẹ đang đợi chúng ta – Asisur thở dài, lòng nàng đầy lo lắng. Phải rồi.....

0o0o0o0o0o0o0o0

-Xya, mới có được gần một tuần, con lại đi tiếp sao? – Bà Rido buồn bã

-Mẹ à, con phải đi để nghiên cứu và học tập thêm. Mẹ cũng biết là con không thích ở yên một chỗ mà – Xya cố thuyết phục mẹ nàng.

-Vậy sao không cho chúng ta đưa con ra sân bay?

-Đằng nào con cũng đi, rồi lại về. Tiễn làm chi ắt công mọi người – Nàng nở một nụ cười đẹp – Thôi con đi đây. Anh chị chăm sóc mẹ họ em

-Về sớm nhé con. Đi cẩn thận đó – Bà Rido tuy rất buồn nhưng vẫn cười cho các con bà khỏi lo

-Về sớm nhé em gái – Như mọi lần, những lúc như vậy, Raian vô cùng dịu dàng

-Có chuyện gì cũng phải báo cho chị nhé Xya – Asisur thở dài

Mỉm cười với gia đình dấu yêu của mình thêm một lần nữa, Xya bước đi. Đến lúc nàng phải trở về nơi ấy rồi, người đó có nhớ đến nàng như nàng nhớ người đó không vậy?

0o0o0o0o0o0o0o0

Ai Cập cổ.....

-Xya, em thăm thú gì mà lâu vậy mới về? – Menfuisur hỏi nàng, giọng mang một nỗi buồn.

-Có chuyện gì thế anh? – Trong lòng Xya chợt có một nỗi lo lắng mơ hồ - Chị Carol đâu rồi?

-Nàng ấy..... bị bắt cóc rồi – Chàng nhìn xuống khu chợ tấp nập phía dưới kia. Kẻ nào đã cả gan bắt cóc Carol của chàng?

-Anh à..... đừng đùa em..... chị Carol lại trốn ra chợ chơi sao? Để em đi tìm chị ấy.

-Xya à, anh hiểu là em rất lo. Anh cũng vậy. Nhưng anh không thể loan tin này cho cả nước dù như vậy sẽ dễ tìm hơn – Chàng thở dài. Người Ai Cập rất hiền lành, họ chỉ thích có một cuộc sống hạnh phúc cùng

người thân, nhưng nếu có ai làm tổn hại đến gia đình họ, họ sẽ tìm cách để khiến cho người đó đau đớn. Nếu người Ai Cập biết chuyện này, tương lai a sao chàng cũng không đoán được..... Trên hết, là hoàng đế, chàng muốn con dân của mình phải ấm no, hạnh phúc.

-Tên bất cóc vẫn chưa có động tĩnh gì sao?

-Ta vẫn đang cho binh lính đi tìm một cách bí mật.

-Vậy được rồi, em sẽ về chuẩn bị, ngày mai còn dài lắm.....

Đêm, sông Nil mang một vẻ đẹp huyền ảo. Ánh trăng lấp lánh trải dài trên dòng nước, cây cối. Từng gợn sóng lăn tăn càng tăng thêm vẻ đẹp của sông Mẹ. Asisur nhìn lên bầu trời. Trăng đêm nay sáng quá, đã lên đến vị trí cao nhất rồi, nàng có thể bắt đầu thôi. Mời nàng khẽ lắm bấm một câu thần chú:

(hỡi thần A Men tối cao,

xin cho con gặp thần Định Mệnh,

để con hiểu được những vấn đề ở quá khứ và tương lai,

hỡi thánh thần A Men tối cao.)

(đây chính xác là tiếng Ả Rập – Ngôn ngữ của người Ai Cập)

Bỗng nhiên, một luồng gió lạnh từ đâu xuất hiện, làm nghiêng ngã cây cối. Những gợn sóng trở nên mạnh mẽ hơn. Từ trên mặt trăng đột nhiên có những ánh sáng lấp lánh xoay vòng lại thành một quỹ đạo, chúng từ từ tách khỏi mặt trăng rồi di chuyển về phía mặt đất. Khi khối sáng chạm vào mặt đất thì phát ra những tia sáng khiến người ta chói mắt, rồi biến thành hình dạng của một cô gái.

Cô gái có mái tóc màu tím nhạt dài, mặc trên người một bộ y phục màu tím. Đôi mắt nàng khẽ nhắm hờ như đang thưởng thức khúc sáo mình thổi. Những cánh hoa vẫn tiếp tục rơi xung quanh. Hoa và khúc sáo réo rắt, mang một chút buồn man mác, quả khiến cho người khác ngất ngây.

Asisur nhìn về phía dòng sông Nil, nay đã trở về như trước khi cô gái này xuất hiện, tai chăm chú lắng nghe khúc sáo tuyệt hảo. Khi tiếng sáo ngừng lại một lúc lâu, nàng mới hỏi:

-Thần Định Mệnh, lâu rồi không gặp ngài.

-Phải. Hôm nay có chuyện gì mà người xin ta xuất hiện – Cô gái được gọi là thần Định Mệnh không quan tâm đến những gì Asisur nói mà đi luôn vào vấn đề chính.

-Có một người..... - Asisur ngập ngừng không biết nên nói thế nào

-Cô bé Xya, người đã thay đổi số mệnh của hàng triệu người, có chuyện gì? – thần Định Mệnh có thể đọc được suy nghĩ của người khác, nói một cách vô cảm.

-Số phận của cô bé đó, làm thế nào để phá giải lời nguyền – Nàng không chần chừ nữa mà nói luôn ý định của mình.

-Vô ích thôi. Lời nguyền không thể phá giải. Mọi thứ trên thế gian này đều có cái giá của nó.

-Vậy..... bao giờ con biết lời nguyền đã kết thúc? – Nàng hỏi một cách lo lắng.

-Khi ấy Số Phận sẽ đến báo. Còn hỏi gì nữa không? – Nhận thấy Asisur không muốn hỏi thêm, thần chấp hai tay cầu nguyện. Tức thì, một luồng sáng lấp lánh bao lấy người thần. Thần dang hai tay sang ngang, khối sáng đưa thần lên cao, về phía mặt trăng.

Gặp nhau là nhờ Định Mệnh, nhưng có ở bên nhau được không là tùy số phận.....

0o0o0o0o0o0o0

-Có tin gì chưa? – Câu nói đầu tiên khi nàng gặp Menfuisur là hỏi về tình hình của Carol. Đáp lại nàng là một cái lắc đầu chán nản. Chợt, một ý nghĩ lóe ra trong đầu nàng – Sao chúng ta không đến yêu cầu quan tư tế tìm vị trí của chị Carol?

-Phải rồi, sao ta không nghĩ ra nhỉ, đi thôi – Nói rồi, chàng cùng Xya tiến về điện qua tư tế.

Karnak là quần thể kiến trúc đền miếu lớn nhất Ai Cập cổ, với cửa lớn hùng vĩ, đình viện, đại điện, rất nhiều cột đá, tượng khắc đá và tháp nhọn vuông. Với lối kiến trúc phức tạp và sở hữu nhiều tượng đá khổng lồ, khiến cho nhiều người phải kinh ngạc. (vì không tìm được tài liệu về thần điện Amen nên em lấy thần điện Karnak, cứ coi như đây là thần điện của quan tư tế)

-Thần Kaputa báii kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế - Quan tư tế Kaputa cúi người chào vị Pharaong.

-Được rồi. Hãy tìm cho ta vị trí hiện nay của hoàng phi Carol

-Dạ - Quan tư tế đi về phía thờ thần linh. Ông nhìn vào chiếc bàn thạch phép thuật, miệng lẩm nhẩm câu thần chú:

(hỡi các thần linh

hỡi các vì sao sáng

hãy cho thần biết

hiện nay hoàng phi hiện tại của Ai Cập ở đâu?

hỡi các thần linh

hỡi các vì sao sáng)

Chiếc bàn thạch bỗng xuất hiện những vì tinh tú nhỏ bé nhưng sang chói, bay xung quanh bàn. Một lúc sau, chúng tụ tập lại một chỗ, tạo thành một kí tự. “ ” – Kaputa lẩm bẩm – Là ngôi nhà hoang phía Đông Bắc kinh thành thừa hoàng thượng.

Menfuisur vội vã lên ngựa đi ngay. Xya gọi Unasu và một đội cấm quân (quân bảo vệ linh thành và hoàng thượng) rồi mới lên ngựa phóng theo Menfuisur.

Nhà hoang phía Đông Bắc Tê Bê.....

“Phịch” – Tiếng người bị ném xuống đất

-Hoàng phi phải chịu khổ rồi? – Một tên mập mập ngồi trên chiếc ghế gỗ nhếch mép cười, có vẻ như là tên cầm đầu. Xung quanh hắn là một toán người, nhìn là biết không có chút gì thiện cảm đối với nàng.

-Người....người là ai? – Sau khi định thần, Carol nhú mày nhìn tên cầm đầu

-Việc đó nàng không cần biết. Yên tâm, ta sẽ không làm gì nàng đâu, ít nhất là cho đến khi tên Pharaong đó đến – Hắn nói, giọng phảng phất mùi thù hận khi nhắc đến Pharaong Menfuisur.

-Người.....người định làm gì Menfuisur? Chàng đã làm gì người sao?

-Trả thù – Hắn gằn giọng – Năm ngoái, để hoàn thành bức tượng kỉ niệm ngày hắn lên ngôi, cả gia đình ta đã phải chết

—————Flash Back—————

Nơi làm việc của những nô lệ.....

-Ba à, ba nghỉ chút đi, để con làm cho – Nehama (tên của tên cầm đầu) nhìn vào người cha già đang cố gắng mang những viên đá lớn đi đến một quảng xa giữa trời nắng như vậy.

-Con cũng phải làm đầu kém gì ta, con làm đi, kéo lại bị đánh – Ông nhìn vào tên cai lệ mặt mày dữ dằn, tay cầm chiếc roi da đánh vào những người nô lệ như họ, luôn miệng “tên nô lệ này, làm nhanh lên”

-Dạ - Nehama nghe lời cha tiếp tục làm công việc của một người nô lệ. Hắn nhìn vào tên cai lệ với ánh mắt thù hận. Một người nô lệ thì sao? Nô lệ cũng là người, cai lệ cũng là người. Đầu ai có quyền phân biệt như vậy?

-Anh mệt không, uống nước đi – Em gái hắn, một cô bé khá dễ thương với thân hình bé nhỏ mà nhanh nhẹn, đưa cho hắn bình nước đang cầm trên tay.

-Mệt không, Ihama? – Hắn cười nhìn em gái

-Em chỉ cần mang nước ọi người uống thôi mà, có gì đâu mà mệt – Cô bé lại cười rạng rỡ, nếu không quen biết, chắc hẳn chẳng ai nghĩ rằng cô bé đáng yêu này xuất thân từ dòng dõi nô lệ.

-Này cô bé, mang cho tôi một ít nước – Một người nô lệ gần đó nói lớn

-Dạ - Cô bé đáp và quay về phía anh trai – Anh làm đi, em mang nước về phía đó – Nói rồi cô bé chạy vút đi

Đúng lúc ấy, pharaong Menfuisur đang đi kiểm tra công trình. Chàng trai tuổi 17 tràn trề sức sống cười con tuấn mã màu trắng thật oai phong, cướp đi trái tim của biết bao cô gái. Ihama cũng không là ngoại lệ, Menfuisur chính là hoàng tử trong lòng nàng. Lần đầu tiên thấy chàng cười con tuấn mã nhìn ngấm những nô lệ đang xây dựng công trình, trái tim nàng đã biết đến cảm giác được gọi là yêu. Nàng yêu con người hùng dũng ấy. Nàng yêu con người luôn tàn nhẫn với mọi người ấy. Nàng, một cô bé 16 tuổi biết rằng với thân phận nô lệ của mình, suốt đời tình yêu ấy sẽ không bao giờ được đền đáp. Nàng hiểu người ở bên cạnh Pharaong của Ai Cập lớn mạnh này phải là một người thông minh, xinh đẹp, có địa vị cao để củng cố thêm quyền lực cho chàng. Tuy nhiên, nàng vẫn yêu, vẫn hi vọng. Chỉ cần mỗi ngày được nhìn chàng từ xa là nàng đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Chuyện này chỉ có anh trai nàng – Nehama biết. Nehama vô cùng đau khổ vì tình yêu của em gái, hoàn toàn vô vọng nhưng vẫn không từ bỏ. Nehama cũng hiểu cô bé này sẽ không bao giờ lay chuyển ý chí nên cũng không ngăn cản gì. Chàng chỉ ước rằng, em gái mình mà không sinh ra trong hoàn cảnh này thì biết đâu nó có cơ hội được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng.

9. Chương 9

-Chàng, thật tuyệt vời – Ihama nhìn ngấm con người đó một cách chăm chú mà không biết rằng, phía sau nàng đang có một chiếc xe ngựa chở nặng chạy tới

“AAAAAAAAAAAAA” – Tiếng hai người vang lên. Phải, khi ấy Ihama đang đứng thì xe ngựa chạy tới không kịp tránh, nhìn thấy việc này, cha nàng lao đến đỡ cho con gái. Sau tiếng hét đau đớn, người cha yêu quý của họ từ biệt thế gian đến với cõi vĩnh hằng. Còn Ihama thì được cha đỡ tuy nhiên cũng bị thương khá nặng.

-Người xem đem mấy người này về đi – Tên cai lệ nhìn xác và cô bé bị thương một cách hờ hững

-NGƯỜI NÓI VẬY MÀ NGHE ĐƯỢC SAO?? – Nehama hét lớn, mắt đỏ vằn nhìn tên cai lệ, như chỉ chực giết chết hắn.

-Có chuyện gì thế? – Một giọng nói mạnh mẽ vang lên, là pharaong Menfuisur. Sau khi hiểu được tình hình, chàng nói – Tên nô lệ kia, người mang cha và em gái về đi, còn ở đây thì dừng nghĩ đến việc còn được sống thêm một giây phút nào nữa – Chàng lạnh lùng bước đi

-Thôi, Nehama, con mang cha và em con về đi, biết đâu chữa trị được. Nô lệ chúng ta không có cách thắng được đâu – Một người quen của gia đình nhẹ nhàng an ủi chàng – Nay anh là trụ cột, làm gì cũng phải nghĩ cho kĩ

Nghe theo lời khuyên ấy, Nehama đưa cha và em gái về nhà. Cha chàng mất nhưng lại không có lấy một chỗ chôn, chàng phải cố gắng lắm mới tìm được một mảnh đất nhỏ, vừa đủ chỗ cho ông an nghỉ. Còn em gái chàng, vì vết thương quá nặng và nhà không có tiền chữa trị nên cũng không qua khỏi. Nehama khoe mắt cay cay khi cô em gái bé nhỏ trước khi lìa đời còn mỉm cười, miệng nói rằng “lần đầu tiên em được ở gần anh ấy như vậy, có chết em cũng an lòng”. Người mẹ già yếu của chàng, không thể trải qua hai cú sốc lớn như vậy nên cũng đến với chồng và con gái. Trong một vài ngày ngắn ngủi, Nehama bỗng trở nên tứ cố vô thân. Chàng đau lòng xiết xao mỗi lúc nhớ về gia đình mình trước kia. Một người cha nghiêm khắc cố gắng đi khắp nơi để tìm cho chàng quyển sách để học lấy cái chữ. Một người mẹ hiền từ luôn nấu ra những món ăn vô cùng giản dị nhưng lại là thứ ngon nhất chàng được ăn suốt cuộc đời. Một cô em gái dễ thương luôn cần sự chăm sóc của người khác nhưng vô cùng mạnh mẽ, luôn luôn hi vọng. Ấm áp biết bao, hạnh phúc biết bao những ngày ấy. Kí ức càng ngọt ngào biết bao nhiêu lại càng làm cho chàng cảm thấy xót xa bấy nhiêu.

—————End Flash Back—————

Nhớ lại những kỉ niệm cũ, Nehama mỉm cười một chút chua chát. Chàng trai nô lệ luôn cười nói vui vẻ ngày ấy nay trở thành một người sống bằng hai chữ HẬN THÙ.

-Thưa đại ca, tên đó đã đến gần – Một tên đàn em của hắn chạy đến báo.

-Được, tốt lắm. Cuối cùng thì ta cũng có cơ hội trả thù cho gia đình.....

- Carol, nàng ở đâu? – Menfuisur tiến vào ngôi nhà hoang cũ kĩ, miệng lẩm bẩm gọi cô vợ nhỏ tinh nghịch

- Chị Carol – Xya đi theo Menfuisur để tìm kiếm chị gái, nhưng đương nhiên, với tính cẩn thận, nàng nhìn quanh ngôi nhà để chắc chắn không có tai nạn gì xảy ra. Ngôi nhà đã quá cũ kĩ với những miếng gỗ đã mục nát gần hết. Chỉ cần một lực nhỏ cũng có thể làm cho cả ngôi nhà sụp đổ ngay trong giây lát.

- Chào mừng đã đến, Pharaong Menfuisur - Một giọng nói vang lên khiến cả hai giật mình, họ hướng mắt về phía phát ra giọng nói ấy nhưng ánh sáng đã khiến họ không thể nhìn thấy rõ mặt hắn – Muốn gặp hoàng phi yêu quý của các người thì đi theo ta

Menfuisur và Xya cùng đi theo hắn. Dừng ngạc nhiên vì không có một tên lính hầu. Xya đã ra lệnh cho họ bao vây quanh ngôi nhà, có chuyện gì thì mới vào cứu giá vì ngôi nhà không thể chịu được quá nhiều người. Qua ánh sáng yếu ớt tổng căn phòng tối tăm, họ thấy Carol đang bị treo lơ lửng vào thanh xà ngang có vẻ chắc chắn nhất ở đây, miệng bị bịt vải và chân cũng bị trói nốt. May mắn làm sao, nàng không có vẻ gì là bị hành hạ, đánh đập cả.

- Chào mừng đến với địa ngục, Menfuisur – Nehama nói, giọng trầm một cách đáng sợ, đúng như giọng nói vang lên từ địa ngục vậy.

- Người là ai? Tại sao lại bắt Carol? – Menfuisur nhìn hắn đầy tức giận – Người muốn gì?

- Người hỏi ta là ai, liệu người có biết hết tất cả những người dân đang phải chịu cực khổ của mình không? Mọi câu trả lời của ta đều đơn giản là MUỐN TÌM NGƯỜI TRẢ THÙ – Hắn nhấn mạnh năm chữ cuối

- Được. Vậy ta đã đến đây, người có thể thả nàng đi được rồi.

- Người nghĩ dễ dàng như vậy sao? Sao ta có thể đảm bảo là quân lính của người sẽ xông vào bắt ta bất cứ lúc nào chứ? – Hắn nhếch mép cười – Hay chúng ta trao đổi một chút nhỉ?

- Trao đổi thế nào?

- Bản thân người đổi lấy hoàng phi, sao? Chấp nhận chứ?

- Được - Nói rồi chàng thả thanh kiếm xuống, tạo ra tiếng leng keng khô khốc khi thanh kiếm quý giá chạm vào mặt đất.

- Không được, như vậy là quá nguy hiểm – Xya nhìn vào chị gái đang lắc đầu phản đối quyết định của Menfuisur. Tuy nhiên chàng không hề để ý đến những lời khuyên can ấy, trong đầu chàng giờ đây chỉ có ý nghĩ làm sao có thể giải thoát cho Carol. Chàng bước chàng ngày càng gần về phía Nehama, mỗi bước đi của chàng đều được mọi ánh mắt chăm chú nhìn theo

- Được rồi, lại đây - Nehama đẩy Carol ra và khoá sau tay của Menfuisur.

- Chị có đau lắm không - Xya đỡ lấy Carol, nhẹ nhàng tháo dây trói và gỡ miếng vải đang ngăn Carol nói

- Menfuisur, sao chàng đến đây làm gì? Hắn trả thủ chàng đó!- Tự lúc nào, hai dòng lệ chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta phải xót xa.

- Nàng chạy đi, quân bảo vệ đang ở ngoài kia, họ sẽ đưa nàng về cung. Ta sẽ an toàn, không sao đâu - Tuy trong đầu đang vô cùng lo lắng cách giải quyết nhưng chàng vẫn phải mỉm cười cho người vợ bé nhỏ khỏi lo.

- Không được, em sẽ ở đây.....

- Hai người nghĩ giờ là lúc để tâm tình sao? - Nehama có vẻ mất kiên nhẫn với Menfuisur và Carol - Ta không quan tâm ở đây có những ai, ta chỉ biết giờ ta sẽ trả thù cho gia đình yêu quý của ta.

- Nhưng, ít nhất người cũng phải cho người biết rốt cục ta đã làm gì với gia đình người, cho ta hiểu vì sao ta chết chứ? - Menfuisur cố gắng kéo dài thời gian.

- Được..... - Rồi hắn từ từ kể lại vắn tắt câu chuyện buồn thảm của gia đình.

- Giờ thì, hãy vĩnh biệt vợ và những người thân cận của người đi Menfuisur - Nehama giờ bàn tay cầm con dao sáng bóng định đâm vào người Menfuisur. Carol khóc nức nở. Xya nhìn thẳng vào cảnh tượng ấy, mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào. Những người lính xung quanh trong tư thế sẵn sàng chiến đấu bất, tuy nhiên họ biết bất cứ hành động nào dù là nhỏ cũng có thể tổn hại đến tính mạng Pharaong.

Menfuisur mất, đất nước Ai Cập hùng mạnh sẽ mất đi một Pharaong, tuy chưa hẳn là một vị vua hoàn hảo, nhưng vẫn đang dần trở thành một vị minh quân.

Menfuisur mất, những người dân Ai Cập sẽ rơi vào tình cảnh đói khổ hàng ngàn hàng vạn lần vì đất nước rơi vào tình cảnh không có Pharaong, bị các đất nước bên cạnh lấn le xâm phạm.

Menfuisur mất, hoàng phi Carol trị vì đất nước trong niềm đau khổ vì không còn chồng bên cạnh

Liệu những điều đó có xứng đáng với niềm vui vì đã trả được thù của một vài người dân bé nhỏ giữa biển người rộng lớn?

- KHÔÔÔNNNGGG - Carol hét lớn, tiếng va chạm lớn của kim loại vang lên khi con dao chỉ còn cách cổ Menfuisur vài cm. Là Unasu và Ruka. Họ đã lợi dụng lúc mọi người đang chú tâm đến những kí ức đau buồn mà lên vào sau bọn Nehama. Nhanh như cắt, Menfuisur nhân lúc Nehama đang ngỡ ngàng mà thoát ra khỏi, chàng nhanh chân tiến đến bên Carol, vỗ về nàng.

- Được rồi, giờ thì chúng ta có thể có một trận chiến công bằng - Menfuisur nói lớn, những người lính ngay lập tức đánh với đồng bọn của Nehama.

Nói là cân sức vì số lính và số đồng bọn của Nehama bằng nhau. Tuy nhiên, đồng bọn của Nehama lại có vẻ mạnh hơn, về mặt sức khỏe, vì họ từng là những người nô lệ cực khổ, nên sức khỏe là thứ không thể thiếu. Xya lo lắng nhìn vào cuộc chiến, tuy có Unasu và Ruka nhưng để thắng cũng không phải dễ dàng, nhưng từ đây để gọi thêm tiếp viện cũng phải mất một vài giờ đồng hồ. Phải làm thế nào đây?

- Grừ - Một tiếng kêu quen thuộc khiến Xya giật mình quay về phía sau, Nàng cười rạng rỡ - Min!!!!!!!(nhắc lại, đây là tên thú cưng của Xya).

- Ta đến đây đúng lúc chứ - Một giọng nói trầm trầm (cũng) quen thuộc vang lên

- Izumin, sao chàng ở đây vậy? - Nàng cười rạng rỡ, trong phút chốc, mắt nàng chỉ còn hình ảnh chàng hoàng tử đẹp trai dũng cảm xứ Hitaito

- Nhờ nó đấy - Izumin chỉ vào chú hổ con. Từ ngày Xya đi, nó bỗng buồn một cách kì lạ, suốt ngày chỉ dạo quanh vườn thượng uyển rồi nằm dài trên bãi cát ngắm biển - những thói quen của nó với cô chủ. Nghe tin

Xya trở về Ai Cập, Izumin cùng những cận vệ đến đất nước đó, tất nhiên là có cả chú hổ con Min. Đến Tê Bê thì chàng nhìn thấy Xya cùng đoàn người ra khỏi thành, vội đuổi theo, tuy nhiên, đến ngã rẽ thì bị mất dấu. May mắn là con Min ngửi được mùi của chủ nhân, nhưng chàng vẫn đến (có vẻ) muộn.

- Vậy thì được rồi, Menfuisur, anh và chị Carol về hoàng cung đi, ở đây chắc là có người sẽ giúp, một người tốt bụng - Xya vừa nói vừa nhìn vào vết thương của Menfuisur. Một vết thương ở tay, khá sâu - mọi chuyện ở đây sẽ ổn thôi.

Menfuisur và Carol làm theo ý của Xya. Tuy nhiên, họ vừa ra đến cửa thì một mũi tên phi tới, hướng vào Menfuisur. Thấy được điều này, Carol liền che cho Menfuisur.

Phập.....

Tiếng mũi tên vô tình cắm sâu vào người.

Một dòng máu đỏ mang mùi vị tanh nồng chảy ra. Đỏ - màu của sự sống, đỏ - màu của sự chết chóc. Cùng là một màu sắc nhưng trong những hoàn cảnh khác nhau lại mang ý nghĩa đối lập hoàn toàn.

- Izumin..... - Xya vội vã thả chú hổ xuống, chạy về phía Izumin. Khi này, nhận biết được mục tiêu của mũi tên vô tình là Carol, Izumin cố gắng lấy bản thân che đi cho nàng. “Một người đẹp như nàng không nên có vết sẹo của mũi tên như vậy”. Menfuisur và Carol vẫn đang ngạc nhiên nhìn mọi chuyện diễn ra - Chàng cũng nên về hoàng cung Ai Cập luôn. Cho em mượn quân của chàng, em sẽ trả lại xứng đáng.

Giờ thì, chỉ còn một mình nàng trong trận chiến đầy màu đỏ, màu đỏ của sự chết chóc này.

- Hỡi những người lính, chúng ta không còn nhiều thời gian để kéo dài việc này thêm đâu - Nàng nói một cách vô cảm. Trái tim nàng đang vỡ vụn ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Trong tim chàng, chẳng lẽ vẫn chỉ có hình bóng của chị Carol thôi sao? Thật sự em không có một chút hi vọng?

Vết thương của anh Menfuisur sao rồi? - Xya bước vào, cười nhẹ khi nhìn thấy Carol đang chăm sóc cho Menfuisur. Phải những lúc như thế này người ta mới thấy sự dịu dàng (đến nỗi bị bắt nạt) của Carol. Menfuisur chắc biết được điều này nên cố tình bắt nạt. Khi thì kêu là lạnh => Carol ngồi ôm chàng cho ấm. Kêu đói => Carol lấy thức ăn chăm chút từng miếng cho chàng. Nói đau => Carol xoa bóp vết thương. Nói chung là cuộc sống hiện tại của Menfuisur chẳng khác gì thiên đường cả. Đó là lí do mà tuy bị thương nhưng Pharaong của chúng ta vui ra mặt.

- Cũng đỡ hơn rồi - Menfuisur cười vui vẻ - Thuốc của em tốt quá!

- Đây là loại thuốc ngự y trong triều vẫn dùng thôi. Em nghĩ là do tâm trạng của ai kia vui vẻ nên có đau gần chết cũng tỉnh bơ như không - Xya nói đầy ẩn ý.

- Em nói gì vậy? - Carol quay sang nhìn Xya khó hiểu - Ý em là sao?

- À, không, không có gì đâu - Nhận thấy cái nhìn “âu yếm” của anh rể, Xya chuyển đề tài - Chuyện của Nehama, anh định giải quyết thế nào?

- Anh cũng đang suy nghĩ về việc này - Menfuisur trở về với vẻ nghiêm túc - Không thể xử hấn quá tàn nhẫn vì dù sao nói cho cùng người có lỗi cũng là anh. Nhưng cũng tha cho hấn nếu không người dân sẽ không coi oai nghiêm của vương triều Ai Cập ra gì. Thật chẳng biết làm sao cho phải.

- Cái chung ta cần nhất là Nehama bỏ đi suy nghĩ trả thù chàng, vì sao chàng không thử nói chuyện với hấn, rồi quyết định cũng không muộn - Carol dù trong trường hợp nào cũng luôn cho rằng mọi việc được giải quyết tốt đẹp nhất trong hoà bình.

- Được rồi, ngày mai ta sẽ bàn chuyện này với chư thần - Menfuisur có vẻ như không muốn nói thêm về việc này.

- Vậy thôi, em không làm phiền hai người nữa - Xya hiểu ý - Vẫn còn một bệnh nhân nữa cần chăm sóc, em đi đây - Sau khi Xya, mọi việc lại được tiếp diễn như trên.

Có một việc cần nói, Pharaong Menfuisur tuy đang sống ở thiên đường nhưng vẫn không hề bỏ bê việc triều chính. Những công văn khẩn cấp bắt buộc đều được đưa đến cho chàng trình duyệt, còn lại thì được chuyển qua tể tướng Imhotep. Nhờ vậy mà Ai Cập ngày càng giàu mạnh hơn và số lượng người nô lệ phải chịu cực khổ so với thời kì trước giảm đi đáng kể.

0o0o0o0o0o0o0o0

-Vết thương của chàng sao rồi? – Xya bước tới cạnh Izumin. Hiện cả hai đang ở vườn thượng uyển.

-Đỡ nhiều rồi. Nàng không cần lo đâu – Izumin nói một cách thờ ơ. Chàng đang nhìn ngắm khu vườn này. Quả là khác xa so với vườn thượng uyển của chàng. Những loài hoa ở đây đa dạng hơn, rực rỡ hơn. Bông hoa nào cũng rực rỡ và tỏa ra thứ hương thơm ngào ngạt khiến người ta say đắm.

-Vậy thì tốt – Xya cũng chẳng muốn nói gì thêm. Từ hôm gặp lại Carol, Izumin trở nên ít nói lạ, suốt ngày chỉ im lặng suy nghĩ.

-Nàng có vẻ..... rảnh rỗi? – Izumin quay sang hỏi Xya.

-Không hẳn – Xya nói nhỏ - Chàng sang Ai Cập lần này có việc gì vậy?

-Phải có chuyện mới được đến Ai Cập sao? Nếu ta nói là sang Ai Cập để gặp một người thì nàng nghĩ sao?

-Là chị Carol, phải không – Nàng nói nhỏ dần. Phải rồi, nàng có thể thay đổi tương lai, chứ không thể thay đổi quá khứ. Người Izumin yêu vẫn chỉ là chị Carol.

-..... – Izumin chỉ mỉm cười, chàng có vẻ vui khi nhắc về chị Carol. Đau quá, nàng đã mong chờ là Izumin sẽ nói muốn gặp nàng, hay đơn giản là một cái lắc đầu. Nhưng không.

-Thưa công chúa, ở bên ngoài có người cầu kiến – Ruka bước đến, nói nhỏ với Xya.

-Em biết rồi – Nói rồi nàng quay sang nói với Izumin – Nếu vết thương có vấn đề gì thì báo cho em biết.

-Hoàng tử, vết thương của người sao rồi? – Ruka đợi Xya đi, hỏi hoàng tử của mình.

-Không sao đâu. Việc ta giao cho người, không có vấn đề gì chứ?

-Thưa không. Với tình hình hiện nay chúng ta có thể bắt cóc hoàng phi khá dễ dàng, vì Menfuisur đang bị thương.

-Được rồi. Hiện nay người cứ đảm bảo là Carol luôn an toàn. Còn chuyện đó thì tính sau.

-Người không muốn..... - Ruka vẫn cố gắng hỏi Izumin về việc bắt cóc Carol.

-Ta nói rồi. Chuyện đó tính sau – Lòng Izumin chợt rối bời lạ. Nửa muốn bắt Carol – Người chàng yêu, về làm vợ. Nửa không. Nếu chàng làm vậy thì khi đó, cô bé tính nghịch kia sẽ phản ứng thế nào?

10. Chương 10

0o0o0o0o0o0o0o0

Hiện tại.....

-Asisur, em đang nghĩ gì vậy? – Asisur cười nhẹ với vòng tay ấm đang ôm mình từ phía sau.

-Em có nghĩ gì đâu – Asisur lại tiếp tục ngắm sông Nil.

-Ta biết sông Nil đẹp nhưng ngắm hoài không chán sao? – Raian có vẻ như đang ghen tị với một dòng sông?

-Không. Em không chán – Dù ngắm sông Nil hàng giờ mỗi ngày nhưng Asisur chỉ thấy càng ngày sông Nil càng đẹp. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ chán việc ngắm sông Mẹ cả. Đường như số phận con người Ai Cập gắn liền với sông Nil không rời vậy – Chàng không thấy hoàng hôn rất đẹp sao? – Nàng cười, không nhìn ra đằng sau nhưng nàng biết người yêu nàng đang bĩu môi. Nàng ở bên Raian nàng càng nhận ra vẻ trẻ con của người này.

-Rất đẹp – Chợt chàng suy nghĩ gì đó rồi hỏi – Asisur – Chàng ngừng một chút – Sao nàng không bao giờ kể cho ta về gia đình nàng?

-..... - Asisur đau đớn suy nghĩ. “Kể về gia đình em? Kể cho chàng là em đã bắt cóc em gái chàng về thế giới cổ đại? Kể rằng em đã một vài lần định ám sát em chàng? Để rồi chàng cảm hận em, rời xa em?”

-Nếu nàng chưa sẵn sàng thì thôi – Nhận thấy vẻ mặt tái xanh của Asisur, chàng vội nói – Nàng không khỏe à? Có cần đi nghỉ không?

-Không, không cần đâu. Em muốn ngắm hoàng hôn thêm một chút nữa – Nàng cười yếu ớt. “em biết là mình ích kỷ nhưng hãy cho em tận hưởng một chút nữa hạnh phúc này để khi nào chúng ta rời xa nhau thì em không phải nuối tiếc”.

-Được – Raian khoác lên người Asisur một tấm áo mỏng và ôm lấy nàng. Hình như nàng đang run thì phải?

-Khi nào đó, em sẽ kể cho chàng. Sớm thôi – Nàng nói như tự nhủ với bản thân.

-Được. Ta sẽ đợi

Hoàng hôn hôm nay có vẻ khác với mọi hôm thì phải? Hay là do người ta không ngắm hoàng hôn như mọi khi?

Hoàng hôn hôm nay, nếu nhìn về phía xa, bạn sẽ thấy có những đám mây đen đang từ từ trôi tới. Nước sông Nil hôm nay cũng không hiền hòa như mọi khi.

-Chị à, chị chuẩn bị xong chưa? – Xya bước tới, mỉm cười hài lòng nhìn chị gái. Carol hôm nay mặc bộ váy màu hồng nhạt làm nổi bật nước da mịn màng. Chiếc vương miện màu đỏ tươi lấp lánh trên mái tóc vàng kim.

-Váy đi thôi. Chắc anh rể đợi lâu lắm rồi – Xya cười lớn khi Carol đỏ mặt

Liệu hạnh phúc có kéo dài mãi được chăng?

0o0o0o0o0o0o0o0

Hôm nay, Menfuisur quyết định tổ chức tiệc để chia tay với hoàng tử Izumin. Quần thần ai nấy đều vui vẻ bên những bàn tiệc và những bình rượu đầy. Tiếng cười vui vang vọng khắp cung đình.

“Hoàng phi và công chúa giá lâm” – Tiếng của vị tổng quản làm mọi người chú ý.

Carol và Xya bước vào, là tâm điểm của mọi sự chú ý. Những xì xào, trầm trồ vang lên.

Carol bước tới ngồi cạnh Menfuisur, người còn đang ghen tức với những ánh mắt thêm muốn đối với Carol. Xya đang lưỡng lự không biết nên ngồi đâu (chỗ của nàng chính xác là gần Menfuisur và Carol những nàng không nghĩ mình nên ngồi đây). Chợt nàng nhìn bên phải điện, Izumin đang nhìn nàng như muốn nói “lại đây với ta” và nàng làm theo.

-Bây giờ, ta sẽ thông báo lí do mọi người có mặt tại buổi tiệc này – Menfuisur lớn tiếng. Những tiếng ồn cũng nhỏ dần – Như mọi người đã biết, hoàng tử xứ Hitaito Izumin đã làm khách ở Ai Cập gần một tuần. Nay hoàng tử muốn về nước, ta tổ chức bữa tiệc nhỏ này coi như cảm ơn hoàng tử đã chiếu cố đất nước Ai Cập này.

-Hoàng đế Menfuisur quá khách khí rồi. Nay ta muốn đưa ra một thỉnh cầu.

-Hoàng tử cứ nói.

-Ta muốn..... - Khoan đã – Một tiếng nói trong trẻo nhưng có uy lực ngắt lời Izumin. Từ cánh cửa lớn, Asisur bước vào. Cả thần điện ngạc nhiên, không phải vì sắc đẹp lộng lẫy của nàng mà vì lâu rồi nàng vắng mặt tại Ai Cập, nay bỗng xuất hiện, xôn xao bàn tán về sự có mặt này.

-Xin lỗi vì đã ngắt lời của hoàng tử - Asisur cúi mình nhận lỗi theo phép tắc – Pharaong Menfuisur, liệu ngài có chấp nhận tôi đây là chị gái của ngài?

-Chị..... Sao chị lại..... – Menfuisur vẫn chưa hiểu rõ câu hỏi của Asisur, nhưng nhìn vào nụ cười vui vẻ của chị, chàng hiểu rằng chị không có ý đồ gì – Đương nhiên rồi. Chị vẫn luôn là nữ hoàng của Ai Cập, là chị gái của tôi.

-Vậy chắc em không phiền nếu chị tham gia vào buổi tiệc này? – Không đợi câu trả lời, nàng bước tới chỗ ngồi dành cho nữ hoàng. Nàng nở một nụ cười lịch sự - Xin lỗi, hoàng tử có thể nói tiếp.

-Thành lũy của Hitaito được xây trên ngọn núi cao, xung quanh là những cánh rừng lớn. Trong những khu rừng ấy có hang nghìn con tuấn mã nhanh nhẹn bậc nhất nhì thế giới này. Tuy nhiên, chúng chưa được thuần hóa nên vô cùng nguy hiểm. Nay ta muốn đưa ra một đề nghị với Ai Cập – Chàng chậm rãi nói, mắt nhìn xem phản ứng của Carol thế nào. Nàng quả nhiên đang thích thú với vấn đề chàng nói – Nếu Ai Cập cử được người sang Hitaito thuần phục thì Hitaito sẽ chia cho Ai Cập 1/3 số ngựa được thuần hóa.

Cả điện im lặng suy nghĩ. Đây quả là một đề nghị vô cùng béo bở. Ai mà không biết ngựa Hitaito cao to, lông mượt óng ánh, chúng có những động tác thần tốc khi chạy. Tuy nhiên, dòng ngựa hoang bao giờ cũng là mối nguy hiểm chết người, đến bậc thầy về ngựa cũng còn phải suy nghĩ kỹ trước khi tới gần chúng. Hơn ai hết, Menfuisur cân nhắc khá kỹ về việc này. Ngoài những lợi ích và khó khăn trên còn có một vấn đề vô cùng quan trọng : cô vợ ham chơi của chàng. Chàng thờ dãi ngao ngán khi cái tính tò mò, ham tìm hiểu để mở rộng hiểu biết của Carol. Từ khi Izumin đưa ra đề nghị , Carol đã quay sang nhìn chàng như muốn chàng đồng ý cho sang Hitaito. Nhưng Menfuisur vẫn chưa đồng ý, chàng lo nhờ cái Carol bị làm sao thì lúc đấy chàng đến không kịp. Menfuisur lên tiếng:

-Hoàng tử Izumin đưa ra yêu cầu quả là khá bất ngờ với Ai Cập. Ai Cập đồng ý với thỏa thuận, nhưng sẽ phải mất một thời gian để tìm ra người tài sang Hitaito.

-Vậy chúng ta thỏa thuận như vậy, giấy tờ sẽ bàn lại kỹ sau. Mai ta xin về nước trước, chuẩn bị tiếp đón người Ai Cập – Izumin cũng quyết định nhanh.

-Được rồi. Bây giờ mọi người hãy vào bàn tiệc và vui chơi thỏa thích coi như mừng cho hợp tác giữa Ai Cập và Hitaito – Sau câu nói của Menfuisur, mọi người lại tiếp tục ăn uống. Những vũ nữ múa hát mặc trên người những bộ đồ lộng lẫy càng làm tăng sự phấn khích của mọi người.

-Xya, em đang nghĩ gì vậy? – Asisur nhẹ nhàng ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ bằng đá trong vườn thượng uyển, nơi Xya đang trầm ngâm ngắm dòng sông Nil.

-Chị? Em có nghĩ gì đâu. Sao chị lại ra đây? – Xya không có vẻ gì giật mình, nàng hỏi như một phản xạ

-Em định nói dối chị sao? Em ngắm dòng sông Nil mà mắt lại nhìn vào khoảng không đen thẫm rộng lớn kia sao?

-Em không biết nữa. Em cảm thấy mệt mỏi lắm – Xya nói nhưng bản thân cũng không nghĩ ra đang nói về việc gì.

-Mới gặp một chút mà đã bỏ cuộc sao, phải kiên cường lên chứ. Giống như bông hoa hướng dương vậy. Cánh hoa rất mỏng manh, thân hoa rất dễ gãy nhưng hoa không vì thế mà bỏ cuộc. Hằng ngày hoa vẫn luôn hướng về phía mặt trời.

-.....

-Nghe này, em chỉ cần hi vọng, đừng bỏ cuộc, rồi người đó cũng nhận ra tình cảm của em và của bản thân – Asisur dịu dàng xoa đầu Xya. Từ lâu nàng đã coi Xya như em ruột .Một cô bé luôn dịu dàng với nụ cười rạng rỡ trên môi. Một cô bé có tấm lòng nhân hậu, luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác. Nhưng rồi, biến tình sẽ nhấn chìm cô vào đau khổ như bao người khác. Liệu bao giờ những đợt sóng lớn mới qua, nhường chỗ cho bến bờ hạnh phúc? – Xya à, chị vào nói chuyện với Menfuisur và Carol, rồi sẽ trở về hiện tại. Có gì báo cho chị, nhé? – Nhận thấy có người bước đến, Asisur nói nhanh rồi vào tìm Menfuisur.

00000000000000

-Nữ quan Nafutêra – Asisur gọi người đàn bà lớn tuổi có khuôn mặt phúc hậu – Bà có biết Menfuisur đang ở đâu không?

-Dạ, hoàng thượng đang ở trong phòng ngủ cùng công nương Carol.

-Được rồi, cảm ơn bà, bà đi làm tiếp việc của mình đi – Đoạn nàng đi về nơi được chỉ dẫn.

Trong phòng, Carol đang ngồi cạnh Menfuisur, khuôn mặt nàng giận dữ như trẻ con vò vãi kẹo nhưng không được vậy. Menfuisur cũng không chịu thua, chàng khoanh tay trước ngực, lưng dựa vào tường, mắt nhắm hờ suy nghĩ, như không để ý gì tới Carol vậy. Asisur cười nhẹ. Thấy cảnh này nàng không còn cảm thấy tức giận như hồi trước nữa rồi. Trong trái tim nàng, vị trí của Menfuisur đã có một người quan trọng không kém thay thế. Nàng lên tiếng:

-Menfuisur, Carol – Tức thì, cả hai giật mình, nhìn về phía có tiếng nói.

-Chị, có chuyện gì vậy? – Menfuisur ngạc nhiên hỏi. Không phải chị chàng định làm gì Carol đấy chứ?

-Em chào chị - Carol lễ phép.

-Ừ, hai đứa đang cãi nhau à?

-..... – Hai vợ chồng có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời của Asisur.

-Hahahahaha – Nàng cười lớn, nhìn hai đứa em dễ thương quá, rồi nàng hỏi lại một lần nữa – Hai đứa đang cãi nhau à?

-À.....dạ..... không có. Chỉ là Carol muốn sang Hitaito nhưng em không đồng ý – Vẫn là Menfuisur trở lại bình thường nhanh hơn.

-Ừ, chị hiểu rồi. Em lo cho Carol. Nhưng mà – Nàng chậm rãi nói – cho Carol đi cũng đâu có sao.

-Đấy, chị Asisur cũng bảo thế mà, chàng cho em đi đi – Carol tiếp tục nhõng nhẽo.

-Nhưng mà, chị biết đấy, Carol là con gái, đâu thể một mình sang Hitaito được – Menfuisur vẫn cố gắng phản đối.

-Thì cho Xya theo. Carol đi một mình thì nguy hiểm nhưng có Xya đi thì không sao đâu – Nàng khoát tay gạt bỏ ý kiến của cậu em.

-Em sẽ suy nghĩ thêm – chàng thở dài, một mình chàng thì yếu thế hơn hẳn hai người kia rồi. Nhưng nhìn cảnh hai người này hòa thuận, lòng chàng ấm áp biết bao.

-Chị à, chị chuẩn bị xong chưa? – Xya bước tới, mỉm cười hài lòng nhìn chị gái. Carol hôm nay mặc bộ váy màu hồng nhạt làm nổi bật nước da mịn màng. Chiếc vương miện màu đỏ tươi lấp lánh trên mái tóc vàng kim.

-Vây đi thôi. Chắc anh rể đợi lâu lắm rồi – Xya cười lớn khi Carol đỏ mặt

Liệu hạnh phúc có kéo dài mãi được chẳng?

0o0o0o0o0o0o0o0

Hôm nay, Menfuisur quyết định tổ chức tiệc để chia tay với hoàng tử Izumin. Quần thần ai nấy đều vui vẻ bên những bàn tiệc và những bình rượu đầy. Tiếng cười vui vang vọng khắp cung đình.

“Hoàng phi và công chúa giá lâm” – Tiếng của vị tổng quản làm mọi người chú ý.

Carol và Xya bước vào, là tâm điểm của mọi sự chú ý. Những xì xào, trầm trồ vang lên.

Carol bước tới ngồi cạnh Menfuisur, người còn đang ghen tức với những ánh mắt thêm muốn đối với Carol. Xya đang lưỡng lự không biết nên ngồi đâu (chỗ của nàng chính xác là gần Menfuisur và Carol những nàng không nghĩ mình nên ngồi đấy). Chợt nàng nhìn bên phải điện, Izumin đang nhìn nàng như muốn nói “lại đây với ta” và nàng làm theo.

-Bây giờ, ta sẽ thông báo lí do mọi người có mặt tại buổi tiệc này – Menfuisur lớn tiếng. Những tiếng ồn cũng nhỏ dần – Như mọi người đã biết, hoàng tử xứ Hitaito Izumin đã làm khách ở Ai Cập gần một tuần. Nay hoàng tử muốn về nước, ta tổ chức bữa tiệc nhỏ này coi như cảm ơn hoàng tử đã chiếu cố đất nước Ai Cập này.

-Hoàng đế Menfuisur quá khách khí rồi. Nay ta muốn đưa ra một thỉnh cầu.

-Hoàng tử cứ nói.

-Ta muốn..... – Khoan đã – Một tiếng nói trong trẻo nhưng có uy lực ngắt lời Izumin. Từ cánh cửa lớn, Asisur bước vào. Cả thần điện ngạc nhiên, không phải vì sắc đẹp long lanh của nàng mà vì lâu rồi nàng vắng mặt tại Ai Cập, nay bỗng xuất hiện, xôn xao bàn tán về sự có mặt này.

-Xin lỗi vì đã ngắt lời của hoàng tử - Asisur cúi mình nhận lỗi theo phép tắc – Pharaong Menfuisur, liệu ngài có chấp nhận tôi đây là chị gái của ngài?

-Chị..... Sao chị lại..... – Menfuisur vẫn chưa hiểu rõ câu hỏi của Asisur, nhưng nhìn vào nụ cười vui vẻ của chị, chàng hiểu rằng chị không có ý đồ gì – Đương nhiên rồi. Chị vẫn luôn là nữ hoàng của Ai Cập, là chị gái của tôi.

-Vậy chắc em không phiền nếu chị tham gia vào buổi tiệc này? – Không đợi câu trả lời, nàng bước tới chỗ ngồi dành cho nữ hoàng. Nàng nở một nụ cười lịch sự - Xin lỗi, hoàng tử có thể nói tiếp.

-Thành lũy của Hitaito được xây trên ngọn núi cao, xung quanh là những cánh rừng lớn. Trong những khu rừng ấy có hàng nghìn con tuấn mã nhanh nhẹn bậc nhất nhì thế giới này. Tuy nhiên, chúng chưa được thuần hóa nên vô cùng nguy hiểm. Nay ta muốn đưa ra một đề nghị với Ai Cập – Chàng chậm rãi nói, mắt nhìn xem phản ứng của Carol thế nào. Nàng quả nhiên đang thích thú với vấn đề chàng nói – Nếu Ai Cập cử được người sang Hitaito thuần phục thì Hitaito sẽ chia cho Ai Cập 1/3 số ngựa được thuần hóa.

Cả điện im lặng suy nghĩ. Đây quả là một đề nghị vô cùng béo bở. Ai mà không biết ngựa Hitaito cao to, lông mượt óng ánh, chúng có những động tác thần tốc khi chạy. Tuy nhiên, dòng ngựa hoang bao giờ cũng là mối nguy hiểm chết người, đến bậc thầy về ngựa cũng còn phải suy nghĩ kỹ trước khi tới gần chúng. Hơn ai hết, Menfuisur cân nhắc khá kỹ về việc này. Ngoài những lợi ích và khó khăn trên còn có một vấn đề vô cùng quan trọng : cô vợ ham chơi của chàng. Chàng thờ dãi ngao ngán khi cái tính tò mò, ham tìm hiểu để mở rộng hiểu biết của Carol. Từ khi Izumin đưa ra đề nghị , Carol đã quay sang nhìn chàng như muốn chàng đồng ý cho sang Hitaito. Nhưng Menfuisur vẫn chưa đồng ý, chàng lo nhờ cái Carol bị làm sao thì lúc đấy chàng đến không kịp. Menfuisur lên tiếng:

-Hoàng tử Izumin đưa ra yêu cầu quả là khá bất ngờ với Ai Cập. Ai Cập đồng ý với thỏa thuận, nhưng sẽ phải mất một thời gian để tìm ra người tài sang Hitaito.

-Vậy chúng ta thỏa thuận như vậy, giấy tờ sẽ bàn lại kỹ sau. Mai ta xin về nước trước, chuẩn bị tiếp đón người Ai Cập – Izumin cũng quyết định nhanh.

-Được rồi. Bây giờ mọi người hãy vào bàn tiệc và vui chơi thỏa thích coi như mừng cho hợp tác giữa Ai Cập và Hitaito – Sau câu nói của Menfuisur, mọi người lại tiếp tục ăn uống. Những vũ nữ múa hát mặc trên người những bộ đồ long lanh càng làm tăng sự phấn khích của mọi người.

11. Chương 11

-Xya, em đang nghĩ gì vậy? – Asisur nhẹ nhàng ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ bằng đá trong vườn thượng uyển, nơi Xya đang trầm ngâm ngắm dòng sông Nil.

-Chị? Em có nghĩ gì đâu. Sao chị lại ra đây? – Xya không có vẻ gì giật mình, nàng hỏi như một phản xạ.

-Em định nói dối chị sao? Em ngắm dòng sông Nil mà mắt lại nhìn vào khoảng không đen thẳm rộng lớn kia sao?

-Em không biết nữa. Em cảm thấy một nỗi sợ hãi – Xya nói nhưng bản thân cũng không nghĩ ra đang nói về việc gì.

-Mới gặp một chút mà đã bỏ cuộc sao, phải kiên cường lên chứ. Giống như bông hoa hướng dương vậy. Cánh hoa rất mỏng manh, thân hoa rất dễ gãy nhưng hoa không vì thế mà bỏ cuộc. Hằng ngày hoa vẫn luôn hướng về phía mặt trời.

-.....

-Nghe này, em chỉ cần hi vọng, đừng bỏ cuộc, rồi người đó cũng nhận ra tình cảm của em và của bản thân – Asisur dịu dàng xoa đầu Xya. Từ lâu nàng đã coi Xya như em ruột. Một cô bé luôn dịu dàng với nụ cười rạng rỡ trên môi. Một cô bé có tấm lòng nhân hậu, luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác. Nhưng rồi, biến tình sẽ nhấn chìm cô vào đau khổ như bao người khác. Liệu bao giờ những đợt sóng lớn mới qua, nhường chỗ cho bến bờ hạnh phúc? – Xya à, chị vào nói chuyện với Menfuisur và Carol, rồi sẽ trở về hiện tại. Có gì báo cho chị, nhé? – Nhận thấy có người bước đến, Asisur nói nhanh rồi vào tìm Menfuisur.

0o0o0o0o0o0o0o0

-Nữ quan Nafutêra – Asisur gọi người đàn bà lớn tuổi có khuôn mặt phúc hậu – Bà có biết Menfuisur đang ở đâu không?

-Dạ, hoàng thượng đang ở trong phòng ngủ cùng công nương Carol.

-Được rồi, cảm ơn bà, bà đi làm tiếp việc của mình đi – Đoạn nàng đi về nơi được chỉ dẫn.

Trong phòng, Carol đang ngồi cạnh Menfuisur, khuôn mặt nàng giận dữ như trẻ con vùi vẹo nhưng không được vậy. Menfuisur cũng không chịu thua, chàng khoanh tay trước ngực, lưng dựa vào tường, mắt nhắm hờ suy nghĩ, như không để ý gì tới Carol vậy. Asisur cười nhẹ. Thấy cảnh này nàng không còn cảm thấy tức giận như hồi trước nữa rồi. Trong trái tim nàng, vị trí của Menfuisur đã có một người quan trọng không kém thay thế. Nàng lên tiếng:

-Menfuisur, Carol – Tức thì, cả hai giật mình, nhìn về phía có tiếng nói.

-Chị, có chuyện gì vậy? – Menfuisur ngạc nhiên hỏi. Không phải chị chàng định làm gì Carol đấy chứ?

-Em chào chị - Carol lễ phép.

-Ừ, hai đứa đang cãi nhau à?

-..... – Hai vợ chồng có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời của Asisur.

-Hahahahaha – Nàng cười lớn, nhìn hai đứa em dễ thương quá, rồi nàng hỏi lại một lần nữa – Hai đứa đang cãi nhau à?

-À.....dạ..... không có. Chỉ là Carol muốn sang Hitaito nhưng em không đồng ý – Vẫn là Menfuisur trở lại bình thường nhanh hơn.

-Ừ, chị hiểu rồi. Em lo cho Carol. Nhưng mà – Nàng chậm rãi nói – cho Carol đi cũng đâu có sao.

-Đấy, chị Asisur cũng bảo thế mà, chàng cho em đi đi – Carol tiếp tục nhõng nhẽo.

-Nhưng mà, chị biết đấy, Carol là con gái, đâu thể một mình sang Hitaito được – Menfuisur vẫn cố gắng phản đối.

-Thì cho Xya theo. Carol đi một mình thì nguy hiểm nhưng có Xya đi thì không sao đâu – Nàng khoát tay gạt bỏ ý kiến của cậu em.

-Em sẽ suy nghĩ thêm – chàng thở dài, một mình chàng thì yếu thế hơn hẳn hai người kia rồi. Nhưng nhìn cảnh hai người này hòa thuận, lòng chàng ấm áp biết bao.

-Carol, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, đừng có ham chơi quá – Menfuisur bỏ hết vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn,... mà một vị Pharaong có để dặn người vợ bé nhỏ của chàng. Thật sự, đã quyết cho Carol đi nhưng chàng không an tâm chút nào hết. Không có chàng ở bên cạnh, nhiều chuyện có thể xảy ra lắm chứ.

-Được rồi mà, em có phải trẻ con đâu – Carol bây giờ đang có nhiều cảm xúc lẫn lộn. Nàng vui vì được đi thăm thú tìm hiểu, buồn vì phải xa Menfuisur, xa Ai Cập, hồi hộp vì chuyến đi thuận phục những chú ngựa hoang.

-Thôi được rồi đấy. Anh – nhìn Menfuisur – có em đi cùng chị ấy, không cần lo thế đâu. Còn chị - nhìn Carol – nhanh lên chúng ta còn xuất phát.

-Xya, anh biết em không có ai tiến nên ghen tị, đừng xấu tính thế chứ - Vâng, giờ thì đây cũng chỉ là một đứa trẻ to xác.

-Em thế bao giờ. Không nói nhiều nữa, chị Carol, mình đi – Vừa nói vừa kéo Carol – Một tháng nữa em mới về, cho anh nhớ đến chết luôn – quay lại lườm Menfuisur. Vốn tính trẻ con, Xya chẳng ngại ngần gì mà không đấu với Menfuisur một trận cả.

-Nàng bảo trọng nhé – Menfuisur nói lớn, cốt cho Carol nghe được. Nàng hiện đã ở trên tàu. Chuyến đi lần này được quyết định đi bằng tàu. Hai viên ngọc quý của Ai Cập dính thân sang Hitaito thuận phục những con ngựa hoang dã. Chuyện này cũng không quá khó vì đi theo họ có nhiều kỵ sĩ có kinh nghiệm về việc này cũng rất nhiều binh lính, đương nhiên không thể thiếu Unasu và Ruka.

0o0o0o0o0o0o0o0

-Hân hạnh được đón tiếp nữ Carol và công chúa Xya – Quốc vương Hitaito cười lớn (trên danh nghĩa Carol cũng được coi là nữ hoàng Ai Cập, người có quyền trị vì Ai Cập khi Menfuisur mất)

-Đức vua, lâu rồi không gặp – Xya thấy Carol có vẻ đang nhớ về lần bị bắt cóc sang Hitaito trước đây, bèn nhanh miệng đáp – Ngài khỏe chứ?

-Cám ơn công chúa quan tâm, ta còn khỏe lắm – Ông vẫn tiếp tục cười vang cả điện. Một lúc có hai bông hoa xinh đẹp quý giá đến, không vui sao được chứ - Chắc hai nàng đã mệt rồi, nên đi nghỉ ngơi – Ông quay sang nói với tên tổng quản bên cạnh – Đưa nữ hoàng và công chúa Ai Cập về phòng nghỉ ngơi.

-Vậy được, kính chào bệ hạ - Xya cúi nhẹ đầu chào theo phép tắc.

-Kính chào bệ hạ - Carol cũng làm theo. Nàng không giỏi mấy chuyện nghi lễ như Xya dù là chị.

-Xin hai vị đi theo thần – Thái giám đưa tay ra mời hai chị em đi trước

0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Đây là thuần phục ngựa hoang – Izumin chỉ về khu đất rộng.

Một khu đất rộng lớn được phủ bởi những cây cỏ dại xanh mướt còn đọng những hạt sương sớm tinh khiết, khó có thể tin được đi qua một vài ngọn núi lại có thể có nơi như vậy. Những chú ngựa mang bộ lông mượt mà, vóc dáng cao lớn khó có thể bỏ qua bữa ăn ngon lành như vậy. Chúng đang ung dung gặm cỏ, nhưng bắt đầu cảnh giác vì có người đến gần.

-Đẹp quá – Carol thốt lên, định chạy tới gần những con ngựa nàng cho là đáng yêu.

-Đừng lại – Izumin kéo Carol lại, Carol mất đà, ngã về phía sau. Bàn tay to lớn của Izumin vội đỡ nàng, vô tình ôm nàng vào lòng. Nhìn không khác gì một đôi tình nhân vậy. Cho đến khi Carol đẩy Izumin ra thì chàng mới tiếp – Chúng rất nguy hiểm – Làm Carol xịu mặt, đưa ánh mắt buồn bã nhìn Xya.

-Khi nào chúng được thuần hóa thì chị sẽ được cưới thoải mái – Xya cười nhẹ, nàng vờ như không thấy chuyện gì xảy ra, đưa mắt nhìn ra cánh đồng. Chàng lo cho chị ấy quá! – Được rồi mọi người, bắt tay vào công việc đi

Mọi người nghe lệnh của Xya bắt đầu thuần phục những chú ngựa. Xya nhìn Unasu cũng ra thuần phục ngựa. Chàng tay cầm sợi dây thừng dài, tròng vào cổ những chú ngựa như một cao bồi texas. Sau đó, chàng tìm cách nhảy lên lưng ngựa. Con ngựa hung hãn tìm mọi cách đẩy ngã người đang ngồi trên lưng nó. Mấy lần Unasu suýt bị bật ra khỏi lưng ngựa nhưng chàng nhanh nhẹn ôm lấy cổ nó. Một lát sau, con ngựa biết rằng việc cưỡng lại vô ích nên cũng dần dần làm theo ý Unasu. (cách thuần phục ngựa dựa vào “biến tình sóng gió”)

-Chà, không ngờ anh cũng biết thuần phục ngựa đấy – Xya đến cạnh Unasu sau khi chàng thuần phục xong chú ngựa hung dữ vừa nãy.

-Lần đầu tiên tôi thuần phục con ngựa khỏe như vậy – Chàng Lầy tay lau đi những giọt mồ hôi.

-Hầu như ngựa ở đây thuần phục xong – Nàng mỉm cười nhìn thành quả sau nhiều giờ đồng hồ làm việc : những chú ngựa ngoan ngoãn đứng vào một chỗ theo sự chỉ dẫn của một toán kỵ binh .Và đương nhiên, Carol đang đứng ở đó chơi cùng chúng - Ở kia có việc gì vậy?

-Em với anh ra đó thử xem – Nói rồi hai người tiến về chỗ đám đông

-Sao vậy? – Xya hỏi

-Dạ, con ngựa này là con ngựa hung dữ nhất đàn, không một ai có thể tới gần nó. Hoàng tử Izumin đang thử thuần hóa nó – Một người lính chỉ tay vào con ngựa to lớn.

-..... – Xya nhìn vào con ngựa. Một con ngựa màu đen tuyền, cao, ngực nở, bốn chân thon, đuôi to và dài. “Đẹp tuyệt” Rồi nàng nhìn Izumin đang ngồi trên lưng ngựa, đang cố sức bắt nó làm theo ý mình. Trán chàng lấm lấm những giọt mồ hôi. Sau một hồi, chàng cũng thuần phục được con ngựa. Chàng giật dây cương cho nó chạy vòng quanh bãi. Thỉnh thoảng con ngựa vẫn còn chồm lên để hất chàng xuống, nhưng bàn tay chắc như thép của Izumin đã túm chặt cổ nó và con ngựa đành phải theo lệnh chàng. (theo “biển tình sóng gió”)

-Con ngựa đẹp quá – Xya mỉm cười, bước tới chỗ Izumin đang đứng buộc chú ngựa vào chiếc cột.

-Cám ơn nàng – Chàng cũng cười, nhìn vào chiến tích của mình. Xya nhìn vào những giọt mồ hôi trên trán, vô thức giơ tay lên lau chúng đi. Izumin nhìn nàng, nàng thấy xấu hổ và tự hỏi bản thân vì sao mình lại làm như vậy – Nàng có vẻ thích con ngựa này?

-Vâng, em rất thích. Một con ngựa chiến tuyệt vời – Nàng vuốt ve bộ lông mượt mà của chú ngựa.

-Ta sẽ tặng nó cho nàng, nàng thích chứ?

-Em sẽ gọi nó là Izuma, và nó sẽ thuộc về chàng – Nàng cười rạng rỡ khi nghĩ về ý nghĩa cái tên này.

-Izuma? Nghĩa là sao? – Izumin nhàu mày vì cái tên khó hiểu.

-..... – Nàng vẫn cười, không đáp.

-Nói về tên ta mới nhớ, ai cho nàng đặt tên con hổ của nàng là Min, hả?

-Em thích thì đặt thôi, tên hay mà - Nàng chu đôi môi đỏ như trái dâu tây, miệng lẩm bẩm “chàng cũng dễ thương như nó thôi”

-Lại còn bảo ta dễ thương hả? Phải cho em một bài học mới được – Izumin nói vậy nhưng chàng biết chàng đang cười. Lâu lắm rồi chàng mới nói chuyện vui vẻ với cô bé này như vậy. Chàng cảm thấy, nói thế nào nhỉ..... là thoải mái, bình yên và cũng có thể là hạnh phúc chăng?

0o0o0o0o0o0o0o0

-Xin chào, nữ hoàng và công chúa – Izumin bước vào phòng của Xya.

-Nếu anh đã bỏ ý định lấy tôi thì có thể gọi tôi là Carol – Carol có vẻ vẫn cảnh giác với Izumin.

-Chàng cũng có thể gọi em là Xya, nếu muốn – Xya cười dịu dàng.

-Vậy, Carol và Xya, mẫu hậu ta mời hai người đến ngự hoa viên, công chúa Kami đang ở đó – Izumin đưa tay làm động tác “mời đi trước”

-Mẫu hậu, nhi thần thỉnh an mẫu hậu – Izumin cúi xuống chào hoàng hậu Hitaito.

-Kính chào hoàng hậu – Carol khẽ cúi mình.

-Kính chào hoàng hậu, người khỏe chứ - Xya cũng làm điều tương tự.

-Được rồi, hai cô gái xinh đẹp và Izumin, ngồi xuống cả đi – Hoàng hậu cười hiền hậu. Izumin ngồi giữa Kami và Xya, Xya ngồi cạnh Carol và cuối cùng Carol ngồi bên trái hoàng hậu.

-Thưa hoàng hậu, người có thể gọi con là Carol – Carol nhìn bà, nhớ về người mẹ hiền yêu dấu của mình. Nàng lại thấy nhớ gia đình thân thương.

-Người cũng có thể gọi con là Xya. Nhìn người con lại thấy nhớ về người mẹ của chúng con – Xya cũng có cảm xúc tương tự như Carol.

-Được, vậy hai con cũng phải gọi ta là bác – Bà thấy dễ chịu với hai cô gái dễ thương.

Mọi người nói chuyện với nhau một hồi lâu, đương nhiên cả Kami. Hoàng hậu cảm thấy rất vui vẻ. Cung điện này rộng lớn như vậy, lại rất ít tiếng nói cười làm cho người ra cảm thấy cô đơn dù xung quanh có hàng trăm hàng nghìn kẻ hầu người hạ. Cuộc sống trong cung điện không hạnh phúc như nhiều người vẫn nghĩ.

Chợt, bà hoàng hậu khẽ nhíu mày. Nhanh thôi, bạn phải cực kì tinh ý để nhận ra sự thay đổi nhanh chóng trên gương mặt bà. Bệnh của bà lại tái phát.

-Bác à, có chuyện gì vậy – Xya hỏi bà, nàng cảm thấy bà có gì đó khác lạ. Dù bà đang cười nhưng mắt bà đang ánh lên đau đớn vì việc gì đó thì phải?

-Không có gì đâu, bác thấy muốn ăn chút ăn đó, cũng đến bữa chiều rồi – Bà cười nhẹ, cố che đi sự đau đớn của mình. (Giờ ăn tối, trong này là chiều, khoảng 4-5h)

-Vậy để con nấu gì cho bác ăn – Xya và Kami đồng thanh.

-Hai con, cả hai con hãy nấu một vài món ăn giúp bác. Thử xem công chúa nào khá về nấu ăn?

Theo lời hoàng hậu Hitaito, Xya, Carol, Izumin và Kami vào bếp. Đương nhiên là chỉ có Xya và Kami nấu vì hai người còn lại một mù tịt về bếp núc, một muốn làm nhưng không được vì lí do Ngự Thiện phòng cần được an toàn. Đây là cuộc thi nhỏ giữa hai công chúa danh giá nên hoàn toàn không có một chút thủ đoạn hay những gì tương tự.

Sau một thời gian, những món ăn được hoàn thành.

-Đã xong rồi sao? – Hoàng hậu mỉm cười nhìn những món ăn – Vậy chúng ta bắt đầu thưởng thức nhé.

-Đầu tiên là của Kami – Bà nói rồi gấp một miếng gà quay, bảo – Các co cũng cùng ta ăn rồi nhận xét.

-Món gà quay này thật mềm, nước sốt hơi sánh, vị đậm đà – Bà mở đầu cho phần nhận xét.

-Và cách trang trí của công chúa Kami cũng rất đẹp mắt, món ăn đã ngon lại càng ngon hơn – Xya cũng khen.

-Món canh bí gỏi tôm thịt này cũng rất ngon. Bí, tôm, thịt đều ngấm gia vị rất đều. Mà hình như món này còn giúp lấy lại làn da tươi trẻ, đúng không Xya – Xya mỉm cười gật đầu.

-Tiếp theo là món ăn của Xya – Vẫn là bà là người đầu tiên thử.

-Là món cải xào đậu phụ, mùi vị vô cùng đặc biệt. Cải không quá chín, vẫn giữ được màu xanh tươi. Đậu phụ mềm, cắn vào tan trên đầu lưỡi, mùi vị thanh ngọt – Izumin cũng trở thành một nhà phê bình ẩm thực.

-Còn món canh gà thơm ngon, đậm đà nhưng lại không hề béo như món canh gà bình thường khác – Hoàng hậu nhận xét, mắt không giấu vẻ hài lòng – Trong cuộc thi này, cả hai công chúa đều giỏi như nhau nên ta công bố, kết quả: HÒA. Còn bây giờ, chúng ta hãy cùng nhau thưởng thức những món ngon này kéo nguội mắt.

Bữa ăn diễn ra khá vui vẻ.

Một người hài lòng nhìn ứng cử sáng giá cho ngôi hoàng tử phi tương lai, thậm chí là hoàng phi.

Một người cười hạnh phúc vì nhận xét của những người mình yêu dấu.

Một người cảm giác ghen ghét đố kỵ ngày càng lớn hơn.

Hai người còn lại, ăn và ăn. Đồ ăn mà bỏ thừa là đã phạm tội nghiêm trọng, Phật đã dạy thế. Huống chi toàn đồ ăn ngon.

0000000000000000

-Được rồi, mọi người sẽ sẵn ở khu vực này – Izumin nói lớn, tay kéo cương ngựa lại.

-Vậy sẵn thế nào? – Xya nhìn xung quanh, khu rừng khá rập rập, hết như nơi nàng lạc lần trước.

-Hay chúng ta chia đội để thi? Em nghĩ thắng thua giúp mọi người có ý chí hơn – Kami nhanh miệng. Người này đang có một kế hoạch trong đầu.

-Được đấy, vậy tôi và công chúa Kami cùng một đội nhé – Carol đúng là hay tinh nghịch, ham chơi nhưng nàng không mù mà không thấy tình cảm của em gái với vị hoàng tử xứ Hitaito.

-Ồ, được thôi.

-Vậy chúng ta sẽ chia nhau ra, lúc nào có hồi tù và lớn thì tập chung ở đây – Izumin sắp xếp nhanh chóng rồi cùng Xya vào rừng.

-Chúng ta cũng đi thôi – Rồi hai người còn lại cũng tiến vào rừng.

Sau nhiều ngày làm việc, người Ai Cập đã thuần hóa được 18513 con ngựa và đương nhiên, 1/3 số ngựa trên thuộc về họ. Sáng hôm đó, chim bồ câu từ Ai Cập bay đến, báo rằng trong vài ngày nữa, hoàng đế Menfuisr sẽ tới Hitaito. Ai cũng hiểu mục đích của việc làm đó là gì nên Izumin muốn rủ những cô gái đi săn, coi như cảm ơn Ai Cập. Khu rừng này được phát hiện ra đã lâu nhưng không ai có được đến vì đây là nơi săn của hoàng gia, tự tiện tới gần sẽ bị lãnh hậu quả. Một nơi với nhiều cây cối rậm rạp, tươi tốt nhờ ánh sáng ấm áp của mặt trời là nơi thích hợp ương thú sinh sống. Con thú nào cũng đều béo tốt.

-Tiếng chim ca hay quá – Xya thích thú với khung cảnh thiên nhiên này.

-Vậy sao? Nếu nàng muốn hãy ở lại Hitaito, hằng ngày nàng sẽ được tới đây – Izumin cười lớn.

-Mọi thứ sẽ sớm thay đổi, khi chàng ở bên người đó – Xya lắc đầu – Thứ gì ở bên cạnh người ta quá lâu, dù có tình cảm đến đâu cũng bị rơi vào quên lãng vì người ta cho rằng việc thứ đó ở bên cạnh mình là lẽ đương nhiên.

-Híííí híííí hííííííííííí – Chợt hai chú ngựa đồng loạt đưa hai chân lên phía trước, miệng hí lên như muốn thông báo có nguy hiểm.

-Có chuyện gì vậy – Xya nhìn Izumin khó hiểu. Izumin không trả lời. Chàng đang nghe ngóng. Có tiếng người đang đến gần. Rất nhiều người.

-Các người là ai? – Xya hỏi bọn người mặc quần áo đen, mặt bịt kín bất chợt xông ra.

“Keng” – Tiếng trả lời chính là tiếng vũ khí va chạm vào nhau.

-Xya, nàng chạy trốn đi, về báo cho quân ta đến đây

-Không được – Xya nhìn bọn người đang dần bao vây mình và Izumin. Khoảng 10 tên, vũ công đều khá cao, kéo dài thế này không ổn.

-Các người muốn bắt ta phải không? – Xya hỏi, bọn hắc y này luôn tấn công nàng, may mà có Izumin – Vậy được, có giỏi thì đến gần đây – Không đợi trả lời, nàng tiếp, miệng cười như không có chuyện gì nghiêm trọng.

-Xya, nàng làm gì vậy? Các người tránh xa ra – Izumin ngạc nhiên, vẫn đánh những người đang tiếp tục tấn công chàng.

-Lại đây – Xya vẫn cười. Bọn chúng ngày càng lại gần nàng. Đến lúc rồi.....

12. Chương 12

-Lại đây – Xya vẫn cười. Bọn chúng ngày càng lại gần nàng. Đến lúc rồi..... – Izumin, chàng che mặt lại.

Một làn khói trắng bỗng xuất hiện. Tất cả chìm trong làn khói mờ ảo.

-Chuyện này là sao? – Izumin ngạc nhiên nhìn những người hắc y đột ngột ngã xuống đất hết.

-Có gì đâu. Bọn họ ngủ rồi – Xya cười thích thú nhìn vào một lọ thủy tinh trong suốt có chứa rất nhiều bột. Nàng pha chế cũng không tệ đấy chứ. Thực ra thứ này nàng làm từ khi còn đi học ở trường đại học để dùng trong trường hợp khẩn cấp như ban này chẳng hạn. Chợt, nàng nhớ ra cái gì đó – Min, min, em ở đâu rồi? – Xya đang tìm chú hổ của mình. Nàng mang nó theo để cho nó học săn nhưng vừa này quên mất nó.

-Nàng thật là..... – Izumin thở dài – Nó nhìn thấy nhiều người quá nên sợ chạy ra phía nào đó rồi. Thật tình không hiểu có phải hổ không nữa.

-VẬY Ạ. MIN, MIN, MIN Ở ĐÂU ĐẤY, VỀ ĐÂY MAU, CHÚNG TA CÒN ĐI TIẾP – Nàng gọi lớn. Vẫn chưa thấy chú hổ đâu.

-XYAAAAAAAAAAAA – Izumin chạy đến đỡ cho Xya. Một tên hắc y có vẻ đang cố giữ chút tỉnh táo, khi Xya đi qua chỗ hắc gục xuống thì bị hắc đẩy ngã. Izumin đỡ kịp cho Xya nên nàng không sao nhưng Izumin thì.....

-Izumin, cố lên, gắng lên một chút – Nhớ lại một lần Izumin bị bác ruột bắt cóc, đẩy xuống sông, Xya hoảng hốt. Nàng vội vàng nhảy xuống nước. Tuy đây không phải là một con sông lớn nhưng nước mùa này khá siết.

-Được rồi. Chúng ta lên bờ nào – May mắn thay, Xya đã giữ được Izumin khỏi sức nước. Nhưng nước quá siết. Thật khó để bơi vào bờ. Làn nước lạnh vẫn vô tình ôm lấy những sinh mạng nhỏ bé.

-Grừ.. grừ... – Xya ngạc nhiên, là tiếng kêu của Min. Nó đang cố vượt qua dòng nước vô cùng siết để đến với chủ nhân. Ít lâu sau, Min đã hoàn thành được mục tiêu – Chị và Min cùng kéo tên ngốc này vào bờ nhé – Xya nói với chú hổ.

Sau một hồi chật vật, hai người đã đưa được Izumin lên bờ. Nhưng mà, chàng hoàng tử đã ngất vì uống khá nhiều nước. Xya dùng những biện pháp sơ cứu đã học để làm cho Izumin tỉnh. Trong lúc chờ, nàng nhìn xung quanh. Hoàng hôn đang dần buông xuống và không hề nghe thấy bất cứ hồi tù và nào.

-Min à, tìm một cái hang nào đó thôi, có lẽ đêm nay chúng ta phải ngủ trong rừng – Xya có vẻ hơi lo lắng.

-Chúng ta có thể về nơi cắm quân mà – Izumin cố vẻ đã gần hồi phục.

-Trời sắp tối rồi – Nàng lắc đầu – Và với sức khỏe của chàng cộng với việc chúng ta không có ngựa, chúng ta không thể đi được.

Rồi cả ba bắt đầu đi tìm hang. Min là một chú hổ nên có khứu giác khá nhạy. Xya thầm cảm ơn điều đó và nghĩ rằng số nàng thật may. Lần trước thì có Izumin, lần này Izumin mệt thì có chú hổ Min thông minh, nếu không nàng chẳng biết làm sao nữa.

Tìm được hang, việc tiếp theo là nhóm củi. May mắn, Xya đã ở thế giới cổ đại khá lâu nên việc này không còn khó để được nàng. Nàng nhanh chóng nhóm củi, cho Izumin ngồi gần đấy, lưng dựa vào tường. Chàng vẫn có vẻ mệt.

-Chàng ngủ đi. Em trông lửa cho.

Izumin nghe theo lời nàng. Xya nhìn vẻ mặt của Izumin, vẫn còn sợ hãi lắm.

-Không..... bác Uria (hoàng thân Hitaito, người đã định ám sát Izumin để con trai mình được làm thái tử).....bác làm gì vậy? sao lại..... không..... tôi không tin ai cả..... không ai thật lòng cả.....

Tiếng nói mớ của Izumin làm Xya giật mình, nàng vội chạy lại, gọi Izumin:

-Izumin, chàng dậy đi. Dậy đi Izumin – Vừa gọi nàng vừa lay lay người Izumin.

-Xya – Izumin nhanh chóng thoát khỏi ác mộng kia.

-Chàng mơ thấy ác mộng sao? – Xya đau xót nhìn khuôn mặt đầm đìa mồ hôi của người mình thương. Ánh mắt chàng hoang mang, sợ hãi và tận cùng là sự cô đơn.

-Không. Không sao – Chàng cười yếu ớt.

-Chỉ là giấc mộng thôi. Mọi chuyện đã qua rồi mà – Xya ôm Izumin đang run rẩy vào lòng – Chàng ngủ tiếp đi.

-Chỉ là giấc mộng. Mọi chuyện đã qua – Izumin nhắc lại những gì Xya nói – Nàng hát cho ta nghe đi.

-Hát? Sao tự nhiên bảo em hát – Xya ngạc nhiên.

-Ta muốn nghe – Izumin nói ngắn gọn.

See me loving you
A fool without a lover
How can that possibly be
Maybe you can show me why
I shiver when you're closer
I remember your touch without it
Let me drown in your ecstasy
It's got to be do or die
Don't tell me love is just one night
I know it's not true
There should be someone there to catch you
When the rain falls
And you can turn away my heaven
And maybe I was wrong
I depended on the inner voice of
Experience, or just imagination
Whatever you believe in, you can lose
And one way or the other, we can find
Another world we can run away to
I'm living for the
Experience, is only what you make it
You live forever but you never know
That somebody loves you
And when the sky is open
Fly away lovers can share
I'll be there
And you can make the earth move
You can take me with no struggle
Lead me through your mystical dreams
Show me what you are
And we can make the wind blow
You're the power and I'm in it
You can be the fire I start
I want your heart
And let there be a story when the stories are told

I need to hear you say you love me when the night falls

We may never go to heaven but one thing that is sure

You can not ignore

I'll make it more than

Experience is not imagination

You get what you believe in if you choose

Somebody loves you

I couldn't get no higher

Fly away lovers can share

And we'll be there

Experience is not imagination

You get what you believe in if you choose

And one way or the other

We can find another world we can run away to

And I love you

Experience is only what you make it

You e together when you let yourself go

And somebody loves you

I couldn't get no higher

Fly away lovers can share

And we'll be there

Lời dịch:

Hãy nhìn em xem, người vẫn mãi yêu anh

Một kẻ khờ, chẳng có ai yêu cả

Làm sao điều đó lại có thể xảy ra

Có lẽ chỉ có anh lý giải cho em được

Vì sao em cứ run lên khi đến gần anh

Vì sao em có thể nhớ hơi ấm vòng tay anh khi em chưa từng thu mình trong đó

Hãy để em đắm mình trong anh... thật đam mê

Bởi điều ấy với em thật vô cùng quan trọng

Đừng bảo em có thể yêu chỉ với 1 đêm thôi

Em biết điều ấy phải đâu sự thật

Bởi phải luôn có ai đó quan tâm

Để giúp ta tránh khỏi cơn mưa rào bất chợt

Anh có thể chẳng tin thiên đường là có thật

Và cũng có thể là em đã sai lầm

Khi quá phụ thuộc vào giọng nói của nội tâm
Là sự từng trải hay chỉ là tưởng tượng
Bạn có thể đánh mất những gì bạn vẫn hằng tin
Và dù với cách nào, ta vẫn sẽ tìm
Để nhận ra một thế giới cho ta ẩn náu
Em sống với sự từng trải trong em
Nó chỉ phụ thuộc vào những gì bản thân em lựa chọn
Nếu có được sự trường tồn vĩnh cửu
Liệu anh có nhận ra rằng, ai đó đã yêu anh
Và khi cổng thiên đàng đã rộng mở đón anh
Hãy bay đến miền đất của tình yêu anh nhé
Ở nơi ấy, có em mãi chờ anh
Anh có thể làm trái đất xoay
Anh có thể giành được em mà chẳng cần nỗ lực
Và dẫn em qua bao giấc mơ bí ẩn của anh
Để cho em thấy, con người anh đích thực
Và đôi ta có thể làm làn gió phải cuốn đi
Bởi anh là nguồn sức mạnh mà em là động lực
Bởi anh là ngọn lửa được thắp sáng bởi em
Bởi em thực chỉ mong có trái tim anh đây
Và hãy để câu chuyện của chúng ta mãi trường tồn
Bởi em cần nghe anh nói yêu em mỗi khi màn đêm xuống
Mình có thể chẳng thể đến với thiên đường, nhưng điều này em biết
Và anh chẳng thể hững hờ nữa đâu
Bởi sự từng trải, có phải đâu tưởng tượng
Nếu anh chọn, anh sẽ nhận được những gì mình vẫn hằng tin
Hãy luôn tin rằng, có ai kia vẫn yêu anh
Em chẳng thể bay cao hơn được nữa
Nên hãy bay đến miền đất tình yêu anh nhé
Và chúng ta sẽ ở đó, bên nhau...
Bởi sự từng trải, nào đâu là tưởng tượng
Nếu anh chọn, anh sẽ có được những gì mình vẫn hằng tin
Và rồi với cách nào đi nữa, hãy cứ tin
Ta sẽ tìm được một thế giới, cho riêng 2 đứa mình thôi đó
Em yêu anh...
Bởi sự từng trải, chỉ có được từ những gì ta đã từng lựa chọn

Anh sẽ đến với chân lý ấy, chỉ khi nào anh biết vứt bỏ bản thân mình

Và nhận ra một ai kia, vẫn mãi yêu anh

Em chẳng thể bay cao hơn được nữa

Nhưng hãy bay đến miền đất tình yêu anh nhé

Em hứa rằng, em sẽ tới nơi ấy cùng anh...

(nguồn: baidich

Bài hát Experience - Diana Ross)

Giọng ca trong vắt, ngọt ngào cùng với hương hoa sữa nồng nàn mà thoang thoảng tạo nên một ma lực khiến co hai mi mắt của Izumin khép lại.

Bài hát kết thúc. Xya nhìn Izumin - người đang gối đầu trên đùi nàng – đã chìm vào giấc ngủ. Khuôn mặt yên bình hơn lúc này rất nhiều. Chắc chàng đã quên đi ác mộng vừa này.

-Xya à, đừng rời xa ta nhé!

Lại một câu nói mới nhưng lại khiến cho ai đó mỉm cười hạnh phúc:

-Cho đến khi chàng không còn tin vào em nữa.

Rồi nàng cũng chìm vào giấc ngủ.

Chú hổ nằm gần đó, đương nhiên, đã ngủ từ rất lâu, có lẽ còn không biết chuyện gì vừa xảy ra xung quanh.

Hạnh phúc hay là sóng gió bắt đầu?

0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Thưa tổng giám đốc, có một cô gái tên Asisư xin gặp.

Đang vui đầu trong đồng giấy tờ, Raian nhíu mày khi nghe thông báo của cô thư kí. Asisư đến đây ư? Lòng chàng chợt dấy lên một dự cảm. Một dự cảm chẳng lành.

-Cho người đó vào – Raian ấn chuông bảo cô thư kí.

-Asisư. Em tới đây làm gì vậy? – Raian nhẹ nhàng hỏi.

-Chỉ để thăm chàng thôi – Asisư dịu dàng đi tới. Ôm nhẹ người mình yêu thương – Chàng không phiền chứ? Vì chàng còn nhiều việc mà em lại.....

-Không. Đương nhiên không – Raian vội ngắt lời – Dù sao hôm nay nàng cũng đặc biệt tới đây, chúng ta sẽ tới một nhà hàng nào đó ăn nhé.

-Nhưng mà, còn mẹ?

-Chúng ta sẽ đón mẹ rồi đi. Để ta gọi điện báo mẹ chuẩn bị

“Mẹ à”

[Ừ, mẹ đây. Con gọi có chuyện gì thế]

“Con với Asisư định mời mẹ đi ăn. Ý mẹ thế nào?”

[Thôi, mẹ không đi đâu. Hai đứa đi đi. Cố mà dành nhiều thời gian với Asisư, mẹ thấy con bé vẫn còn đau buồn vì người em mất tích lắm]

“Dạ. Vậy con chào mẹ”

[Ừ. Chúc hai con ăn ngon miệng]

- Mẹ bảo gì vậy? – Asisư hỏi.

-Mẹ không đi. Chúng ta đi thôi – Hai người bước ra cửa. Qua phòng thư kí, chàng nói – Cô hủy hết lịch chiều nay, tôi sẽ giải quyết sau – Nói rồi, hai người bước đi tiếp, sau khi Asisur cúi chào cô thư kí.

-Chàng thấy khỏe hẳn chưa? – Xya lo lắng.

-Ta không sao đâu. Cám ơn nàng. Bài hát hay lắm, nàng hát cũng rất tuyệt vời – Izumin cười.

-Giờ chúng ta về ư? – Xya hỏi.

-Ừ. Chắc mọi người tìm kiếm lo lắng lắm – Chàng nói, có vẻ không để ý đến vẻ mặt của Xya. Nàng nhìn xung quanh, luyến tiếc. Ước gì được ở đây thêm chút nữa. Vì khi về, liệu chàng còn quan tâm đến em như bây giờ?

-Đi thôi – Xya nói với Min rồi bước đi thẳng. Izumin thấy vậy vội đi theo sau.

0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Xya, em làm chị lo quá – Từ xa, thấy bóng Xya, Carol vội vã chạy tới. Chiều tà hôm qua, nàng và Kami về trại mà không thấy Xya với Izumin. Nàng cho người thổi tù và và đi tìm xung quanh nhưng không thấy họ - Em biết cả đêm chị không ngủ được không?

-Em xin lỗi mà – Xya mỉm cười hối lỗi – Lần sau em không thế nữa, tha lỗi cho em nha.

-Được rồi, em hứa rồi đó – Carol hài lòng, Xya cười rạng rỡ. Nàng sợ chị nàng giận nàng lắm, vì từ bé cả hai đã thân thiết, dường như chẳng bao giờ xa nhau.

Ngay gần đó cũng có một đoạn hội thoại.....

-Izumin, chàng làm em đi kiểm soát đêm – Kami nói một cách giận dỗi.

-Vậy ư? Thất lễ quá – Chàng đáp một cách hờ hững.

-Chàng muốn ăn gì không? Em nấu cho, chắc chàng mệt lắm hả?

-Cám ơn tấm lòng của công chúa, ta không đói – Vẫn là câu trả lời khách sáo. Hiện tại Izumin còn đang mãi nhìn nụ cười đẹp như đóa hoa trà đang nở rộ của ai kia.

Kami nhìn theo ánh mắt của Izumin mà cảm thấy tức giận. Là Xya, chàng đang nhìn Xya. Thật đáng ghét. Kế hoạch của hoàn hảo của nàng thất bại, bộn tay sai của nàng khi về báo cáo còn có vẻ không tinh táo. Chắc là trò của cô gái này. Nên nhớ, ta muốn thứ gì thứ đó phải thuộc về ta. Cô đừng hòng có được chàng.

0o0o0o0o0o0o0o0o0

Những ngày sau đó diễn ra khá êm đềm.....

Ngày Carol và Xya trở về Ai Cập.....

-Ai Cập chúng tôi đã hoàn thành những yêu cầu trong hợp đồng. Nay sẽ trở về nước. Kính chào đức vua – như mọi khi, Xya lên tiếng.

-Mong rằng Ai Cập và Hitaito sẽ hiểu nhau hơn và hợp tác tốt về mọi mặt sau hợp đồng này – Carol có vẻ đã bỏ qua mọi chuyện ngày xưa.

-Được, được. Nữ hoàng và công chúa thượng lộ bình an – Hoàng đế Hitaito cũng không có vẻ gì gây khó dễ - Izumin, con hãy tiễn hai cô gái này ra thuyền – Ông quay sang nói với con trai.

-Dạ phụ hoàng. Mời hai nàng – Izumin mời Carol và Xya đi trước.

-Bao giờ nàng trở lại đây? – Izumin hỏi Xya. Không hiểu sao chàng hi vọng cô bé này sẽ ở đây thêm một thời gian. Cùng Carol, có thể.

-Em không biết. Có lẽ là không bao giờ, có lẽ là sớm thôi – Nàng cười chua xót. Nàng đâu có quyền gì ở lại Hitaito? Hơn nữa, bên cạnh chàng cũng có Kami, đâu còn cần đến nàng nữa.

-Vậy sao? – Chàng nói, vờ như thờ ơ với câu trả lời. Nhưng trái tim chàng bỗng cảm thấy nuối tiếc một điều gì đó.

-Nàng còn nhớ không? – Tim chàng bỗng đập nhanh và mạnh hơn khi đôi mắt trong veo kia nhìn chàng như muốn hỏi “chàng nói về chuyện gì vậy?” – Hôm đó, nàng mượn quân của ta và hứa sẽ trả lại, nhưng đến nay nàng vẫn chưa trả.....

-Ồ, em xin lỗi. Vậy em cần đền đáp chàng thế nào? Vàng bạc? Kim cương?

-Nàng biết ta không cần những thứ đó mà – Chàng nhìn mặt, sao lại nghĩ chàng là kẻ hám của chứ? – 3 điều kiện.

-Gì cơ? – Xya mở to đôi mắt vốn không nhỏ của mình.

-3 điều kiện. Ta muốn nàng đáp ứng cho ta 3 điều kiện.

-Bắt buộc sao? – Nàng nhún mày. Sao từ khi quen biết Izumin, bất cứ chuyện gì chàng cũng chuyển thành điều kiện.

-Không hẳn. Nhưng nàng sẽ đồng ý chứ? – Izumin nhìn sâu vào mắt Xya.

-Được.... được – Nàng cúi mặt xuống. Nàng thấy lạ lắm, khi Izumin nhìn sâu vào mắt nàng.

-Vậy – Chàng nhìn ra biển, đã ra đến biển rồi sao? Nhanh quá đi mất – Chúc nàng lên đường may mắn.

-Cám ơn chàng – Chàng vẫn nói với em những câu nói sáo rỗng vậy ư? Chợt nàng cảm thấy có một hơi ấm ôm lấy nàng. Là Izumin đang ôm nàng. Nàng khẽ đẩy Izumin ra, nhưng sức nàng sao địch nổi với một chàng trai trẻ chứ – Một chút thôi, chúng ta sắp xa nhau mà – Nàng khẽ cười. Chợt nàng nghĩ đây như là hai vợ chồng xa nhau, như anh Menfuisur và chị Carol vậy. Ấm áp quá.

-Xya à, nhanh lên – Carol đang ôm chú hổ con, cả hai hiện đang ở trên thuyền chờ. Thấy cảnh Izumin ôm Xya, nàng mỉm cười tinh nghịch – Hai người định ôm nhau đến bao giờ vậy?

-Chị..... chị này..... - Xya cẩn nhẹ môi dưới theo thói quen, nàng đang bối rối

-Em lên thuyền đi – Izumin mỉm cười. Xya nhìn Izumin rồi lên thuyền. Trước khi đi, hai chị em nhà Rido còn vẫy tay chào chàng hoàng tử. Riêng Xya nở một nụ cười tạm biệt, hình như hơi buồn?

Nhìn những chiếc thuyền treo cờ Ai Cập đi xa dần, chàng trở lại cung điện. Không biết bao giờ mới gặp lại cô bé đó? Nhưng lúc này đây, chàng còn đang mỉm cười khi nhớ về cái ôm ban nãy. Chợt chàng nghĩ, chàng muốn ôm lấy thân hình bé nhỏ đó, suốt cuộc đời.

0o0o0o0o0o0o0o0

-Nàng có muốn đi dạo một chút không? – Raian hỏi Asisur sau khi hai người có một bữa ăn tối vui vẻ.

-Vâng – Nàng nhẹ giọng đáp.

Sông Nile về đêm thơ mộng hơn so với ban ngày. Ánh đèn từ những ngôi nhà cao tầng hiện đại rọi xuống dòng sông, lấp lánh. Những đợt sóng vẫn cứ lăn tăn, lăn tăn.

-Nàng rét à? – Raian khẽ hỏi khi Asisur rung mình vì một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, lướt trên làn da trắng mịn màng.

-Em không sao – Nàng cảm thấy có lỗi làm sao. Raian quan tâm nàng như thế trong khi, thử nghĩ xem, nàng đã vì ghen tuông mà làm những gì với Carol, cô em bé bỏng của chàng? – Dù em có làm sai chuyện gì, chàng cũng tha lỗi cho em chứ?

-Nếu nàng biết nàng sai và sửa lỗi – Raian trả lời. Chợt, chàng bất ngờ, hai dòng lệ trải dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Chàng lấy tay nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ xấu xí đó.

-Nín đi Asisur, có chuyện gì vậy? – Chàng hoảng hốt.

-Không. Em muốn nói cho chàng những chuyện em đã giấu chàng – Đã đến lúc rồi, đã là sự thật thì nàng không thể che giấu mãi được.....

13. Chương 13

-Nàng có muốn đi dạo một chút không? – Raian hỏi Asisur sau khi hai người có một bữa ăn tối vui vẻ.

-Vâng – Nàng nhẹ giọng đáp.

Sông Nile về đêm thơ mộng hơn so với ban ngày. Ánh đèn từ những ngôi nhà cao tầng hiện đại rọi xuống dòng sông, lấp lánh. Những đợt sóng vẫn cứ lăn tăn, lăn tăn.

-Nàng rét à? – Raian khẽ hỏi khi Asisur rung mình vì một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, lướt trên làn da trắng mịn màng.

-Em không sao – Nàng cảm thấy có lỗi làm sao. Raian quan tâm nàng như thế trong khi, thử nghĩ xem, nàng đã vì ghen tuông mà làm những gì với Carol, cô em bé bỏng của chàng? – Dù em có làm sai chuyện gì, chàng cũng tha lỗi cho em chứ?

-Nếu nàng biết nàng sai và sửa lỗi – Raian trả lời. Chợt, chàng bất ngờ, hai dòng lệ trải dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Chàng lấy tay nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ xấu xí đó.

-Nín đi Asisur, có chuyện gì vậy? – Chàng hoảng hốt.

-Không. Em muốn nói cho chàng những chuyện em đã giấu chàng – Đã đến lúc rồi, đã là sự thật thì nàng không thể che giấu mãi được.....

-Về tất cả, gia đình em, và quan trọng là ... cái chết của cha chàng.

—————Flash Back—————

Asisur bước vào nhà, hoảng hốt khi thấy ông Rido nằm dưới đất, quần quai vì đau đớn.

-Bác, bác làm sao vậy? – Nàng nhanh chóng hỏi.

-Bác bị muỗi..... trong lăng mộ Hoàng..... Gia cắn, và..... giờ có một cái gì đó trong người bác, ngứa ngáy..... như kiến bò vậy – Câu nói bị ngắt quãng.

-Muỗi trong lăng mộ Hoàng Gia – Nàng lặp lại, da mặt tái đi. Muỗi trong đó là loại côn trùng độc nhất trên thế giới. Mỗi con mang một loại chất độc từ từ ngấm vào người nạn nhân, khiến nạn nhân co giật, ngứa ngáy cho đến chết. Nghe có vẻ không đáng sợ như những phương pháp tra tấn bình thường nhưng sự thực chỉ có nạn nhân mới hiểu rõ – Phải làm sao bây giờ? – Nàng cắn môi dưới, cố gắng suy nghĩ.

-Giúp bác với..... bác không thể chịu đựng được. Thà rằng..... nó đau đớn còn hơn.

“Đau đớn” – Câu nói giúp nàng lóe lên một ý nghĩ.

-Cháu chỉ có thể giúp bác không phải chịu sự ngứa ngáy khó chịu cực độ này, nhưng tính mạng của bác..... - Nàng ngập ngừng.

-Ta chỉ cần..... đến thế thôi. Ta cũng mắc phải chứng viêm phổi, rồi..... cũng sẽ chết thôi.....

-Sao cơ ạ? – Nàng ngạc nhiên, nhìn cơ thể đang lăn lộn quần quai, nàng thở dài, miệng lẩm bẩm:

(hồi răn hổ mang vĩ đại,

xin hãy đến đây

giúp ta giải thoát sự khó chịu con người này,

cho hắc được thanh thản ra đi)

Tức thì hai con rắn hổ mang dài, màu vàng lục với những chiếc vảy thân màu xám đen bò đến. Chúng thè chiếc lưỡi dài màu hồng nhạt, tạo nên tiếng “khò khè” be be, để tìm xem người chúng sẽ giúp đỡ hiện đang ở đâu. Sau khi tìm thấy, chúng cuốn lấy người ông Rido, cắn vào những nơi chúng nhận ra là có dấu hiệu của muỗi độc. Độc tính nhẹ từ rắn hổ mang ngấm vào người ông, đẩy lùi đi sự ngứa ngáy khó chịu và thay vào đó là sự đau đớn.

-Cám..... cảm ơn cháu. Xin hãy nói..... nói với gia đình bác là..... bác yêu họ và luôn ở bên bệnh họ - Ông khó nhọc nói – Được chứ?

-Được – Asisur ngáp ngừng rồi nói tiếp – Cháu sẽ nói với họ, nếu có cơ hội.

Nhận được sự đồng ý của Asisur, ông Rido cười hài lòng. Vậy là ông có thể ra đi rồi.

Asisur nhìn khuôn mặt còn hiện rõ sự đau đớn mà thở dài. Rốt cục ý định báo thù cho em trai lại thành ân nhân của người đó. Nhìn cái xác đang dần giảm nhiệt độ lần cuối, nàng dời đi.

—————-End Flash Back—————

-Nàng..... nàng đã có ý định giết cha ta và em gái Carol của ta? – Raian bần thần hỏi lại. Chàng thực sự không muốn tin vào những gì vừa nghe được.

-Phải. Em đã từng – Nàng cúi đầu, nói gằn gọn. Giải thích hay chối cãi làm gì khi đó là sự thực.

-Về thôi – Nói rồi chàng bước về ngôi biệt thự lớn màu trắng.

Asisur đứng nhìn theo. Về làm gì khi điều đó không còn ý nghĩa gì. Nàng ở đây là vì Raian, người hiện tại nàng yêu. Nhưng chàng giờ đây đối với nàng có thể coi là kẻ thù. Phản ứng của chàng cũng đâu có gì sai. Là nàng sai, sai tất cả mọi chuyện. Đầu tiên là ghen tuông mù quáng, và sau đó là yêu người nàng không nên yêu. Trái tim nàng không lạnh lùng, sắt đá như nàng tưởng. Nó lại một lần nữa tan vỡ. Nhưng liệu sẽ có ai quan tâm tới điều đó chăng?

Nàng nhìn người mình yêu bước vào biệt thự mà lòng đau như cắt. Có lẽ chúng ta sẽ không gặp nhau nữa. Chàng sẽ không phải gặp em và quên đi những gì em gây ra. Nàng lau đi những giọt lệ đáng ghét. Nàng sẽ lại là nữ hoàng Ai Cập lạnh lùng, vô cảm như trước đây.

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Trở về Ai Cập là tuyệt vời nhất, chị nhỉ - Xya sung sướng hít thở bầu không khí trong lành.

-Chị tưởng Hitaito là nhất chứ? – Carol nháy mắt tinh nghịch.

-Chị này..... – Đổ mặt – Ghét chị lắm – Nói rồi nàng giả vờ giận dỗi đi trước.

-Á á á. Chị xin lỗi mà. Đừng ghét chị nhé – Xya cười thầm trong bụng nhìn Carol vội vàng xin lỗi nhưng mặt vẫn lạnh tanh, chưa kể anh rể nàng – Menfuisur – còn bị Carol không quan tâm, méo xị mặt trên ngai vàng.

-Chào mừng hai em trở về, Carol và Xya – Cả hai ngỡ ngàng, nhìn về phía có tiếng nói – Chị Asisur – Đồng thanh, Xya chạy tới ôm người con gái kiều diễm trong bộ đồ đen tuyền. Asisur cũng đáp lại cái ôm đó. Chợt, nàng nhìn thấy Carol đang đứng nhìn nàng và Xya, cười nói – Carol, lại đây với chị nào – Tức thì, người được gọi tên chạy tới, cả ba ôm nhau đầy tình cảm.

Nhìn thấy cảnh đó, quần thần vui ra mặt. Vậy là Ai Cập thống nhất và ngày càng phát triển hưng mạnh rồi.

Nhưng, có một người mặt vẫn bí xị. Tay chống cằm, người đó suy nghĩ: “Carol, nàng được lắm, ủng hộ công ta nhớ nàng đến nỗi đếm từng ngày trôi qua. Cả chị Asisur và Xya nữa, hai người đang trêu tức Pharaong này đó hả?”

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Trong lành quá - Xya vươn vai hít thở - mình nên làm một bữa ăn sáng ọi người – nàng tự nhủ.

Vui vẻ với ý nghĩ của mình, nàng tiến tới ngự thiện phòng. Trên đường , nàng bất chợt nhìn thấy Asisur đang ngồi trên chiếc bàn đá trong vườn thượng uyển (xuyên qua vườn thượng uyển để vào bếp là đường tắt).

-Chị dậy sớm vậy? – Xya tò mò hỏi.

-Chị có ngủ đâu em, chị thức suốt ba hôm nay rồi – Nàng cười buồn bã – Hai hôm trước là để suy nghĩ một số việc. Đêm qua vì không ngủ được.

-Có chuyện gì sao chị?

-Chị đã nói hết mọi sự thật cho Raian nghe – Nàng thở dài. Nàng vẫn tin quyết định của mình là đúng đắn.

-Cả chuyện chị là nữ hoàng Ai Cập cổ đại – Nàng ngạc nhiên.

-Tất cả. Chị không muốn lừa dối người mình yêu – Từ khi trở về Ai Cập cổ, nàng không thể khóc, dù chỉ là một giọt. Nỗi buồn biết làm cách nào để biến mất đây?

-Chị nhìn này. Chị xinh đẹp như vậy, học vấn và phép thuật đều giỏi giang. Địa vị của chị trong cả nước này chỉ kém Pharaong . Một người danh giá như vậy, bao nhiêu người cầu xin cũng không được để ý đến, vậy mà ông già bắt nạt trẻ con đó lại không biết tận dụng. Thế thì chị để tâm đến anh ấy làm gì? – Xya có vẻ hơi tức giận. Nàng đã nghĩ là anh nàng có biết sự thật cũng sẽ vì tình yêu mà tha thứ cho chị ấy, vậy mà.....

-Chị.....

-Thôi, không nói đến chuyện này nữa. Chị em mình xuống bếp nấu vài món ăn nhé. Sắp đến giờ thiết triều rồi, anh Menfuisur cần ăn một chút gì đó – Nói rồi nàng kéo tay Asisur về phía ngự thiện phòng, mặc cho Asisur phản ứng thế nào.

-Có chuyện gì sao, Carol? – Menfuisur đi thăm cô vợ bé nhỏ sau buổi thiết triều.

-Em không sao, chàng còn nhiều việc mà, không cần quan tâm đến em suốt ngày như vậy đâu – Carol cười gượng. Nàng nhớ lại.....

—————Plash Back—————

-Chị Asisur, sao em không thấy Xya? – Carol đã quen với việc Xya luôn đi cùng Asisur, nhiều lần nàng ghen tị vì điều đó nhưng sau khi biết được về câu chuyện của Raian và Asisur, nàng có vẻ cũng ở bên Asisur nhiều không kém. Menfuisur – Pharaong vĩ đại của Ai Cập nhiều lần ghen lên ghen xuống vì điều này.

-Xya về hiện tại thăm nhà rồi – Asisur trả lời. Đêm qua cô bé có đến báo cho nàng.

-Chị Asisur, em xin chị. Cho em về hiện tại với mẹ, với anh Raian. Em nhớ họ lắm – Nhắc đến gia đình của nàng, nước mắt ở khóe mi như chờ trực rơi xuống.

-Carol, em phải nhớ là, em chỉ có thể chọn lựa giữa hiện tại hoặc quá khứ. Chị có thể giúp em trở về hiện tại, sống một cuộc sống bình thường ngày trước những liệu em có chắc rằng mình có thể quên Menfuisur được không?

-Em..... em..... – Nàng bối rối. Trở về sống cuộc sống bình thường vui vẻ của cô sinh viên Carol hồi trước luôn là ước mơ bấy lâu của nàng. Từ ngày đến Ai Cập, không giây phút nào là nàng không nhớ đến gia đình, bạn bè, thầy Brown vui tính. Nàng cứ nghĩ nếu ai đưa ra yêu cầu này nàng sẽ đồng ý ngay. Vậy mà lúc này, nàng cảm thấy thật rối bời. Nàng muốn về nhà nhưng nàng không thể rời xa Menfuisur. Tình yêu nàng dành cho chàng đã trở nên quá sâu đậm. Nhìn chị Asisur nàng hiểu nàng sẽ như thế nào khi phải xa người mình yêu.

-Thôi, em chưa cần trả lời chị. Cứ suy nghĩ kĩ đi. Hãy nhớ, em chỉ được lựa chọn một lần thôi. Sẽ không có cơ hội thứ hai cho em nghĩ lại đâu.

Nhìn Carol như vậy, Asisur cũng thông cảm. Nhưng nàng không thể làm trái lời thần thánh. Chẳng phải nàng đang bị trừng phạt vì những điều sai trái đã làm sao. Thở dài nhìn Carol, nàng bước đi.

—————End Plash Back—————

-Carol, Carol, nàng nghĩ gì vậy? – Menfuisur lo lắng. Chợt Carol như người mất hồn, chàng gọi mãi mà không trả lời.

-Em không sao – Nàng cười gượng.

-Thật không? Hay nàng lại nhớ đến tên Raian nào đó – Menfuisur có vẻ hơi nóng khi nghĩ đến cái tên đó.

-Chàng nghĩ linh tinh gì vậy? Raian là người chị Asisur yêu đó, chị ấy mà nghe được sẽ buồn.

-CÁI GÌ? – Menfuisur ngạc nhiên nói lớn, thu hút sự chú ý của tất cả các nô tì xung quanh – E hèm, ý ta là, sao ta chưa từng nghe nói về việc này?

-Từ từ rồi chị ấy sẽ nói – Nàng cười dịu dàng nhìn Menfuisur, chàng hoảng để trẻ con đang nhũn mảy suy nghĩ vì sao Asisur nói về chuyện chị ấy đã có người thương, làm chàng suy nghĩ xem có ai phù hợp với nữ hoàng Ai Cập xinh đẹp lạnh lùng – Giờ em nghĩ chàng nên bàn với tể tướng Imhotep về việc xây dựng những con đập chắn nước.

-Phải. Nàng nên nghỉ ngơi thư giãn đầu óc, ta thấy nàng có vẻ mệt – Menfuisur hôn nhẹ lên vầng trán thanh tú của vợ - Ta sẽ cho người đưa nàng ra chợ chơi, đừng quậy phá nhé!

Nhìn Menfuisur bước đi, nàng phân vân nên lựa chọn sao cho đúng.

-Thưa công nương – Nữ quan Nafutêra kính cẩn – Công nương nên chuẩn bị, kiệu đưa công nương ra chợ đang chờ bên ngoài.

-À, đúng rồi – Nàng gật đầu. Từ ngày nàng bị bắt cóc, nàng chưa có dịp ra chợ chơi. Thỉnh thoảng phải giả vờ mệt mới được.

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Mẹ à, con về rồi đây – Giọng nói trong trẻo, cao vút vang lên làm bà Rido giật mình, nhìn ra phía cửa, bà ngạc nhiên.

-Con về rồi à? – Bà ôm lấy cô con gái nhỏ - Sao con không chịu báo ẹ và anh ra sân bay đón?

-Con quen rồi mà. Như vậy chẳng phải tuyệt vời hơn sao? – Nàng cười vui vẻ.

-Được rồi được rồi, cha cô chiều cô cho lắm giờ không thèm nghe lời tôi nữa chứ gì?- Bà giả vờ giận dữ.

-Mẹ à, con đâu có ý đó. Lâu lắm con mới về nhà, thèm cơm của mẹ quá. Mẹ nấu cho con nhé – Xya ngỗng nhỏ.

-Cô nhớ cơm của tôi nên mới về, chứ không thì đi luôn chứ gì? – Bà trách yêu con gái - ngồi đấy đợi mẹ

Nhìn bà Rido khuất về phía bếp rồi, nàng mới tiến về phía người anh trai này giờ im lặng.

-Anh hai – Nàng chào – Đạo này anh thế nào? – Một câu hỏi khách sáo bình thường nhưng lại ẩn chứa một hàm ý không nhỏ.

-Em đã nói dối, phải không? – Raian chỉ hỏi một câu.

-Phải.

-Vì sao?

-Vì sao ư? Anh nghĩ xem, liệu em nói với anh anh có đồng ý với quyết định của em không? Hơn nữa, anh còn là con trưởng, còn phải đảm nhận nhiều công việc quan trọng cho gia đình.

-Carol ổn chứ? Con bé từ nhỏ đã quen sống trong nhung lụa, liệu.....

-Chị ấy hiện đang rất hạnh phúc. Nhưng đó không phải vấn đề hiện nay. Anh không quan tâm đến chị Asisur sao? – Xya có vẻ bất đầu nóng giận

-Anh..... không. Cô ấy đã định giết hại cha và Carol đó, Xya à – Chàng cố gắng giải thích.

-Em biết hết, biết tất cả và thậm chí còn nhiều hơn những gì anh biết. Nhưng cha không phải cũng sớm muộn sẽ phát bệnh và không sống được và trước khi cha mất, Asisur cũng đã giúp cho ông ấy có giấc ngủ

thanh thần sao? Còn về chị Carol, chị ấy rất hạnh phúc, như khi gia đình gia ở bên nhau. Không phải cũng là nhờ Asisur chị ấy mới hạnh phúc thế sao?

-Anh.....anh không tha thứ cho những ai có dự định giết hại những người thân yêu của mình – Chàng vẫn cố bao biện.

-Em đã nghĩ rằng anh là một người đàn ông tuyệt vời nên mới đưa chị Asisur đến với anh. Vậy mà, em đã lầm. Và em sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm đó nữa. Em sẽ tìm cho chị ấy một người xứng đáng với chị ấy và không bao giờ làm cho chị ấy đau khổ như anh đã làm - Nàng nói rồi lạnh lùng đi về phòng riêng của mình.

14. Chương 14

-Công nương vạn tuế!

-Hoan hô, hoan hô!

Những tiếng tung hô không ngớt từ khi nàng ra khỏi cung điện.

-Bao giờ công nương sinh cho Pharaong một tiểu hoàng tử? – Chợt một người đàn ông hỏi lớn, mọi người cười vang.

-Cái ông này, chuyện quốc gia đại sự mà nói vậy. Sớm muộn gì Ai Cập cũng có tiểu hoàng tử thôi – Một người đàn bà gần đó vui miệng trả lời thay nàng làm cho nàng đỏ mặt.

-Ai Cập hùng mạnh muôn năm.

-Pharaong và nữ hoàng muôn năm.

Những lời tung hô lại tiếp tục cất lên, vang vọng cả góc trời.

-Unasu – Nàng cất tiếng gọi cận vệ thân cận, chàng trai nhìn thẳng về phía hcur nhân nghe lệnh.

-Ta muốn đến trường học một lần nữa.

-Vâng – Rồi chàng quay về phía những quân sĩ đi theo để bảo vệ - Tới trường học.

Một lát sau, một trường học cổ đại nhỏ bé ở trước mắt nàng.

Carol bước vào, thu hút sự chú ý của tất cả mọi đứa bé, chúng chạy lại chỗ nàng, vui vẻ kể cho nàng mọi chuyện.

-Các bé học ở đây tốt chứ - Nàng xoa đầu một đứa bé, hỏi.

-Chúng con được học rất tốt, bọn con cố gắng để mai sau giúp ích cho đất nước – Một đứa bé nhanh nhẩu trả lời.

-Giỏi lắm. Vậy các con ước mơ mai sau làm gì?

-Con muốn làm tướng quân, như đại tướng Minue vậy – Một đứa bé trai nói, có vẻ khá thần tượng vị tướng nó nhắc đến.

-Con chỉ muốn làm cận vệ của công nương, để con có thể bảo vệ công nương như người cha đã mất của con – Một cậu bé khác tự hào nói, cậu tự hào vì cha mình – thần tượng lớn nhất trong lòng - đã hi sinh anh dũng và tự hứa bản thân cũng sẽ làm được như vậy.

-Còn con muốn làm gì?

-Sao cơ? Con muốn làm gì? - Nàng ngạc nhiên

-Vâng – Đứa bé gái quả quyết – Con muốn chăm sóc cho công nương, công chúa Xya và cả tiểu hoàng tử, tiểu công chúa. Con muốn ở bên các cô hằng ngày.

Và rất nhiều ước mơ bé nhỏ của những đứa bé này, tất cả đều trong sáng, hồn nhiên và đều vì nàng, vì đất nước Ai Cập này. Chợt nàng bật khóc.

-Công nương Carol, cô sao vậy, sao cô lại khóc? – Bọn trẻ lo lắng, nhao nhao hỏi.

-Cô không sao. Cám ơn các con. Cô tin rằng ước mơ của con các con sẽ trở thành hiện thực.

Chợt, một ông cụ lớn tuổi với mái tóc bạc phơ, bước nhẹ nhàng đến bên nàng và lũ trẻ.

-Công nương Carol – Nói rồi ông định cúi người hành lễ.

-Cụ không cần làm vậy đâu – Carol đỡ lấy ông cụ, cảm nhận được rõ tuổi già của ông vì tay chân người này run run – Cụ là.....

-Là thầy bọn con ạ - Một đứa bé trả lời thay.

-Heptani. Con không được vô lễ như vậy. Ta dạy con như thế nào? – Ông nói nhỏ nhưng rất cứng rắn.

-Con xin lỗi thầy – Đứa bé tên Heptani khoanh tay xin lỗi – Con xin lỗi công nương.

-Thầy không cần quở trách cậu bé này – Nàng xoa đầu cậu bé – Con nhớ rút kinh nghiệm nhé – Đáp lại nàng là một tiếng “ạ”

-Công nương cứ xưng như bề trên, tôi chỉ là bề dưới, công nương đừng xưng hô như vậy.

-Không được. Xét về tuổi tác cụ đáng tuổi ông con, con gọi vậy có phần còn vô phép. Hôm nay con nhớ đến ngôi trường con đã học nên ghé thăm nơi đây. Mong là không làm phiền thầy và các cháu.

-Thưa công nương – Unasu đi từ ngoài vào, khẽ báo – Thưa công nương, đã đến giờ hồi cung.

-Được – Nàng gật đầu rồi quay sang người thầy lớn tuổi – Con xin phép về trước. Lần sau sẽ ghé thăm thầy và các cháu sau – Rồi nàng quay sang nói với lũ trẻ - Các con nhớ học chăm, nghe lời thầy, cha mẹ, anh chị.

Sau đó, lớp học lại nhao nhao

“Công nương nhớ ghé thăm tụi con”

“Tụi con yêu công nương lắm”

“Lần sau cô cùng công chúa Xya đến nhé”

Nàng mỉm cười với bọn trẻ, bước ra kiệu

Từ đó cho khi vào đến hoàng cung, nhân dân đi theo kiệu nàng để thể hiện lòng yêu quý, mến mộ.

Và khi đó, nàng đã đưa ra một quyết định. Nàng vĩnh viễn không thể rời xa những người dân thật thà, tình cảm này. Nàng nhận ra tình cảm của họ đối với nàng, không chỉ có sự kính trọng mà còn là tình cảm gia đình. Với họ, Ai Cập là ngôi nhà lớn. Pharaong là cha, nữ hoàng là mẹ và họ là những anh em, những người con trong gia đình. Họ không thể hiện tình cảm với nàng bằng những trang sức, vàng bạc quý báu mà chỉ đơn giản là những quả cam, những mảnh vải hay bất cứ thứ gì họ làm ra, và chúng đều thấm đượm tình cảm. Một nơi tuyệt vời như vậy, nàng không tin rằng mình không hối hận khi rời ra nó. Mẹ, anh Raian, Jimi, thầy Brown, xin lỗi mọi người, nhưng số mệnh đã định số phận của Carol Rido gắn bó với Ai Cập cổ đại rồi.

-Raian, con đang nghĩ gì vậy? Hôm nay không đi làm sao? – Bà Rido ngồi xuống bên cạnh Raian, nhấp một chút trà hoa nhài vào miệng.

-Con không mẹ ạ. Hôm nay con mệt nên muốn nghỉ một ngày – Chàng uler oải đáp lại.

-Ừ, vậy cũng tốt, con đã biết nghĩ đến sức khỏe – Bà cười, khiến làn da đã bắt đầu lão hóa co lại trên trán nhưng trông vẫn rất hiền từ - Con có muốn kể với mẹ một số chuyện không? Mẹ có thể cho con một vài lời khuyên hữu ích nếu con cần.

-Mẹ, con có chuyện gì đâu – Raian giật mình, chối ngay.

-Con nghĩ con có thể dối mẹ sao Raian? – Bà nhìn thẳng vào mắt Raian.

-Con..... Chuyện là vậy..... – chàng ngập ngừng kể.

-Vậy là, con để Asisur đi chỉ vì con không tha thứ cho những gì Asisur đã làm với Carol – Bà kết luận sau khi nghe xong.

-Dạ, có thể nói vậy.

-Con quá ngu ngốc, Raian ạ. Làm sao con có thể sống khi mà cứ quan tâm đến quá khứ, bỏ lỡ hiện tại và tương lai của con. Hơn nữa, Asisur hiện nay, con nghĩ rằng cô bé có thể vui vẻ sống với một chàng trai quý tộc hoàng tử nào đó như lời Xya nói, chứ không phải là con sao? – Rồi bà chậm rãi nói tiếp – Là phụ nữ, mẹ hiểu được những hành động của Asisur. Con bé không đúng, nhưng không hẳn đã sai. Nhưng con bé đã nhận ra lỗi lầm của mình, và muốn có một cuộc sống khác, như vậy có gì sai? Hãy biết tha thứ con ạ. Con không thể giữ mãi sự hận thù mà thanh thản sống được đâu.

-Mẹ à.....

-Con nghe mẹ nói và đừng nói gì – Bà cắt lời – Con hãy nhớ lại xem, những ngày có Asisur ở bên, con đã vui vẻ và hạnh phúc biết chừng nào. Con không nói với mẹ nhưng mẹ biết, cô bé chính là người con gái Số Phận đã quyết định sẽ ở bên con trọn đời. Chỉ nhớ điều đó thôi, con trai. Hãy suy nghĩ kĩ những gì mẹ đã nói – Bà xoa đầu Raian, xem chừng con trai bà còn bé bỏng lắm – Con vào phòng nghỉ đi, con không ngủ nhiều ngày rồi.

-Sao mẹ biết? – Chàng ngạc nhiên nhìn mẹ và chợt tự tìm được câu trả lời – Vì mẹ là mẹ con – Rồi chàng làm theo lời mẹ.

Bà nhìn cậu con trai lững lờ bước về phòng. Bà không ngờ mọi chuyện lại phức tạp như vậy. Từ ngày Xya đi sau khi trở về viếng cha thì bà đã biết có chuyện xảy ra. Nhưng bà coi như không biết gì vì không muốn các con phải nghĩ đến mình. Bà không phải mẹ ruột của Raian – một điều chỉ có bà, ông Rido và cô con út Xya biết – nhưng lại hiểu được tính cách của Raian.

-Rồi bọn nhỏ sẽ hạnh phúc, phải không ông? – Bà nhìn lên bầu trời sắp hoàng hôn như muốn nói với chồng. Chợt nhìn thấy trên trời có dòng chữ “BỌN NHỎ SẼ HẠNH PHÚC. VÀ TÔI LUÔN RẤT YÊU BÀ” và mỉm cười. Tuy đã mất nhưng ông Rido luôn ở bên bà – Tôi cũng rất yêu ông, luôn luôn là vậy – Nhấp thêm một miếng trà nhỏ, bà từ từ thưởng thức vẻ đẹp của chiều tà.

Những đám mây đen ở phía xa đã từ từ đi chuyển về phương khác.....

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

-A, Xya, em đã đi đâu vậy? – Carol hỏi Xya, cô bé đã mất tích mấy ngày và chợt trở về như không có chuyện gì.

-Em đi chữa bệnh cho người dân ở gần kinh thành Bê Tê.

-Nói dối. Chị Asisur bảo em về thăm nhà, phải không? – Carol nhú mày. Một trong hai người này dối nàng chẳng.

-Em đâu có. Sau đó em đi đến những nơi ổ chuột giúp họ chữa bệnh và phân phát lương thực cho họ - Nàng mỉm cười. Chỉ là chưa nói hết sự thật thôi mà – Em nói thật đó.

-Thôi được. Mẹ và anh Raian khỏe không? – Carol thở dài.

-Mẹ khỏe còn anh Raian ... sắp chết rồi – Xya bĩu môi, một hành động chứng tỏ nàng đang giận Raian.

-Xya à - Carol bật cười – Anh ấy nhớ chị Asisur à?

-Nhưng không tha thứ cho những gì chị ấy đã làm với chị.

-Bao giờ chị phải mắng cho anh ấy mới được. Chị còn không giận thì ai có quyền giận.

-Nhưng chúng ta tin vào sự lựa chọn của Raian – Xya nói một cách tin tưởng.

-Phải, tin vào anh Raian – Carol lặp lại, đôi môi hồng nở một nụ cười đẹp.

-Chị Carol – Menfuisur, Carol giật mình vì tiếng nói trong trẻo. Hơn ai hết, người giật mình nhất là Carol. Nàng đang định hù cho Menfuisur – đang đọc công văn – cho chàng sợ Carol này. Ai ngờ... đúng là người tính không bằng trời tính.

-Chào em, Xya. Carol, em đến từ lúc nào vậy – Chàng ngạc nhiên hỏi Carol, đồng thời kéo nàng vào lòng.

-Một lúc rồi, ai bảo chàng chăm chú quá – Carol bấu môi – Chàng đang đọc gì vậy? Thư tình hả?

-Ừ - Menfuisur giả vờ bối rối, gãi đầu gãi tai – của mấy cô công chúa láng giềng. Họ đang tán tỉnh ta để ta lấy họ làm thê thiếp – Rồi đặt cằm vào vai Carol – Ai bảo chồng nàng đẹp trai tài giỏi quá làm chi?

-MENFUISU! – Carol hét lớn – Chàng dám?

-Thì ta cũng đang nghĩ – chàng đùa, tay vẫn ôm lấy Carol dù tai chàng sắp điếc đến nơi.

-Chàng..... Chàng chán em rồi chứ gì – Những giọt lệ long lanh chợt rơi xuống.

-Carol – Đến lúc này Menfuisur mới hoảng sợ, chấm dứt trò đùa của mình – Nàng sao vậy? Ta chỉ đùa thôi mà. Nín đi nào. Nín đi.

-Chàng... lần sau híc... không được híc đùa... như thế - Carol nói giữa những tiếng nấc.

-Được được, ta hứa. Nàng muốn gì ta cũng chiều hết – Menfuisur ôm Carol vào lòng. Tiếng khúc khích vang lên đầu đây.

-E hèm – Xya hắng giọng, tiếng cười bé dần – Thế anh cho người gọi em đến đây để xem phim tình cảm lãng mạn hả?

-Xya à..... – Carol đỏ mặt, xấu hổ nói nhỏ.

-À, anh quên mất – Vẫn ôm Carol trong tay, chàng nói – Lần trước em đi giúp đỡ những người dân phía Tây Bắc đã đem lại được nhiều kết quả tốt. Lần này triều đình mong em tiếp tục đến làng chài Praghenti ở Tây Nam kinh thành Tê Bê. Đó là một trong những làng chài nghèo nhất.

-Được thôi. Dù sao em cũng đang không có việc gì làm – Xya nhún vai – Hết rồi phải không? Em về phòng chuẩn bị, sáng mai em sẽ xuất phát luôn.

-Được vậy thì tốt - Menfuisur đồng ý – Vậy em đi đi.

-Được rồi. Em đi ngay đây. Anh không cần công khai đuổi như thế. Trả lại không gian riêng tư cho hai người – Nói rồi cô bé cười, tiếng cười giòn tan khiến ai nghe cũng cảm thấy dễ chịu hơn – Quên mất, anh nhớ bảo vệ chị Carol cẩn thận.

0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Bác chỉ cần uống theo đơn thuốc này, ngày 2 lần thì bệnh sẽ từ từ khỏi – Xya mỉm cười nói với một chàng người đàn ông trung niên.

-Nhưng nhà tôi không có tiền.... – Ông ngập ngừng.

-Không sao, sẽ có người phát thuốc miễn phí cho bác, bác đừng lo, không cần trả tiền đâu ạ.

-Vậy thì cảm ơn công chúa quá – Ông vui mừng.

-Không có gì đâu bác – Xya mỉm cười niềm nở, quay sang nói với một quân sĩ gần đó – Nhờ anh báo với mọi người nếu bệnh không quá nghiêm trọng ảnh hưởng tới tính mạng thì xin mai quay lại, em sẽ chữa.

-Dạ, công chúa.

Chàng nhận lệnh rồi thông báo với người dân. Họ nghe vậy thì cảm tạ nàng rồi về nhà. Xya bước ra khỏi khu nhà khám, đưa mắt nhìn xung quanh. Chiều tối rồi.

-Công chúa khám ọi người cả ngày chắc cũng mệt – Ruka tiến lại gần nàng.

-Em muốn học nghề này để giúp mọi người nên được như vậy rất vui. Hơn nữa còn được gặp nhiều thầy thuốc lành nghề, không phải rất tốt sao? – Nàng nhắm mắt, hít hà không khí trong lành. Gió đùa nghịch

với những lọn tóc mềm mại, làm chúng rối lên. Nhưng trong mắt mọi người, nàng vẫn xinh đẹp như bất cứ lúc nào – Còn anh? – Nàng chợt hỏi.

-Công chúa định nói gì? – Ruka nhú mày.

-Không phải anh là cận vệ của chị Carol sao? Lúc trước anh còn từ chối làm cận vệ cho em, sao giờ lại theo em đến đây?

-Lệnh của hoàng tử Izumin. Người nói tạm thời bỏ ý định bắt cóc hoàng phi – Ruka thở dài nhìn dòng sông Nil – Phải rồi, hoàng tử hình như ngày mai sẽ tới kinh thành Tê Bê

-Vậy sao? Sau khi xong việc em sẽ về kinh thành –Môi nàng vẽ lên một đường cong hoàn hảo – Anh thất vọng đó hả?

-Không hẳn – Chàng đáp, có vẻ thờ ơ – Công chúa có muốn đi một vòng quanh đây không? Giờ này sẽ được thưởng thức nhiều món ăn ngon đó.

-Được thôi – Nàng đồng ý.

Rồi hai người bắt đầu dạo quanh làng chài. Quả nhiên đi đến đâu người dân cũng mời nàng những thứ tốt nhất họ có nhưng Xya và Ruka chỉ thưởng thứ một chút rồi tiếp tục đi. Chợt, một người thanh niên trẻ bệ một bao gì đó khá lớn đập vào người Xya khiến nàng loạng choạng. Ruka vội đỡ nàng và quay sang nói người thanh niên kia:

-Anh đi cẩn thận chứ.

-Xin lỗi, xin lỗi – Chàng thanh niên vội ngẩng mặt lên nhìn người mình đã va vào xin lỗi.

-Không sao – Xya cũng nhìn người đã va vào mình, sau khi đã đứng vững.

-Anh Raian / Xya – Hai người đồng thanh – Sao anh/em lại ở đây? – Rồi họ lấy ôm nhau.

-Em biết anh sẽ lựa chọn đúng mà – Xya nói nhỏ trong vòng tay Raian.

-Cám ơn em – Chàng đáp lại.

-Rất cục – Ruka nói khó chịu. Từ nãy đến giờ chàng bị hai con người này bỏ rơi – có chuyện gì vậy?

-À..... – Xya đang định giải thích thì một cô gái đi đến, hỏi – Raian, anh lại gây ra chuyện gì hả? A, thần thất lễ quá. Công chúa vạn tuế - Nhận ra sự có mặt của Xya, cô gái nhanh chóng nhanh lễ, rồi hỏi Raian – Anh làm gì công chúa vậy hả?

-Không có gì đâu. Dù sao đây cũng là người quen của tôi – Xya lắc đầu.

-Người quen? Anh có quan hệ gì với công chúa vậy? – Cô gái tò mò.

-À, anh ấy là anh trai tôi – Xya một lần nữa giúp Raian giải thích. Còn Raian hiện vẫn đang khó hiểu vì cụm từ “công chúa”

-Anh trai của công chúa? – Cô gái sững sờ.

-Đúng vậy.

-Anh trai của công chúa? – Lần này là đến lượt Ruka.

-Không sai – Xya vẫn thản nhiên – Sao vậy?

-Sao bấy lâu nay không bao giờ người nhắc về anh trai?

-Chị Carol vẫn nhắc suốt mà. Mấy lần anh Menfuisr ghen cũng vì chuyện đó – Tiếp tục thản nhiên. Nghe đến cái tên Carol, Raian bình tĩnh – Carol, con bé đang ở đâu? Anh muốn gặp nó.

-Được thôi. Vậy ngày kia chúng ta sẽ về cung. Đành về sớm hơn vậy – Xya suy nghĩ – Giờ anh đi cùng em luôn chứ? – Được.

Hai anh em bước đi để lại hai con người vẫn còn đang ngạc nhiên.

-Anh à – Xya gọi khẽ để gây sự chú ý của con người đang ngồi suy nghĩ trầm tư đến nỗi nàng vào vài phút rồi mà không nhận ra.

-Sao vậy? Em lo xong hết mọi việc rồi hả - Raian sau khi hiểu được chuyện vì sao Xya là công chúa thì cũng chấp nhận – Có chuyện gì mà gọi anh?

-Em muốn hỏi.... tại sao anh lại tới đây? Anh tới đây bằng cách nào? – Xya ngập ngừng.

-À – Raian trầm ngâm – Là thế này.....

Flash Back

Raian sau khi nghe lời mẹ trở về phòng để nghỉ ngơi. Nhưng dù có cố đến đâu, chàng cũng không ngủ được. Mỗi khi chàng nhắm mắt, hình ảnh cô gái tóc đen dài xinh đẹp nâng núm đoá hồng đỏ trong tay lại hiện ra. Chàng giật mình mở mắt thì lại là hình ảnh cô gái đó với hai dòng lệ long lanh nơi khóe mắt vô vọng nhìn chàng bước đi. Lắc đầu để xua tan hình ảnh đó thì một hình ảnh khác lại xuất hiện. Cứ như vậy. Chúng như giết chàng đến nơi. Chàng dằn vò chàng trong nỗi nhớ nhung. Chàng làm chàng cảm thấy oán giận bản thân vì sao lại thiếu suy nghĩ như vậy?

Nhưng bây giờ không phải lúc để chàng ngồi không như vậy. Chàng phải sửa lại lỗi lầm của mình. Chàng tin Asisur vẫn còn yêu chàng, cô ấy yêu chàng nhiều lắm mà.

Nhắm mắt, lại là hình ảnh cô gái xinh đẹp, chàng có thể thấy cả bầu trời hoàng hôn rộng lớn trong đôi mắt đen huyền đó. Giấc ngủ kéo đến thật nhanh.....

Hôm sau.....

-Chào buổi sáng, mẹ - Raian vui vẻ ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức bữa sáng.

-Hôm nay tâm trạng của con có vẻ tốt – Bà chiu mền nhìn con.

-Dạ. Con muốn xin mẹ việc này – Raian ngập ngừng.

-Con nói đi.

-Con đã suy nghĩ rất nhiều về lời khuyên của mẹ - Raian nhìn thẳng vào mắt mẹ - Và con muốn xin mẹ xin sẽ tìm cách đưa Asisur về đây, nhưng trong thời gian tìm cô ấy, có thể khá lâu, con sẽ không về nhà.

-Được – Bà Rido đồng ý. Thà như vậy còn hơn ở nhà như một cái xác không hồn.

Những chuyện sau đó Raian không rõ lắm. Chỉ biết rằng khi tỉnh dậy chàng nhìn thấy trần nhà bằng gạch. Nhìn xung quanh, chàng nhận ra, là một ngôi nhà gạch nhỏ với cùng ghế và một vài đồ dùng cần thiết của một gia đình còn chàng đang nằm trên một cái giường tre nhỏ. Chợt một cô gái có nước da màu bánh mật, mái tóc đen khô buộc gọn trong chiếc khăn khô, hình ảnh đặc trưng của cô gái làng chài, bước đến hỏi chuyện chàng:

-Anh tỉnh dậy rồi à? Anh hôn mê hơn một ngày một đêm rồi đấy.

-Cô là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây? – Raian đặt ra một loạt câu hỏi khiến cô gái bật cười – Tôi là Yamia. Đây là làng chài Praghenti. Cha tôi đi kéo lưới thì thấy anh bất tỉnh gần mép nước nên đưa anh về đây. Tôi trả lời hết câu hỏi của anh rồi. Giờ đến lượt anh trả lời câu hỏi của tôi, được chứ? – Raian gật đầu – Anh là ai? Anh đến đây có chuyện gì? Sao anh lại bị dòng nước cuốn trôi?

-Cô cứ gọi tôi là Raian. Tôi đến đây để tìm người tôi yêu quý – Raian cười nhẹ - Cô có thể nói cho tôi biết làm thế nào để đến kinh thành chứ?

-Đường đến kinh thành chỉ có cha tôi biết. Ông thường hay đem cá đến kinh thành bán – Yamia lắc đầu – Nhưng phải nửa tháng nữa mới đến ngày ông lên kinh thành.

-Vậy tôi làm cách nào để lên kinh thành được?

-Phải rồi. Tôi nghe nói 3 ngày nữa công chúa sẽ tới đây để giúp chúng tôi chữa bệnh. Họ nói công chúa rất xinh đẹp mà lại tốt bụng, hòa đồng nữa. Anh có thể xin công chúa theo người lên kinh – Yamia gật đầu với suy nghĩ của mình.

-Đành phải vậy thôi.

-Trong thời gian đó anh sẽ sống ở đâu?

-Tôi không biết.

-Thôi được, tôi sẽ xin cha mẹ cho anh ở tạm. Nhưng nhớ là, có làm mới có ăn – Cô gái đe dọa.

-Được.

Tuy Raian rất quả quyết hứa nhưng thực sự đó là lần đầu tiên chàng sống ở thế giới cổ đại, mọi thứ đều quá lạ lẫm với chàng nên việc chàng gây ra một vài lỗi là điều không thể tránh khỏi.

—————End Flash Back—————

-Mọi chuyện là vậy sao? – Xya hỏi.

-Phải. Asisư vẫn còn yêu anh, phải không?

-Anh nghĩ xem, một người vì anh mà khóc hết nước mắt, vì anh mà đêm nào cũng thức trắng đến nỗi mấy lần suýt ngã bệnh, ngày đêm nhung nhớ anh thì có yêu anh không? – Nhớ lại hình ảnh dáng người gầy gầy của Asisư luôn ngồi trong vườn thượng uyển ngắm nhìn bầu trời và những bông hoa đến nỗi quên ăn quên ngủ mà Xya thấy xót xa. Nhưng Xya xót một thì Raian xót mười, như xát muối vào tim vậy – Hứa với em, đừng bao giờ để chị ấy đau khổ nữa. Chị ấy đã phải chịu quá nhiều thiệt thòi rồi.

-Lời hứa có quan trọng bằng việc làm không? Suốt đời này, anh sẽ ở bên cô ấy nếu điều đó khiến cô ấy hạnh phúc.

15. Chương 15

-Anh Menfuisư, chị Carol, em về rồi đây – Xya chạy tới ngôi nhà nhỏ ngoài trời, nằm trong vườn thượng uyển xanh mướt, bên cạnh dòng sông Nil hiền hòa. Không có ai ra đón mừng Xya trở về vì lẽ dĩ nhiên, Xya về sớm hơn so với lịch trình.

-Xya? – Carol giật mình, giọng nói trong trẻo đó, là em nàng. Nàng giật mình nhìn về phía có tiếng nói – Xya, em về rồi sao?

-Dạ, em hoàn thành sớm nên về luôn – Xya ôm chầm lấy Carol – À quên – Nàng đẩy Carol ra – Đoán xem đây là ai?

Xya dứt lời, một chàng trai xuất hiện. Mái tóc đen dài ngang vai đặc biệt, môi nở nụ cười hạnh phúc đoàn tụ, mắt nhìn nàng đầy yêu thương. Đây chẳng phải là...

-Anh Raian? – Carol ngỡ ngàng.

-Anh đây. Quên anh rồi sao con bé này – Kết thúc câu trả lời không phải một cái cúi đầu yêu như mọi khi, mà Raian ôm lấy cô em gái bé bỏng – Nín đi nào, cô bé mót ướm này, làm nũng vậy mà lấy được chồng hả? – Chàng trêu, lấy bàn tay to lớn lau đi nhưng giọt lệ hạnh phúc từ đôi mắt xanh biếc như biển cả kia. Carol khẽ nấc.

-Tại... hức... em bắt ngờ ... hức .. mà.

-Được rồi, nín ngay, không Xya đánh anh đó.

-Đương nhiên rồi, ai làm chị Carol khóc thì không thể tha – Nghe đến tên mình, Xya dừng việc chơi với chú hổ nhỏ trên tay mà lém lỉnh đáp.

-Có chuyện gì vậy? – Menfuisư tới gần – Tên này là...

-Anh trai em, Raian – Xya nhanh nhẩu trả lời.

-Vậy cũng là... - Menfuisư thắc mắc.

-Phải. Anh Raian cũng là anh trai của chị Carol – Xya xác nhận.

-Xin chào. Hân hạnh được quen biết – Một tác phong lịch sự của chàng giám đốc lịch lãm.

-Hân hạnh. Carol, nàng mới khóc hả?

-Em vui quá mà – Carol vẫn nức nở.

- Xya – Một giọng nói trầm nhưng không đục vang lên – Chị nghe nói em về rồi? – Không ai khác, là Asisư. Nàng nhạc nhiên nhìn người con trai đang đứng bên Xya. Nàng không hoa mắt chứ? Chẳng phải là con người nàng yêu thương, người một lần làm trái tin nàng khô héo nhưng nàng vẫn ngày đêm mong chờ đây sao?

-Asisư – Raian ôm lấy người chàng yêu – Anh nhớ em nhiều lắm. Anh xin lỗi, chắc anh đã làm em đau khổ rất nhiều. Anh yêu em, yêu em Asisư ạ. Em tha lỗi cho anh chứ?

-Ngốc – Asisư lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt. Vậy là lâu nay nàng ngỡ là nàng khóc hết nước mắt rồi chứ? – Không tha thứ cho anh thì anh bảo em phải làm sao bây giờ?

-Mọi người có vẻ vui quá – Xya thở dài – Mỗi mình em là cô đơn thôi.

-Chàng hoàng tử Hitaito đến Ai Cập đó, có vẻ đang chờ em – Carol trêu.

-Chờ gì chứ? – Tuy nói vậy, mặt Xya hơi đỏ còn tim nàng thì đập nhanh hơn – Em còn một tin vui, định nói ọi người, nhưng chắc chẳng ai muốn nghe đâu nhỉ? – Xya (giả vờ) thở dài.

-Chuyện gì vậy? – Mọi người tò mò.

-Có gì đâu. Mọi người tiếp tục vui vẻ đi – Xya ngó lơ.

-Con bé này – Raian cốc yêu vào đầu Xya – Có nói không hả?

-Xya, nói cho chị nghe với – Asisư dịu dàng.

-Nói như chị Asisư có phải dễ nghe không – Xya bĩu môi, một hành động đáng yêu trong mắt ai đó (không phải những người được nhắc tới hiện tại) – Anh Menfuisư, dạo này chị Carol rất kì lạ phải không?

-Phải. Ăn nhiều hơn này, dữ hơn này, hay khóc hơn nữa, à còn hay bị nôn khi đến bữa ăn... - Menfuisư liệt kê ra và kết quả nhận được một cú đánh vào hông vì tội “dám kể tội em”

-Theo những gì em khám cho chị Carol và em học được trong trường Y, Carol đã...

-Có thai – Raian nhú mày. Chàng có nghe nói về hiện tượng này.

-Phải. Chị ấy đã có thai hơn 5 tuần – Xya nhảm tính. Đáng lẽ nàng nên làm nghề luật sư công chứng chuyên xác nhận mọi việc.

-Tuyệt vời quá – Asisư cười. Tuy mỗi người một suy nghĩ nhưng nội dung chính cũng là như vậy.

-À, phải rồi, trong thời gian này tính tình chị Carol sẽ rất thất thường. Anh tuyệt đối phải chiều theo và không được làm chị ấy buồn, tất nhiên vẫn phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho chị ấy – Câu này nghe giống như ra lệnh vậy.

-Trời. Ta mà nghe ai dám nói Pharaong là có quyền lực tối cao thì xử tội chết ngay – Menfuisư than trời. Mọi người cười lớn, đầy sảng khoái, vui vẻ khiến ai cũng cảm thấy dễ chịu.

Gia đình đoàn tụ, ai ai cũng hạnh phúc.

Những đóa thủy vu trong vườn bắt đầu nở rộ.

Thế nhưng, gần đó có một người theo dõi cuộc đoàn tụ hạnh phúc này lại siết chặt những ngón tay. Không ai khác ngoài người đó.....

Izumin đã tới Ai Cập tính cả hôm nay là được hai hôm. Kinh thành Ai Cập quả khác xa so với Hitaito. Một bên là kinh thành rộng lớn được bảo vệ chặt chẽ bởi luật lệ của quân đội nhưng ngoài ra còn là sự yêu mến, kính trọng và gắn bó với triều đình. Ở đây, bất cứ nơi nào chàng cũng có thể nghe được tiếng cười nói của những cô cung nữ, những câu chuyện của các chàng lính xa nhà hay sự sầm uất nhộn nhịp của khu chợ lớn trước hoàng cung. Thật vui vẻ về ẩm cúng biết bao. Nhưng Hitaito thì ngược lại. Cũng là kinh thành

rộng lớn nhưng chỉ có những người linh chỉ biết làm theo lệnh. Hoàng cung luôn yên ắng, thỉnh thoảng chỉ có một vài tiếng thì thầm khe khẽ của các tì nữ. Đó cũng là lí do vì sao người Ai Cập luôn hiền lành còn người Hitaito thì khá hiếu chiến.

Hiện tại, Izumin đang đi dạo trong vườn thượng uyển với xanh mát của những cây cổ thụ lớn, đỏ tươi, hồng thắm, vàng nhạt của những đóa hoa kết hợp với tiếng chim hót líu lo. Thật chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh. Vừa đi, chàng vừa nghĩ về lí do chàng tới Ai Cập.

—————Flash Back—————

-Nhi thần báỉ kiến phụ vương, nhi thần báỉ kiến mẫu hậu – Izumin cúi đầu hành lễ - Xin chào công chúa Kami.

-Hoàng nhi, con không cần đa lễ - Quốc vương Hitaito khoát tay.

-Hôm nay phụ vương truyền con đến đây có chuyện gì ạ?

-À, ta muốn bàn với con con về lễ thành hôn với Kami

-Thưa phụ vương, từ trước tới giờ con chưa từng đồng ý đám cưới này. Xin phụ vương xét lại – Kami chợt thấy khó chịu vì những lời nói này

-Kami có gì con không ưng ý? Nàng thông minh, xinh đẹp, cầm kì thi họa đều giỏi cả, lại là công chúa của Hi Lạp hùng mạnh, chẳng phải sẽ là một người vợ rất tuyệt vời sao?

-Nhưng..... – Izumin tính phản đối – Con không hề yêu nàng ấy. Con sẽ không bao giờ lấy người mà con không yêu.

-Ngay bây giờ, nói cho cha biết, con yêu ai? Hoàng phi Ai Cập Carol sao? Ta không nghĩ chúng ta sẽ một lần nữa chiến đấu với Ai Cập cho đến khi đủ mạnh.

-Con..... – Izumin ngập ngừng, Kami mỉm cười đắc thắng “chàng sẽ phải thuộc về em”. Chàng tự hỏi “người mình yêu là ai?”, chợt, hình ảnh Xya đang nô đùa vui vẻ cùng chú hổ Min với nụ cười rạng rỡ như đóa hoa rạng đông – Phụ hoàng nghĩ sao về Xya? – Chàng tránh dùng từ “yêu”.

-Xya? Cô công chúa tài giỏi của Ai Cập? – Izumin gật đầu –Cô bé đó đương nhiên không có gì để chế trách cả. Ta rất ưng ý. Nhưng liệu nàng ấy có chịu thành thân với con không?

-Sao phụ hoàng lại hỏi vậy?

-Ta cho con một tuần để đưa cô bé về đây.

-Người cứ tin ở con. Con xin phép xuất phát ngay.

Quốc vương Hitaito có vẻ hài lòng vì sự lựa chọn của Izumin mà quên mất cô công chúa Hi Lạp đứng gần đó. Nàng đang tức giận với quyết định này “Được lắm. Chàng đã làm em bẽ mặt trước nhiều người lại còn nhắc đến tên con bé đó. Để xem chàng có được hạnh phúc bên nó không” Rồi nàng quay người về phòng mà không chào hỏi quốc vương và hoàng hậu Hitaito.

—————End Plash Back—————

Chợt, chàng thấy con bồ câu trắng quen thuộc bay đến. Là thư của Ruka.

“Kính chào hoàng tử. Chắc người đang ở kinh thành Tê Bê. Công chúa Xya sẽ tới Tê Bê trong vài giờ nữa”

Izumin nhấm nháp. Vậy chắc chắn chàng sẽ đưa Xya tới Hitaito đúng thời hạn nếu không có chuyện gì xảy ra.

Vài giờ sau.....

Izumin nghe tiếng ồn từ cổng kinh thành là biết công chúa Ai Cập đã về nên họ mới chào đón rầm rộ như vậy. Chàng nhanh chóng đi ra ngoài để đón nàng vào cung. Thế nhưng,từ giữa dòng người nhộn nhịp, Xya khoác tay một chàng trai tuấn tú vui vẻ cùng nhau bước vào cung. Chàng nhú mảy ngạc nhiên, ai mà thân thiết với Xya vậy?

Chợt, chàng bỏ đi ý định ra đón Xya mà nép người đi theo nàng. Xya và chàng trai này thân thiết với nhau đến độ Izumin không ngờ tới. Qua vườn thượng uyển, chàng trai đó ngắt một cành hoa đưa cho Xya khiến cô bé cười rạng rỡ. Chàng khó chịu. Vui như vậy thì ta sẽ tặng cho nàng cả vườn hoa, lúc đó không cười dừng trách ta.

Rồi sau đó, cuộc vui đoàn tụ cũng không khiến chàng hiểu ra vấn đề vì chàng chỉ để ý mỗi chuyện Xya luôn đứng bên cậu thanh niên đó và cười đùa với cậu ta.

Phải hỏi cho ra lẽ mới được – Izumin quyết định.

-Anh Menfuisur, chị Carol, em về rồi đây! – Xya chạy tới ngôi nhà nhỏ ngoài trời, nằm trong vườn thượng uyển xanh mướt, bên cạnh dòng sông Nil hiền hòa.

-Xya? – Carol giật mình, đó là em nàng – Xya, em về rồi sao?

-Dạ, em xong sớm nên về luôn – Xya ôm chầm lấy Carol – À quên - Em có một bất ngờ cho chị đây! Chị đoán thử xem đây là ai?

Xya dứt lời, một chàng trai xuất hiện. Mái tóc đen dài ngang vai, đôi môi nở nụ cười hạnh phúc, mắt nhìn Carol đầy yêu thương.

-Anh Raian? – Carol ngỡ ngàng.

-Anh đây! Quên anh rồi sao? Con bé này...! – Không phải cái cốc yêu như mọi khi nữa mà thay vào đó là một cái ôm của niềm vui đoàn tụ. – Nín đi nào, cô bé mít ướt này! Làm nũng vậy mà lấy được chồng hả? – Chàng trêu, lấy bàn tay to lớn lau đi những giọt lệ hạnh phúc từ đôi mắt xanh biếc như biển cả kia. Carol khẽ nức:

-Tại... hức... em bất ngờ ... hức .. mà.

-Được rồi, nín đi nào! Nếu em còn khóc Xya sẽ đánh anh đó.

-Đương nhiên rồi, ai làm chị Carol khóc thì không thể tha – Nghe đến tên mình, Xya dừng việc chơi với chú hổ nhỏ trên tay mà lém lỉnh đáp.

-Có chuyện gì vậy? – Menfuisur tới gần – Tên này là...

-Anh trai em, Raian – Xya nhanh nhẩu trả lời.

-Vậy cũng là... - Menfuisur thắc mắc.

-Phải. Anh thông minh quá! – Xya lém lỉnh xác nhận.

-Xin chào. Hân hạnh được quen biết – Raian lên tiếng.

-Rất hân hạnh. Carol, nàng khóc sao?

-Em vui quá mà – Carol vẫn nức nhỏ.

- Xya – Một giọng nói khác xuất hiện – Chị nghe nói em về rồi? – Không ai khác, là Asisur. Nàng nhạc nhiên nhìn người con trai đang đứng bên Xya. Nàng không hoa mắt chứ? Chẳng phải là con người nàng yêu thương, người đã từng làm trái tim nàng khô héo nhưng nàng vẫn ngày đêm mong chờ đây sao?

-Asisur – Raian ôm lấy người chàng yêu. Chỉ đơn giản là gọi tên... nhưng sao ấm lòng đến lạ....

————— Khu vực phía Đông, dành riêng cho nữ hoàng —————

-Asisur – Raian khẽ gọi một lần nữa cái tên đã khắc sâu trong tâm trí chàng – Em.....

-Anh muốn nói gì thì cứ nói đi. Sau đó anh có thể rời khỏi đây hay đi đâu là việc của anh, tôi không quan tâm – Asisur lạnh lùng. Không phải nàng có trái tim băng giá. Nàng rất vui, rất hạnh phúc khi gặp lại Raian nhưng nàng không dám bộc lộ cảm xúc ấy. Vì nàng hạnh phúc khi bên anh bao nhiêu thì sẽ đau khổ khi rời xa anh bấy nhiêu. Thà rằng cả hai đau khổ một lúc còn hơn cứ kéo dài vĩnh viễn, phải không?

-Sao em nở lạnh lùng với anh như vậy? – Raian nhìn nàng với ánh mắt đau đớn, hơi có phần oán trách. Đáp lại chàng vẫn chỉ là cái nhìn vô cảm. Raian tiếp – Anh biết, anh có lỗi với em nhiều lắm. Anh không đúng

khi oán trách em trong khi em là ân nhân của cha anh. Anh không đúng khi chỉ nghĩ cho riêng mình. Và nhất là, anh đã bỏ mặc em trong khi em cần có anh...

-Anh định đến đây để kể cho tôi về lỗi lầm của anh chẳng? – Asisur biết, giọng nói của nàng đã có phần rung động. Hãy nhìn sâu vào đôi mắt đen huyền của nàng, tới tận cùng, rồi chàng sẽ thấy một con người nhỏ bé, cô đơn luôn mong muốn có ai ở bên để xoa đi lạnh giá trong lòng.

-Anh biết, anh không xứng đáng để được tha lỗi – Anh nhìn vào mắt nàng – Nhưng xin em, hãy cho anh dùng cả cuộc đời này để bù đắp lại những lỗi lầm ấy.

-..... - Đáp lại chàng là khoảng không im lặng. Bờ vai gầy của Asisur run lên – Tại sao? Tại sao anh luôn làm tôi hạnh phúc, rồi lại đưa tôi đến địa ngục của sự đau khổ? Tại sao anh cứ luôn chỉ nghĩ cho riêng bản thân mình – Raian vội ôm Asisur vào lòng – Xin em đừng khóc. Những giọt nước mắt của em khiến anh đau lắm. Như hàng vạn mũi tên đâm vào tim anh vậy.

-Anh còn muốn làm tôi đau đớn đến thế nào anh mới vừa lòng – Raian giật mình nhìn xuống, áo chàng đã ướt đầm bởi nước mắt của Asisur – Em ... em nói vậy là sao?

-Tôi nói là tôi yêu anh. Dù anh làm tôi đau khổ tôi cũng yêu anh. Dù anh bỏ mặc tôi thì tôi vẫn yêu anh. Tôi không thể nào mà dừng lại cái tình cảm này được – Nàng nghẹn ngào.

-Asisur – Raian gọi tên nàng trong niềm vui sướng – Anh nhớ em nhiều lắm, nhớ giọng nói, nhớ khuôn mặt, nhớ nụ cười, nhớ mọi thứ về em. Anh yêu em, Asisur Em có thể cho phép ở bên em suốt đời để bù đắp cho lỗi lầm của mình không?

-Ngốc. Em cũng nhớ anh nhiều lắm – Cả hai mỉm cười hạnh phúc.

Khung cảnh đầy màu hồng chợt bị gián đoạn bởi một vài tiếng thì thầm:

“Đó, em bảo mà, thế nào chị Asisur cũng đồng ý!”

“Carol của ta giỏi quá!”

“Ngọt ngào quá! Chẳng khác gì xem phim tình cảm cả!”

Đương nhiên, có xa nhau bao lâu rồi, có nhớ nhau bao lâu cũng phải tạm gác lại vì khán giả quá ... lộ liễu.

-Menfuisur, Carol, Xya. Các em đang làm gì vậy? – Giọng nói ngọt ngào nhưng khiến cho người nghe lạnh sống lưng.

-À, em định tìm chị có chút việc ấy mà – Carol nở một nụ cười dễ thương nhằm xoa dịu sự nóng giận của hai nhân vật chính.

-Xem phim tình cảm do anh chị đóng – Xya nhún vai, tự làm tự chịu mà.

-Hai em thì chị có thể hiểu được nhưng Menfuisur, em là một Pharaong, sao không ngăn cản hai nhóc kia?

-Em chiều theo mọi ý muốn của Carol mà! – Chàng tỉnh nghịch đáp.

-Thật là! Giờ thì ai cũng hạnh phúc rồi! – Xya thở dài – Mỗi mình em là cô đơn thôi!

-Chàng hoàng tử Hitaito đến Ai Cập đó – có vẻ như đang chờ em... – Carol trêu.

-Chờ gì chứ? – Tuy nói vậy, mặt Xya đỏ ửng lên như trái dâu chín mọng còn tìm nàng thì đập nhanh hơn – Em còn một tin vui, định nói ọi người, nhưng chắc chẳng ai muốn nghe đâu nhỉ? – Xya thở dài.

-Chuyện gì vậy? – Mọi người tò mò.

-Có gì đâu! Mọi người tiếp tục vui vẻ đi! – Xya ngó lơ.

-Con bé này! – Raian cốc yêu vào đầu Xya – Có nói không hả?

-Xya, nói cho chị nghe với! – Asisur dịu dàng.

-Nói như chị Asisur có phải dễ nghe không! – Xya bĩu môi, một hành động đáng yêu trong mắt ai đó – Anh Menfuisur, dạo này chị Carol rất kì lạ phải không?

-Phải! Ăn nhiều hơn này, dữ hơn này, hay khóc hơn nữa, à còn hay bị nôn khi đến bữa ăn... - Menfuisur liệt kê ra và kết quả nhận được một cú đánh vào hông vì tội “dám kể tội em”

-Nếu em đoán không nhầm thì chị Carol đã ...

-Có thai – Raian nói tiếp, điều này quá dễ để đoán đối với chàng.

-Đúng rồi. Chị ấy đã có thai hơn 5 tuần – Xya nhắm tịt.

-Tuyệt vời quá! – Asisur cười.

-À, phải rồi. Trong thời gian này, tính tình chị Carol sẽ rất thất thường. Anh tuyệt đối phải chiều theo và không được làm chị ấy buồn, tất nhiên vẫn phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho chị ấy. – Câu này nghe giống như ra lệnh vậy.

-Trời! Ta mà nghe ai dám nói Pharaong là có quyền lực tối cao thì xử tội chết ngay. – Menfuisur than trời. Mọi người cười lớn, đầy sảng khoái.

Gia đình đoàn tụ, ai ai cũng hạnh phúc.

Những đóa thủy vu trong vườn bắt đầu nở rộ.

Thế nhưng, gần đó có một người theo dõi cuộc đoàn tụ hạnh phúc này lại siết chặt những ngón tay. Không ai khác ngoài người đó.....

Izumin đã tới Ai Cập tính cả hôm nay là được hai hôm. Kinh thành Ai Cập quả khác xa so với Hitaito. Một bên là kinh thành rộng lớn được bảo vệ chặt chẽ bởi luật lệ của quân đội nhưng ngoài ra còn là sự yêu mến, kính trọng và gắn bó với triều đình. Ở đây, bất cứ nơi nào chàng cũng có thể nghe được tiếng cười nói của những cô cung nữ, những câu chuyện của các chàng lính xa nhà hay sự sầm uất nhộn nhịp của khu chợ lớn trước hoàng cung. Thật vui vẻ về ẩm cúng biết bao. Nhưng Hitaito thì ngược lại. Cũng là kinh thành rộng lớn nhưng chỉ có những người lính chỉ biết làm theo lệnh. Hoàng cung luôn yên ắng, thỉnh thoảng chỉ có một vài tiếng thì thầm khe khẽ của các tì nữ. Đó cũng là lí do vì sao người Ai Cập luôn hiền lành còn người Hitaito thì khá hiếu chiến.

Hiện tại, Izumin đang đi dạo trong vườn thượng uyển với xanh mát của những cây cổ thụ lớn, đỏ tươi, hồng thắm, vàng nhạt của những đóa hoa kết hợp với tiếng chim hót líu lo. Thật chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh. Vừa đi, chàng vừa nghĩ về lí do chàng tới Ai Cập.

—————Flash Back—————

-Nhi thần báỉ kiến phụ vương, nhi thần báỉ kiến mẫu hậu – Izumin cúi đầu hành lễ - Xin chào công chúa Kami.

-Hoàng nhi, con không cần đa lễ! - Quốc vương Hitaito khoát tay.

-Hôm nay phụ vương truyền con đến đây có chuyện gì ạ?

-À, ta muốn bàn với con con về lễ thành hôn với Kami.

-Thưa phụ vương, từ trước tới giờ con chưa từng đồng ý đám cưới này. Xin phụ vương xét lại! – Kami chột thấy khó chịu vì những lời nói này

-Kami có gì con không ưng ý? Nàng thông minh, xinh đẹp, cầm kì thi họa đều giỏi cả, lại là công chúa của Hi Lạp hùng mạnh, chẳng phải sẽ là một người vợ rất tuyệt vời sao?

-Nhưng..... – Izumin tính phản đối – Con không hề yêu nàng ấy. Con sẽ không bao giờ lấy người mà con không yêu.

-Ngay bây giờ, nói cho cha biết, con yêu ai? Hoàng phi Ai Cập Carol sao? Ta không nghĩ chúng ta sẽ một lần nữa chiến đấu với Ai Cập cho đến khi đủ mạnh.

-Con..... – Izumin ngập ngừng, Kami mỉm cười đắc thắng “chàng sẽ phải thuộc về em”. Chàng tự hỏi “người mình yêu là ai ư?”, chợt, hình ảnh Xya đang nô đùa vui vẻ cùng chú hổ Min với nụ cười rạng rỡ như đóa hoa rạng đông – Phụ hoàng nghĩ sao về Xya? – Chàng tránh dùng từ “yêu”.

-Xya? Cô công chúa tài giỏi của Ai Cập? – Izumin gật đầu – Cô bé đó đương nhiên không có gì để chế trách cả. Ta rất ưng ý. Nhưng liệu nàng ấy có chịu thành thân với con không?

-Sao phụ hoàng lại hỏi vậy?

-Ta cho con một tuần để đưa cô bé về đây.

-Người cứ tin ở con. Con xin phép xuất phát ngay.

Quốc vương Hitaito có vẻ hài lòng vì sự lựa chọn của Izumin mà quên mất cô công chúa Hi Lạp đứng gần đó. Nàng đang tức giận với quyết định này: “Được lắm! Chàng đã làm em bẽ mặt trước nhiều người lại còn nhắc đến tên con bé đó! Để xem chàng có được hạnh phúc bên nó không!” Rồi nàng quay người về phòng mà không chào hỏi quốc vương và hoàng hậu Hitaito.

—————-End Flash Back—————

Chợt, chàng thấy con bồ câu trắng quen thuộc bay đến. Là thư của Ruka.

“Kính chào hoàng tử. Chắc người đang ở kinh thành Tê Bê. Công chúa Xya sẽ tới Tê Bê trong vài giờ nữa”

Izumin nhẩm tính. Vậy chắc hẳn chàng sẽ đưa Xya tới Hitaito đúng thời hạn nếu không có chuyện gì xảy ra.

Vài giờ sau.....

Izumin nghe tiếng ồn từ cổng kinh thành là biết công chúa Ai Cập đã về nên họ mới chào đón rầm rộ như vậy. Chàng nhanh chóng đi ra ngoài để đón nàng vào cung. Thế nhưng, từ giữa dòng người nhộn nhịp, Xya khoác tay một chàng trai tuấn tú vui vẻ cùng nhau bước vào cung. Chàng nhú mào ngạc nhiên, ai mà thân thiết với Xya vậy?

Chợt, chàng bỏ đi ý định ra đón Xya mà nép người đi theo nàng. Xya và chàng trai này thân thiết với nhau đến độ Izumin không ngờ tới. Qua vườn thượng uyển, chàng trai đó ngắt một cành hoa đưa cho Xya khiến cô bé cười rạng rỡ.

Chàng khó chịu. Vui như vậy thì ta sẽ tặng cho nàng cả vườn hoa, lúc đó không cười đừng trách ta.

Rồi sau đó, cuộc vui đoàn tụ cũng không khiến chàng hiểu ra vấn đề vì chàng chỉ để ý mỗi chuyện Xya luôn đứng bên cậu thanh niên đó và cười đùa với cậu ta.

Phải hỏi cho ra lẽ mới được – Izumin quyết định.

Đương nhiên, thân là một hoàng tử, Izumin nói là làm. Chàng ... quay người đi về phòng, cố lờ đi những tiếng cười kia.

Đừng vội nghĩ hoàng tử xứ Hitaito mà lại quay lưng đi như vậy, thiên hạ sẽ cười chê, chỉ là Izumin nghĩ rằng nếu hỏi chốn đông người e không tiện. Sớm thôi, Xya sẽ đến tìm chàng.

16. Chương 16

-Izumin? Em nghe nói chàng mới đến Ai Cập? – Chàng đoán quả không sao mà.

-Phải! Ta mới đến Ai Cập ba hôm. – Nhưng sao giọng Izumin có chút gì giận dữ.

-Chàng sao vậy? – Nhận ra có điều gì đó khác lạ, Xya nghiêng đầu hỏi.

-Không. – Chẳng lẽ hoàng tử mà lại nói là vì nàng về từ hôm qua mà hôm nay mới đến gặp ta? – Ta không sao.

-Em về Tê Bê từ hôm qua nhưng phải thu xếp chút việc cho anh trai em - Raian nên giờ mới đến gặp chàng.

- Không hiểu Xya có đọc được suy nghĩ của Izumin không mà lại nói đúng ý chàng đến vậy.

-Ta nghe nói Ai Cập có tục lệ anh em lấy nhau. – Izumin nhếch mép cười, không rõ có mỉa mai gì không. Coi bộ chàng phải đồng ý lấy Kami rồi.

-Chàng đừng nói bậy! Anh Raian và chị Asisur yêu nhau đó! Họ nghe được là nguy to! – Xya ra hiệu im lặng. Nhưng không phải là Izumin đang ghen đó chứ? Đôi môi nàng vẽ nên một đường cong hoàn mỹ.

-Phải rồi, bông hoa đó đâu? Bông hoa mà tên đó tặng nàng ấy?

-Hoa? – Xya nhú mày suy nghĩ – Phải rồi! Cái bông hoa hồng tỉ muội mà anh Raian tặng đó sao?

-Hồng tỉ muội?

-Phải. – Xya gật đầu – Anh ấy muốn khen em là em gái ngoan!

-Còn nhớ 3 điều kiện không? – Izumin chuyển sang vấn đề khác – Ta muốn em sang Hitaito, giả làm vợ chưa cưới của ta.

-Vì sao? – Xya buột miệng hỏi – Vì sao anh lại chọn em?

-Ta không muốn lấy Kami. Hơn nữa ... Carol đang hạnh phúc như vậy, ta không muốn...

-Chàng đã nghĩ đến việc một lần nữa cướp chị Carol về làm vợ phải không? Còn việc chàng nhờ em, chỉ đơn thuần là vì em đã hứa với chàng sẽ giúp chàng làm 3 việc? Chàng hỏi em về Raian, chỉ vì chàng tốt bụng sợ em yêu Raian mà phải giả làm vợ chưa cưới của chàng sao? – Tuy nói vậy nhưng điều Xya mong là một câu phủ định, chỉ cần nói “không phải” thôi, xin chàng hãy nói không đi!

-... - Izumin im lặng. Khi đó, chàng chợt nghĩ đến

-Vậy là em đã nói đúng – Chợt có cái gì trong Xya đổ vỡ. Là hi vọng sao? Không, không chỉ là hi vọng mà còn là trái tim – Xin lỗi thưa hoàng tử. Tôi chợt thấy hơi mệt nên xin phép về phòng trước – Giọng nói khách sáo này, không phải lần đầu tiên gặp chàng cũng được nghe đó sao? Nhưng sao cảm giác khi nghe lúc đó và bây giờ khác nhau quá vậy –Đôi chân bước nhanh hơn như muốn chạy trốn cảm giác yếu đuối đang trào dâng. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má... rơi xuống đất, vỡ tan... Thế nhưng... có ai đã không thấy được điều đó...

Nhìn Xya nhanh chân bước về phòng, Izumin thở dài. Chàng đã làm tổn thương cô bé sao?

Xin lỗi, Xya à. Có lẽ ta đã quá vô tình...

0o0o0o00o0o0o0o0o0o0

-Hoàng tử, người không đợi công chúa Xya sao? – Ruka hỏi khẽ.

-Nàng ấy không giúp ta đâu! – Chàng cười nhẹ - Cũng đúng thôi!

-Nhưng, thưa hoàng tử,... - Ruka hơi ngập ngừng – Xya, nàng ấy ... - Chàng chỉ tay về phía cô công chúa Ai Cập đang đi đến.

Izumin nhìn về hướng Ruka chỉ.

-Xya, sao em lại ... ? – Izumin nhú mày khó hiểu.

-Em không muốn nợ ai bất cứ điều gì! – Xya nói ngắn gọn. Khuôn mặt xinh đẹp không biểu lộ một chút cảm xúc.

-Được. – Izumin chợt thấy niềm vui nhen nhói trong lòng. Chàng nói với quân lính – Chuẩn bị xuất phát!

0o0o0o0o00o0o0o0o0o0

Xya nhìn bầu trời trong xanh trên cao kia mà thở dài. Nàng ở Hitaito đã hơn một tuần. Izumin đã không phải cưới Kami và nàng được đối xử như hoàng tử phi tương lai. Thế nhưng, nàng vẫn không sao quên được, đối với Izumin, nàng chỉ là thể thân của chị Carol. Có lẽ vĩnh viễn là như vậy.

Giữa nàng và Izumin ngày càng có khoảng cách, không phải do Izumin mà là do Xya. Mỗi khi Izumin tươi cười, nàng lại nghĩ nụ cười đó là của chị Carol mà không hiểu tại sao. Có lẽ nụ cười đẹp nhất của mỗi người đều dành cho người họ yêu chẳng? Và người đó chính là Carol.

-Xya, em đang nghĩ gì vậy? – Izumin bắt chuyện.

-Không gì cả! - Câu nói này, như là Xya đang giận Izumin vậy. Nhưng Xya biết rõ, nàng đang cố khép mình trong một vỏ bọc cứng cáp để tránh bị tổn thương.

-Ta biết, em vẫn còn đang nghĩ đến việc ta nhờ em là vì không muốn làm tổn thương Carol.

-... - Xya mím chặt môi ngăn cho bản thân không được khóc. Bất cứ chuyện gì liên quan đến Izumin đều khiến nàng rơi lệ.

-Ta đã quá ích kỉ, nhưng ... xin em, ta muốn thấy nụ cười của em.

-... - Xya vẫn im lặng.

-Phải rồi! - Izumin chợt nhớ ra điều gì đó - Đi theo ta! - Bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Xya, đưa nàng đi đâu đó. Có lẽ Izumin chỉ nhìn về nơi định tới nên không để ý rằng trên môi ai đó đã nở một nụ cười e ấp như đóa hàm tiếu. Một nụ cười mà chàng mong chờ.

Trước mặt Xya là một mảnh đất rộng trồng vô vàn thảo mộc. Và trong số đó, nàng có thể nhận ra diện tích không nhỏ của cây nha đam.

-Nàng biết chữa bệnh bằng thảo mộc phải không? - Izumin hỏi, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Xya, chàng tiếp tục - Ruka báo cho ta đó mà. Với lại, lần trước, nàng đã suýt lạc cũng chỉ vì mấy cái cây vớ vẩn đó, nên ta...

-... - Nàng nhú mày. Vậy là Izumin cũng quan tâm đến nàng phải không? - Cảm ơn. - Nàng khẽ lẩm bẩm.

-Nàng nói gì vậy? Ta không nghe được. - Izumin tỉnh quái nhìn nàng.

-Cảm ơn chàng. - Xya cười nhẹ nhưng thật hạnh phúc.

-Phải vậy chứ! - Izumin ngắm nụ cười chàng mong chờ. Không phải là nụ cười rạng rỡ khi mọi khi, nhưng vẫn rất đẹp, đẹp tuyệt vời.

Chợt, một người lính hối hả chạy tới, cắt ngang bầu không khí vui vẻ:

-Thưa hoàng tử, hoàng hậu bị ngất ạ!

-Sao cơ? - Izumin và Xya đồng thanh - Ta đến ngay! - Nói rồi Izumin vội vã tiến về tẩm cung hoàng hậu.

Cung điện Hitaito luôn yên ắng tới mức khiến người ta cảm giác lạnh lẽo.

Chỉ có một điều mà người ta rất thích ở đây, chính là ngắm Địa Trung Hải, nhất là vào bình minh hoặc hoàng hôn.

Biển rộng bao la với nhiều đợt sóng xô vào bờ, càng rực rỡ dưới ánh nắng yếu đuối của mặt trời hoàng hôn. Nhưng ... cảnh hoàng hôn khiến ai ngắm nhìn cũng có cảm giác buồn man mác. Phải chăng do biển hay do chính lòng người?

-Mẫu hậu à, người đã khỏe chưa? Sắp tối rồi người không nên ở ngoài này, gió biển độc lắm! - Izumin lo lắng.

-Không sao đâu hoàng nhi. Ta đã khỏe hơn nhiều rồi - Bà trấn an - Con bé Xya giỏi quá!

-Dạ...? Ý mẫu hậu là...

-Sáng sớm con bé đã dậy nấu đồ ăn sáng, rồi còn đích thân lấy và sắc thuốc cho ta. Chiều và tối cũng vậy. Ai mà lấy được cô bé chắc phúc đức lắm đây!

-Người đó chính là hoàng nhi đó mẫu hậu. Rồi con sẽ lấy cô ấy mà - Izumin đùa.

-Thực sao?

-... - Izumin im lặng lắng nghe.

-Thực là con yêu cô bé sao? Ta trước nay chưa từng cảm đoán con bất cứ điều gì. Nhưng riêng với Xya, ta không cho phép con được làm điều gì tổn hại với cô bé. Nếu không con đừng trách mẫu hậu.

-Con yêu Xya mà mẫu hậu... - Izumin vẫn làm ra vẻ không hiểu.

-Nếu thực là con yêu Xya thì không bao giờ con nói với ta một cách thản nhiên như vậy đâu Izumin à. Con là con ta, con nghĩ gì ta đều biết hết, đừng cố giấu ta làm gì!

-Bác à! Con đến rồi đây – Giọng nói trong vắt như đang hát thánh ca mà thanh như tiếng chuông ngân này chỉ có thể là Xya. Nhìn thấy Izumin, nàng vui vẻ chào – Chàng cũng ở đây sao Izumin?

-Con đến rồi sao? Izumin, con cũng ở lại ăn tối cùng ta và Xya chứ?

-Thưa mẫu hậu – Chàng cố tránh đôi mắt to tròn đang nhìn chàng như muốn nài nỉ chàng ở lại – Con còn có chút việc. Chúc mẫu hậu và Xya ăn ngon miệng!

-Vậy được. Con đi đi.

-Bữa tối của hoàng tử em cũng làm sẵn rồi, chàng có thể ăn bất cứ lúc nào chàng muốn.

-Cám ơn nàng! – Xya nhìn theo bóng Izumin khuất dần trong ánh chiều tà.

Hoàng hậu nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đã gần đó.

Một tuần nay, bà quen với việc sáng sáng dậy sớm làm một vài động tác thể dục nhẹ. Ai cũng cần tập thể dục để rèn luyện sức khỏe, điều này ai cũng biết. Nhưng tập phải vào đúng thời gian mới có hiệu quả. Thế nên, cứ đến chiều, trong thời gian Xya chuẩn bị bữa tối bà luyện tập một số động tác Xya chỉ dạy.

Như thường lệ, hai cô người hầu mang vào hai món ăn, đặt trên bàn rồi lễ phép cáo lui.

Bà từ từ ngồi nhìn đĩa đồ ăn. Lại là những món ăn dân dã, dễ ăn nhưng thơm ngon không kém bất cứ loại cao lương mỹ vị nào. Từ bé bà đã sinh ra trong gia đình giàu có. Bà là con của tể tướng, sống trong nhung lụa đã quen, lớn lên được tiến cử vào cung và chiếm được cảm tình của hoàng thượng nên có thể nói cuộc sống không phải chịu vất vả nghĩ về kế sinh nhai. Thế nhưng, bà lại luôn thích những thứ gì bình dị, tự nhiên. Giống như cô bé ở trước mặt vậy. Không cao quý, không sang trọng lại càng không kiêu cách nhưng khiến ai cũng hài lòng.

-Luôn vui cười khiến người khác quên đi mệt mỏi, nhưng đôi khi lại quên mất rằng bản thân cũng có lúc cần khóc để vơi đi nỗi buồn.

-Dạ, bác nói gì vậy? Con nghe không hiểu.

-Không có gì đâu. Lại đây ăn đi – Bà cười hiền từ - Hai món này là món gì vậy?

-À, là cải bắp xào thịt gà và cháo cúc hoa – Nàng trả lời, lần lượt chỉ vào từng món ăn.

-Ta bắt đầu thôi – Hoàng hậu nói, tay cầm đôi đũa, thử món cải bắp xào thịt gà. Thịt gà và cải bắp đều chín kỹ, ngấm đều gia vị nhưng không mất đi màu sắc riêng – Món cháo cúc hoa này được làm thế nào vậy?

-Dạ, con lấy hoa cúc rửa sạch, đun sôi rồi lọc lấy phần nước trong. Gạo vo sạch, đổ vào nồi đun với nước hoa cúc đã lọc. Khi cháo chín nhừ thì bỏ đường phèn vào đun đến khi nào đường tan thì bắc ra. Một món ăn đơn giản nhưng có tác dụng rất tốt với người lớn tuổi đó bác.

-Ngon lắm! – Bà nhận xét sau khi thưởng thức một thìa cháo. Nhờ có đường phèn mà cháo có vị ngọt thanh, lại thêm hương thơm của hoa cúc khiến không ai có thể cưỡng lại món ăn này – Con cũng ăn đi.

-Dạ.

Cả hai vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ.

Chợt, hoàng hậu khẽ nhíu mày. Tim bà lại co bóp không bình thường rồi.

Nhận ra điều này, Xay vội đỡ bà ra giường, lấy thuốc đã chuẩn bị sẵn cho bà uống :

-Bác đỡ hơn rồi chứ?

-Thỉnh thoảng nó muốn trêu ta nên mới như vậy. Đừng lo làm gì – Bà đùa.

-Không được. Tình hình này không thể kéo dài, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

-Ta hiểu. Để ta suy nghĩ đã... – Bà đưa mắt nhìn bầu trời đang tối dần.

Màu đen huyền bí đang nhuộm dần lấy không gian...

-Thưa hoàng thượng, công chúa và sứ giả xứ Libia đang ở đại điện đợi người – Một anh lính chạy vào báo.

-Được – Menfuisur gật đầu ra hiệu đã nghe, đoạn quay sang nói với vợ - Carol, ta phải tiếp sứ giả. Nàng ở đây đợi ta, đừng ra gần sông Nil, đã đến mùa nước lên rồi đấy.

-Em biết rồi mà. Chàng cứ đi đi!

Carol cười nhẹ, đẩy Menfuisur đi. Sau khi nhìn Menfuisur cho tới khi chàng đi khuất, nàng nhẹ nhàng đi dạo quanh vườn thượng uyển. Không khí ở đây thật trong lành, đương nhiên vì ở đây có nhiều cây cối, lại không có đủ thứ khí độc từ nhà máy.

Chợt Carol thấy nhớ nhà. Xya nói người có mang dễ đa cảm là vậy. Nàng sờ tay vào bụng, mỉm cười nhẹ. Nhanh thật, em bé trong bụng nàng đã được 7 tuần 5 ngày tuổi rồi. Ngày ngày, Menfuisur đều áp tai vào bụng nàng để nghe động tĩnh của “cô con gái nhỏ” – chàng luôn khẳng định đứa bé là nữ. Vì chuyện này mà hai vợ chồng đã nhiều lần tranh luận.

-Con gái ngoan của ta, ta yêu con lắm! Mau mau chào đời nhé con! – Menfuisur nhẹ nhàng nói, tay sờ vào bụng Carol dù rằng vào thời điểm này bụng nàng hoàn toàn chưa hề lớn ra.

-Sao chàng dám khẳng định con là con gái chứ? – Tuy nói vậy, Carol cũng ấm lòng lắm chứ. Đây có phải cảm giác khi mang thai chẳng?

-Vì ta muốn có một đứa con xinh đẹp, thông minh hết như nàng vậy – Menfuisur tỉnh bơ nói, không để ý đến khuôn mặt đỏ bừng của Carol.

-Vậy thì em muốn con là con trai. Một đứa con trai hào hoa, tài giỏi không phải cũng rất tuyệt sao?

-Phải. Ta yêu nàng và yêu con rất nhiều! – Menfuisur ôm lấy Carol. Cảm giác sắp được làm cha quả là kì diệu!

-Em cũng vậy! – Carol dựa vào vòng tay vững chắc của Menfuisur. Nàng đã thực sự không còn quan tâm đến khoảng cách 3000 năm giữa họ, vì tình yêu đã đưa họ hòa làm một.*

Nàng lại nở một nụ cười hạnh phúc.

“Con là niềm hạnh phúc của mẹ. Mẹ yêu con!” – Carol thì thầm với đứa con trong bụng.

Có lẽ do nàng tưởng tượng, nhưng nàng nghĩ mình đã cảm nhận được một cái đập nhẹ của đứa bé trong khi thai nhi giờ mới bắt đầu có các bộ phận trên khuôn mặt và tay chân.

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Công chúa và sứ giả Libia cầu kiến – Vị tổng quản thông báo. Từ cửa điện, hai người bước vào.

-Thần, sứ giả xứ Libia bái kiến hoàng thượng!

-Thiếp, Kaputa, công chúa xứ Libia cúi chào hoàng thượng! – Cô gái tự xưng là công chúa xứ Libia giả vờ đỏ mặt thẹn thùng.

-Các người cầu kiến có chuyện gì? – Menfuisur hỏi thẳng. Về lạnh lùng, kiêu ngạo của chàng làm vị sứ giả có chút phần nộ. Nhưng đối với cô công chúa bên cạnh thì quả là có sức hấp dẫn lớn.

-Thưa hoàng thượng, quốc vương xứ Libia chúng tôi muốn kí hiệp ước với Ai Cập các ngài. Tất cả đều được ghi trong đây – Nói rồi vị sứ giả đưa ra một cuộn da lớn – Xin hoàng thượng xem!

-Được. Ta sẽ xem – Menfuisur nở một nụ cười hài lòng. Chàng biết sớm muộn gì đất nước này cũng phải lệ thuộc vào Ai Cập - Trong thời gian đó mời quý vị ở lại Tê Bê nghỉ ngơi vài hôm.

-Dạ. Thiếp rất vui lòng! – Cô công chúa Kaputa như chỉ chờ có vậy. “Nụ cười của anh ấy thật đẹp. Chắc anh ấy đã mê mẩn sắc đẹp của Kaputa này nên mới mời ta ở lại”

-Người đâu? – Menfuisur ra lệnh – Đưa công chúa và sứ giả đây đến khu Đông nghỉ ngơi.

-Tuân lệnh – Một anh lính tiếp chỉ - Mời công chúa và sứ giả - Chàng đưa tay hướng về phía cửa điện. Cô công chúa ngúng nguẩy bỏ đi sau khi liếc mắt đưa tình với Menfuisư.

“Thật là đáng sợ! Sao trên thế gian lại có một cô gái như vậy chứ? Thật khác xa so với Carol bé bỏng của ta. Carol! Ta đến thăm nàng đây” – chàng hoàng đế trẻ nghĩ thầm.

-Bãi triều!

17. Chương 17

-Russumi!

- Dạ, công chúa gọi thần! – Cô hầu nữ thân cận vội đáp.

-Chuyện đó ... người đã làm xong chưa?

-Dạ thưa, thần đã cho vời người đó đến.

-Được – Còn lại một mình, cô công chúa mỉm cười độc ác “Xya, người sẽ phải rời xa Izumin!”

0000000000000000

-Hoàng tử, bầm hoàng tử! - anh lính hốt hả chạy tới – hoàng hậu ... hoàng hậu nguy rồi...

-Sao cơ? – Izumin vội vã chạy tới chính cung (cung hoàng hậu).

-Mẫu hậu... mẫu hậu sao rồi? – Izumin vội vã hỏi Xya. Nàng đang ngồi bên giường khám cho hoàng hậu.

-Không còn hi vọng nữa – Xya buồn bã lắc đầu.

-Cái gì? Không phải đang tiến triển rất tốt sao? – Izumin vội vã chạy tới bên mẫu hậu, ôm lấy thân thể đang lạnh dần – Mẫu hậu! Mẫu hậu! Người trả lời con đi. Người tỉnh lại đi, con hứa sẽ nói mọi chuyện cho người biết mà!

-Izumin à, chàng gọi như vậy cũng vô ích thôi – Xya can ngăn – Hãy để cho bác ấy bình thản!

-Không, không thể nào! Mẫu hậu à! – Dù Izumin có gọi trăm nghìn lần cũng không có tiếng đáp lại. Một giọt nước mắt khế lặn dài trên khuôn mặt.

Xya im lẳng thở dài. Tình mẫu tử quả là cao quý biết bao nhiêu!

Izumin à, tha lỗi cho em nhé!

Một nỗi đau mất mát.

Một kế hoạch đang diễn ra.

Một âm mưu đang âm thầm được vạch lên.

Tất cả đều nằm trong guồng quay của Số Phân.

Cái giá phải trả mới chỉ bắt đầu...

Izumin im lặng ngắm bầu trời đen huyền bí...

Vây là mẫu hâu đã rời xa chàng được một tuần.

Trước đây, chàng thường vâng mệnh vua cha tới khắp nơi. Nhưng chưa lần nào chàng thấy nhớ mẫu hậu đến vậy!

Tiếng bước chân nhè nhẹ gõ xuống đất.

-Hoàng tử Izumin, từ ngày hoàng hậu mất em không thấy chàng tới chính điện.

-Kính chào công chúa Kami! Phải. Tạm thời việc chính sự sẽ do tể tướng quản lí. Cha ta khá suy sụp. Còn ta ngày ngày đều tới ngự thư phòng.

-Vậy mà em không biết – Kami cười nhẹ - Nhưng ... - Nàng lưỡng lự như nửa muốn nói tiếp nửa không muốn.

-Nàng muốn nói gì thì nói đi!

-Em không biết chàng có để ý không, nhưng theo em cái chết của hoàng hậu không hề đơn giản.

-Ý nàng là sao?

-Hoàng hậu đang rất khỏe mạnh. Sao người lại đột ngột mất như vậy được? – Nàng thích thú nhìn cử động trên khuôn mặt của Izumin. Có vẻ chàng đang nghi ngại – Chỉ có thể là ai đó đã tác động đến người. Tạo một cơn chấn động mạnh hoặc ... cho hoàng hậu uống thuốc độc chẳng hạn?

-Ai lại làm vậy kia chứ? Mẫu hậu ta xưa nay đâu có gây thù chuốc oán với ai đâu?

-Chàng nghĩ xem ... ai là người ở gần hoàng hậu nhất trước khi chết?

-Là ... Không thể nào! Nàng đừng vu khống cho Xya! – Izumin phản đối mạnh mẽ.

-Sao chàng khẳng định chắc chắn quá như vậy? Lòng người khó lường lắm! – Kami nở một nụ cười thâm độc – Em xin phép về phòng trước. Kính chào hoàng tử!

Còn lại một mình, Izumin thở dài. Mặc dù chàng không tin Kami nhưng có thể ... đó là sự thật thì sao? “Không được! Ta phải tin tưởng phải tin Xya”

Thật là khó suy nghĩ!

0o0o0o0o0o00o0o0o0o0

-Hoàng tử! – Trưởng quan thị nữ khẽ gọi Izumin.

-** gọi gì ta vậy? – Izumin giật mình.

-Người đang nghĩ gì vậy? Thần thấy ngài không được khỏe cho lắm. Để thần vời công chúa Xya khám cho người nhé?

-Không có gì đâu!

-Có chuyện gì người có thể nói cho thần nghe được không? Biết đâu thần có thể cho người một lời khuyên.

-Chỉ là ... - Izumin ngập ngừng – Kami cho rằng Xya đã sát hại mẫu hậu.

-Không thể nào! Chuyện đó là không thể!

-Ta biết vậy, nhưng không thể ngăn lòng mình nghi ngờ.

-Sao người không hỏi thẳng công chúa Xya? Điều đó sẽ giúp ngay chẳng?

-Cám ơn **! Ta sẽ hỏi nàng.

Có thật là hỏi thẳng sẽ tốt?

Nhìn hoàng tử của mình. Người ** già không ngăn nổi tiếng thở dài.

Bà làm việc trong cung từ khi hoàng tử còn chưa ra đời. Nhận được nhiều sự ưu ái của hoàng hậu, bà nhanh chóng trở thành trưởng nữ quan.

Ngày Izumin ra đời là một ngày nắng ấm. Đích thân bà đã ôm lấy Izumin, quần quanh người chàng một mảnh lụa mỏng cho chàng khỏi lạnh. “Một tiểu hoàng tử” bà thầm nhủ. Vậy là từ đó, bà có thêm nhiệm vụ chăm sóc tiểu hoàng tử.

Nhìn đứa trẻ ngày càng lớn lên, thông minh, trắng trẻo, bụ bẫm, bà hài lòng. Công sức của bà đều dồn vào đứa trẻ này cả. Mong rằng sau này nó lớn lên sẽ là một vị vua thật tốt.

Bất chợt, Izumin bị bắt cóc. Nữ quan chăm sóc hoàng tử như bà đương nhiên bị phạt tội vì không chăm nom cẩn thận. Nhờ hoàng hậu, bà được tha. Nhưng đó đâu phải là mối lo hiện tại? Làm sao để tìm được tiểu hoàng tử đây? May mắn thay, hoàng tử đã chủ động liên lạc với bà. Không tốn thêm một giây, bà bí mật ra lệnh ột đội quân tinh nhuệ đến đón người.

Bây giờ, hoàng tử lớn lên, trở thành một chàng trai khôi ngô tuấn tú, văn võ song toàn. Cứ ngỡ là cuộc sống của người sẽ yên bình hơn cho đến khi lên ngôi. Ai ngờ, Izumin đem cô gái sông Nil về, đã không lấy được làm vợ còn bị mất thành. Rồi công chúa Xya. Có lẽ hoàng tử chưa nhận ra, nhưng bà cảm thấy rõ tình cảm của hoàng tử với cô bé, và đương nhiên, Xya cũng có cảm tình với Izumin. Thế nên, bà không lạ khi Izumin suy nghĩ về lời nói của Kami. Một bên là tình mẫu tử, một bên là tình yêu. Khó có thể nói rõ bên nào hơn bên nào thua. Thế nên, hoàng tử à! ** tin người sẽ biết được đáp án. ** hiểu người nhất mà!

-Xya... - Izumin khẽ gọi.

-A! Izumin! Chàng tìm em có chuyện gì vậy? – Xya mỉm cười. Không hẳn là vui vẻ hay hạnh phúc. Chỉ đơn giản là mỉm cười.

-Ta ... ta có chuyện muốn hỏi nàng – Izumin ngập ngừng.

-Chàng cứ hỏi đi!

-Chuyện là ... có người nhìn thấy nàng đưa ẹ ta một gói thuốc trước đêm mẫu hậu ta mất....

-Và chàng muốn hỏi em, liệu có phải em đã cho thuốc độc vào đó? – Xya vẫn cười. Nhưng đôi mắt đã có thay đổi.

-Ta ... ta...

-Chàng có tin em không?

-Có.

-Thực không? Chàng hoàn toàn tin tưởng vào em chứ?

-Ta tin nàng!

-Nói dối! – Xya lắc đầu.

-Sao nàng lại nói vậy? – Izumin ngạc nhiên.

-Em đã nghe thấy chàng nói chuyện với trưởng quan thị nữ. Vô tình thôi. Em xin lỗi! Nhưng nhờ đó mà em biết, chàng không hoàn toàn tin em. Chàng đã nghi ngờ em!

-Phải. Ta xin lỗi. Nhưng bây giờ ta muốn hỏi nàng vì ta không muốn nghi ngờ nàng thêm nữa.

-Nếu em nói em không có thì chàng sẽ tin chứ? – Xya nhìn thẳng vào mắt Izumin.

-... - Izumin không trả lời. Chàng tránh nhìn ánh mắt của Xya vì khi nghe câu trả lời của Xya, chàng không tin tưởng hoàn toàn.

-Vậy là em hiểu rồi. Xin lỗi! Em về phòng trước. Ngày mai em sẽ trở về Ai Cập.

-Xya! Ta... Sao nàng trở về Ai Cập?

Xya nhanh chóng quay người bước đi. Nàng mím môi ngăn cho nước mắt rơi xuống. Muộn rồi! Những giọt nước mắt từ từ lăn trên gò má. Xya nuốt lấy những tiếng nấc nghẹn ngào. Đắng!

Izumin nhìn theo bóng Xya. Chàng đã sai rồi, phải không?

Không ai sai, cũng chẳng có ai đúng. Xét cho cùng, đây cũng chỉ là một trò chơi do Số Phận định đoạt...

-Xya! Cuối cùng em cũng trở về rồi! – Carol vui mừng.

-Chị! – Xya cười. Nhưng ánh mắt không được vui vẻ - Em nhớ chị lắm đó!

-Thật không? Chị cứ tưởng em ở Hitaito quên đường về rồi chứ? – Carol nháy mắt.

-Không có đâu. Từ nay có lẽ em sẽ không tới đó nữa – Xya cười nhẹ. Cam chịu.

-Có chuyện gì vậy? Nói cho chị nghe xem nào! – Nhận ra sự khác thường của Xya, Carol lo lắng.

-Chỉ là... người đó không tin em – Xya vẫn cười. Cười thì sẽ không khóc. Nhưng sao... nước mắt vẫn chực rơi ra.

-Được rồi. Chị hiểu rồi – Carol ôm lấy Xya – Em cứ khóc đi, cho nhẹ lòng!

Một giọt nước mắt... Hai giọt nước mắt... Ba giọt nước mắt... Những giọt nước mắt tinh khiết rơi xuống... Vì tình yêu...

Biết là không có hi vọng... vẫn cứ yêu...

Cứ ngỡ chân thành là đủ ... thật sai lầm...!

Yêu...

18. Chương 18

-Chào buổi sáng, chị Carol! – Xya ngẩng mặt lên chào Carol rồi tiếp tục bày biện thức ăn ra bàn.

-Em về Ai Cập làm chị phải đích thân xuống bếp.

-Cứ như là chị nấu cho em ăn không bằng! – Xya bĩu môi – Vậy từ mai em để cho ngự thiện nấu rồi mang lên cho chị nhé.

-Á! Chị đùa thôi mà. Xya của chị nấu ngon quá nên chị phải tự mò xuống bếp đó mà! – Carol vội giải thích. Xya cười. Tiếng cười trong và thanh như chuông bạc ngân. Nhưng tiếng cười lập tức tắt khi hai người bước vào.

-Xya! Em dậy sớm quá! – Menfuisur bắt chuyện.

-Dạ - Xya cười. Nhìn cô gái đi theo Menfuisur – người đang nhìn nàng chòng chọc – Hân hạnh gặp mặt. Tôi là Xya, công chúa Ai Cập. Công nương này là ...

-Chị là Kaputa. Công chúa Ai Cập? Vậy em là em gái Menfuisur sao? – Kaputa giả vờ hớn hờ làm quen.

-Xya không phải ... - Menfuisur và Carol định giải thích.

-Đúng vậy! Em là EM GÁI của Menfuisur – Xya tươi cười. “Cô gái như vậy mà định tán tỉnh anh Menfuisur sao? Không xinh đẹp, hiểu biết lại kém. Thật là không bằng một hạt bụi so với chị Carol!”

-Ồ, chị ở đây gần một tuần mà giờ mới thấy em .Em xinh quá! – Kaputa tiếp tục lấy lòng “em chồng tương lai”. “Quả là xinh đẹp. Ấn nói có phần sắc sảo hơn vị nữ hoàng Carol kia nhiều. Nhưng rất tiếc, Kaputa ta đây mới là người xinh đẹp nhất!”

Thấy Kaputa nhìn vào bữa ăn do mình sửa soạn, Xya mời:

-Chị đã ăn sáng chưa? Ăn cùng với em nhé!

-Nếu vậy thì... được thôi – Kaputa nhanh nhẹn ngồi vào bàn, nhìn mọi người vẫn đáng đứng nhìn vì sự vô phép quá đáng này – Mọi người ngồi đi. Cứ tự nhiên! Chúng ta sẽ sớm là “người một nhà” mà.

Xya ấn tượng không tốt từ đầu với cô gái này. Với nàng, chỉ có chị Carol mới xứng đáng đứng cạnh anh Menfuisur nên bất kì ai cũng không được đến gần Menfuisur. Nay lại thêm sự vô phép vô tắc của Kaputa, Xya càng chắc chắn nhân định của mình. Vì vậy, Kaputa, chị sẽ sớm rời khỏi đây thôi. Xya Rido hứa là làm!

Bữa ăn diễn ra khá “vui vẻ”.

Ngay từ khi ngồi xuống, Xya đã giành chỗ bên cạnh Kaputa, kéo Carol ngồi bên còn lại và đương nhiên, Menfuisur ngồi xa Kaputa nhất. Khi cô nàng định chuyển chỗ thì Xya ngăn lại với lí do “chị em mình ngồi cạnh nhau để thân hơn”. Đương nhiên là Kaputa đành phải ngồi lại vì muốn mắt lòng “em chồng tương lai”

Mỗi lần Kaputa định gấp thức ăn cho Menfuisur, Xya lại giả vờ gấp một món gì đó, rồi vô tình hất vào tay Kaputa làm thức ăn cô cả định lấy rơi xuống. Tiếp theo là Xya nở một nụ cười hời hợt. Tuy nhiên, người nàng lại tỏa ra sát khí nên Kaputa ngậm ngùi cho qua.

Còn với hai nhân vật còn lại, tuy không phải chiến tranh nhưng cũng không thể có một bữa ăn yên bình.

Thật là một bữa ăn gia đình “vui vẻ”!

Đứa bé trong bụng Carol đã được chín tuần tuổi.

Người ta bảo, khi có mang tính nết sản phụ trở nên dễ cáu bẳn hơn. Menfuisur đồng ý với điều này.

Chỉ vì Kaputa luôn bám theo chàng mà nhiều lần người chàng đau ê ẩm! Đơn giản là vì Carol ghen bóng ghen gió, nói là Menfuisur không còn yêu nàng, rồi thì Menfuisur chán Carol, ... đủ cả. Lần nào cũng khiến Menfuisur giải thích mấy tiếng mới thôi. Và hôm sau mọi chuyện lại tiếp diễn.

Thiệt là khiến cho Menfuisur nhiều lần định đuổi Kaputa về nước cho yên chuyện.

Xya biết, chỉ cười rằng “Hay anh cho chị Carol đi chơi một chuyến. Biết đâu không khí trong lành khiến chị ấy vui vẻ hơn?”

Và hôm nay, Menfuisur đành đồng ý với Xya và đến Hạ Ai Cập để thăm kim tự tháp Giza, sẵn tiện thăm Asisur và Raian.

Cách tốt nhất để tới Giza là đi bằng đường thủy, vừa nhanh chóng lại khá an toàn.

Trên đường đi, Carol vui vẻ ngắm cảnh vật mà không chú ý đến Kaputa đang bám sát theo Menfuisur.

Chàng vui lắm và thầm cảm ơn Xya.

-A! Menfuisur! Kim tự tháp Giza này, chàng lại nhìn xem! – Carol hớn hở.

-Đẹp quá phải không Carol? – Menfuisur hỏi lấy lệ chứ cái kim tự tháp cũ kĩ này có gì đặc biệt đối với chàng đâu. Rồi chàng quay sang nói với quân lính – Chúng ta sẽ vào tế lễ đây!

-Tuân lệnh! Cho tàu cập bến! – Người lính nói lớn.

Thuyền từ từ tiến lại gần bờ. Những người dân nô nức chạy tới tiếp đón tung hô:

-Vạn tuế!

-Đón mừng hoàng thượng!

-Hoan hô cô gái sông Nil!

-Chào mừng công chúa Xya!

Menfuisur đỡ Carol xuống thuyền. Hai người cười nói với nhau vui vẻ. Kaputa xen vào:

-Đỡ thiếp với! Hoàng thượng đỡ thiếp với, thiếp bị say sóng! – Kaputa đi loạng choạng bước.

-Đỡ em! Anh Menfuisur cứ đỡ chị Carol. Nữ hoàng Kaputa để em được rồi – Xya nhanh nhẹn, quay sang cười cười với Kaputa – Em giúp chị nhé! Em không bị say sóng đâu.

-À, cảm ơn – Không biết do phải Xya tưởng tượng không nhưng rõ ràng là Kaputa đang nghiêng răng trả lời.

Sau khi xong nhiệm vụ, Xya vội vàng chạy tới chỗ Carol đang trầm trồ trước sự nguyẹn vẹn của kim tự tháp và tượng nhân sư Sphinx không một chút sứt mẻ.

Vùng cao nguyên Giza được chọn do vị trí tầm nhìn bao quát hướng về thung lũng sông Nile và nằm ở bờ Tây - phía Tây thường đi đôi với mặt trời lặn và cái chết. Bản thân kim tự tháp chỉ là một bộ phận trong tổ hợp chôn cất hoàng gia. Mỗi kim tự tháp đều tọa lạc trong một vùng đất, bao quanh là khu đền tang lễ nằm ở cạnh phía Tây, cũng có một ngôi đền trong thung lũng gần con sông nối liền với ngôi đền phía thượng lưu bằng bờ đất đắp cao chạy dài trang trí bằng những tác phẩm chạm nổi. (theo express.net)

-Menfuisur, Carol, Xya! Chị gặp chút việc nên không đón tiếp các em từ xa. Mong các em không để ý! – Asisur bước tới. Bộ đồ màu xanh da trời của nàng thật hợp với mái tóc đen huyền và làn da trắng nõn. Sau nàng là Raian.

-Chị nói gì vậy? Bọn em mới đến thôi mà! – Menfuisur vui vẻ.

-Chị Asisur! Anh Raian! Anh chị không cho em đến Hạ Ai Cập cùng vì Hạ Ai Cập quá đẹp, sợ em ở lại luôn sao? – Carol tươi cười.

-Em nhớ chị lắm! – Xya, vẫn thói quen cũ, chạy tới ôm Asisur. Nhìn sơ qua có vẻ họ đang ôm nhau vui vẻ nhưng sự thực thì đã có một cuộc đối thoại ngắn gọn.

[Chị thấy cô gái đang đứng sát anh Menfuisur không?]

[Cô gái người to da đen sao? Hình như là quý tộc Libia?]

[Là nữ hoàng Libia. Cô nàng định mời chài anh Menfuisur. Giúp em đuổi ả về nước nhé!]

[Được thôi. Hình như ả đang định chuyển hướng sang Raian?] – Lúc này Kaputa đang định bắt chuyện và liếc mắt đưa tình với Raian. Chàng giám đốc với phong thái lịch thiệp cũng biến mất khi thấy con người này, nhún nhó kêu cứu.

-Chị à! Đây là Kaputa, nữ hoàng Libia – Nghe nhắc đến mình, Kaputa vội ngừng công việc đang dở.

-Hân hạnh gặp mặt nữ hoàng. Chúc mừng tình thân giữa hai nước – Asisur nói, giọng lạnh băng.

-Chúng tôi cũng rất muốn kết thân với Ai Cập – Kaputa lạnh người trước cái nhìn của Asisur.

-Và giới thiệu với nữ hoàng đây là Raian, CHỒNG chưa cưới CỦA TÔI – Asisur nhấn mạnh vào những chữ cần thiết – Sắp tới chúng tôi tổ chức đám cưới, mong nữ hoàng đến chia vui.

-Nhất định rồi – Mặt Kaputa không còn một giọt máu. Những người chứng kiến cuộc đối thoại đều bụm miệng cười. Quả xứng danh nữ hoàng băng giá!

-Giới thiệu vậy là đủ rồi – Menfuisur gắng nhin cười – Giờ chúng em xin phép đi chuẩn bị rồi còn vào điện tế lễ.

-Được. Vậy các em mau chuẩn bị đi.

Buổi tế lễ tại kim tự tháp Giza....

Mọi người dành sự chú ý lớn lao tới cô gái lạ mặt cố ý đứng cạnh hoàng thượng. Ai nấy xì xào bàn tán nhưng có vẻ da mặt cô gái đó dày đến nỗi không thêm để ý đến.

-Chị à, chị gọi cô ả ra đây đi. Anh Menfuisur thì còn giữ phép lịch sự nhưng mà em không đồng ý việc này. Thật chẳng coi thần thánh, phong tục, lễ nghi Ai Cập ra gì!

-Nhưng ... có thể cô ta sẽ nghĩ không tốt về Ai Cập – Raian bắn khoăn.

-Không sao, lúc đó chúng ta sẽ dùng sung. Lo gì không thắng!

Trong lúc hai người chuyện trò thì Asisur bước tới gần Kaputa:

-Xin mời công nương lại cùng chúng tôi. Đây là nơi dành riêng cho người chủ trì – Menfuisur và Carol. Mong công nương hiểu cho!

Kaputa coi như không nghe thấy và không thêm đáp lại.

-Mời nữ hoàng lùi lại! – Asisur chuyển về với phong cách đặc trưng: giọng lạnh tanh, ra lệnh.

Đến lúc này, Kaputa không rời Menfuisur cũng không được. Cô ả hậm hực đi ra khỏi điện, lòng thầm suy nghĩ :“Cứ đợi đấy! Đến lúc ta trở thành nữ hoàng Ai Cập thì người đừng hòng bắt nạt ta! Menfuisur à! Bao giờ chàng thổ lộ lòng mình với thiếp đây? Thiếp hiểu vì Carol đang mang long thai nên chàng buộc phải ở bên cô nàng, nhưng chàng biết không: thiếp bị mọi người bắt nạt vì quá hiền lành.”

Sau khi tế lễ xong, tất cả trở về với mục đích chính: vui chơi thư giãn.

Menfuisur quyết định đi săn vịt trời...

Thuyền đi ra đến cồn đất ở giữa sông thì dừng lại để bắt đầu.

-Carol, tặng cho nàng một người bạn mới này! – Menfuisur nhanh chóng bắt được một con vịt trời con có bộ lông mềm mượt.

-Đáng yêu quá! – Carol ngạc nhiên nhìn chú vịt – thứ đang nhìn nàng chăm chăm với đôi mắt to tròn xoe.

Một lát sau, mọi người đuổi theo những con vịt chạy mất. Chỉ còn Xya, Carol, Asisur, Unasu và Ruka vẫn đứng yên.

Gần đó, nữ hoàng Kaputa đang nhìn nàng với ánh mắt căm tức. Á ghen với Carol vì được Menfuisur chăm sóc tận tình. Chợt, một nụ cười thâm độc nở trên môi ả.

Từ trong bãi sậy cao, một chiếc phi tiêu (bằng gỗ dùng để bắt chim; ngoài ra một số Pharaong thích đeo phi tiêu cùng kích cỡ nhưng bằng sứ và có hoa văn trang trí, như một món đồ trang sức) lao thẳng tới chỗ Carol.

Ruka nhìn thấy, hét lớn:

-Hoàng phi Carol! Coi chừng!

Carol và mọi người đều nhìn thấy chiếc phi tiêu. Thật may mắn, Xya đã kịp kéo Carol về phía mình.

-Carol! Nàng có sao không? – Menfuisur vội chạy tới.

-Em không sao – Carol cười – Cảm ơn em nhé Xya!

-Nếu chị thực sự biết ơn em thì cho em con vịt trời của chị đi – Xya nháy mắt.

-Chị... - Carol lưỡng lự.

-Em hiểu rồi! – Xya tinh nghịch reo lên – Là quà của anh Menfuisur nên chị không nỡ chứ gì?

-Đâu có – Carol đỏ mặt – Chỉ là ... chị định tí nữa thả chú vịt này về với mẹ.

-Tạm tha cho chị. Dù em cũng còn có việc – Đoạn Xya quay sang Menfuisur – Anh trông chị ấy cẩn thận, chị ấy sứt mẻ gì thì anh biết tay em! Em ra chơi với chị Asisur đây!

19. Chương 19

Meufuisur thở dài ngao ngán vì cái lí do quá hay của Xya mà không biết rằng đã có một kế hoạch sắp được diễn ra...

-Anh Raian! Chị Asisur! Hai người đang ném phi tiêu à?

-Asisur dạy anh cách ném phi tiêu. Nãy giờ anh sẵn được 5,6 con rồi đấy! – Raian vui vẻ khoe như trẻ con.

-Mong là lát nữa có gió lớn về phía bãi sậy kia nhĩ! – Xya thở dài.

-Xya, em nói gì vậy? – Raian ngạc nhiên nhìn Xya. Câu nói của Xya chẳng ăn khớp gì cả!

-Không ạ. Em qua tìm ai dạy cách ném phi tiêu đây. Không ở đây làm kì đà cản mũi hai người nữa.

Xya trầm tính. Vậy là được phần nửa rồi. Còn nốt một chút nữa là xong.

-Ruka! Anh không đi săn vịt trời à?

-Thần không hứng thú với việc này lắm.

-Vậy sao – Xya trầm ngâm – Anh biết chuyện vừa rồi là do ai phải không?

-Công chưa nói vậy là sao - Ruka giật mình.

-Không có gì! Thử xem anh ném phi tiêu có giỏi không nhé! Anh bắt cho em con vịt kia xem nào! – Xya chỉ vào con vịt trời bay từ bãi sậy ra.

Ruka không nói gì. Chàng nhắm thẳng phi tiêu về phía con vịt. Thật kì lạ! Chỉ còn vài centimet nữa là con vịt sẽ rơi xuống nhưng một cơn gió lớn bất ngờ thổi làm chiếc phi tiêu bay theo hướng ngược lại – về bãi sậy.

-Á! Cứu với!

Mọi người vội chạy tới nơi có tiếng hét. Là Kaputa. Á bị ngã xuống đầm lầy.

-Cứu ta với! Các người còn đứng đấy mà nhìn à! – Kaputa tức giận.

Ai nấy ngạc nhiên trước thái độ của Kaputa nên không xuống đỡ cô nàng. Một người lính Libia thấy có chuyện vội chạy đến. May mắn, cô nàng được cứu thoát nhưng bộ váy áo trang trọng cất công chuẩn bị thì lấm lem cả. Kaputa hậm hực đi trước ánh mắt khinh ghét của mọi người.

Khi đi qua Xya, Kaputa nghe thấy tiếng nói thoang thoảng

“Hãy mau chóng rời khỏi Ai Cập!”

Tưởng mình nghe nhầm, Kaputa nhìn Xya. Rõ ràng môi Xya không hề cử động. vậy là không phải Xya nói, nhưng ai...?

Phải chăng là lời nói của Số Mệnh?

-Em quyết định đi du lịch thật sao? – Raian lo lắng.

-Vâng. Thế giới cổ đại cũng rất thu hút em. Em khao khát được đi tìm hiểu, khám phá các đất nước, con người ở khắp nơi – Xya cười tươi. Nhưng ai cũng nhận ra mắt màu tím nhạt hồn nhiên ngày nào không còn lấp lánh những ánh nhìn vui vẻ, ngây thơ.

-Nhưng mà ... Xya à! Em hiện đang là công chúa của Ai Cập. Vô số kẻ muốn có được em – bông hoa bí ẩn sông Nil – Asisur có vẻ không đồng tình với Xya.

-Em đi đường cẩn thận! – Mọi người ngạc nhiên. Đáng lẽ Carol phải lo cho Xya mới đúng, nhưng nàng lại để cho Xya đi.

-Carol... em... - Mọi người ngỡ ngàng.

-Để cho Xya đi đi! - Menfuisur cũng giúp Xya.

-Được. Vậy em phải bảo trọng!

-Dạ. Em biết mà!

Cúi chào mọi người, Xya tiến về phía chiếc thuyền được chuẩn bị sẵn.

Xya không muốn đi đâu.

Nhưng...

Không đi cũng không được.

—————Flash Back—————

Đêm.

Tĩnh mịch.

Vàng trắng trắng xóa hòa vào dòng sông Nil xinh đẹp.

Gió nhẹ thổi làm lăn tăn gợn sóng.

Thật lãng mạn!

Xya đã từng đọc ở đâu câu “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” quả không sai.

Đêm tối làm cho nàng cảm nhận rõ nhận sự cô đơn, lạnh giá trong lòng.

Cảnh vật cũng theo đó mà trở nên hoang sơ, vắng lặng.

Tiếng bước chân khê khàng khiến Xya giật mình. Không thể là Carol, Raian hay Menfuisur và Asisur vì họ thường gọi tên nàng từ rất xa.

Vậy thì là ai?

Xya ở thế võ sẵn sàng đánh bất kì ai.

Vài giây sau, nàng cười nhẹ. Nàng bị bao vây rồi! Trong bất kì tình huống nào cũng không được run sợ - đó là điều cơ bản mà Xya được học từ khi còn nhỏ. Chính vì vậy, nàng không bao giờ hoang mang kể cả trường hợp này.

-Các người là ai? – Xya hỏi những cái bóng đen quanh mình, giọng đều đều không cảm xúc.

-Chúng tôi được biết Ai Cập có bông hoa bí ẩn sông Nil nên tìm hiểu. Quả là một cô gái xinh đẹp và mạnh mẽ! Bảo sao từ khi công chúa xuất hiện Ai Cập mạnh hơn hẳn – Một bóng đen đáp.

-Người đã quá khen rồi! Rất tiếc, ta không có hứng nghe các người nói. Nếu chỉ để tìm hiểu thì xong rồi đó, mời các người đi cho!

-Công chúa nóng vội quá! Chúng tôi theo lệnh quốc vương mời người sang đất nước chúng tôi vui chơi vài hôm.

-Cám ơn nhưng ta không có nhã hứng. Giờ thì ... nếu các người còn không đi mau thì ta không khách khí.

-Vậy thì, xin công chúa thứ lỗi!

“Xoẹt”

Tiếng động vang lên và ngay sau đó nàng nhìn thấy chiếc kiếm sáng bóng.

Nhếch mép cười. “Dù sao mình cũng đang buồn. Vận động một chút cũng tốt!” – Xya trầm nghĩ.

Nàng nhanh chóng rút ra một con dao đặc biệt làm từ sắt nguyên chất.

Tất cả bóng đen đồng loạt xông lên.

“Keng!”

Tiếng va chạm của kim loại tạo thành tiếng động lớn.

Xya với những động tác khéo léo, nhanh nhẹn cộng với con dao sắt dễ dàng xử lí được phân nửa lũ người đó.

-Công chúa! Có chuyện gì vậy? – Ruka đi tuần nghe thấy tiếng động lớn vội vã chạy tới. Chàng nhanh chóng hiểu ra mọi việc.

Giờ đây, thêm sức mạnh của Ruka, lũ người áo đen càng yếu thế. Chúng nhìn nhau hoang mang rồi đồng loạt chạy mất.

Ruka định đuổi theo, nhưng Xya ngăn lại.

-Được rồi Ruka! Cám ơn anh nhưng cứ để cho bọn chúng đi!

-Nhưng ... - Ruka định nói gì đó, nhìn ánh mắt cứng rắn của Xya, chàng lại thôi – Vậy thần xin phép cáo lui.

Xya tiếp tục công việc ngắm trăng.

Bọn chúng đã liêu lĩnh ra mặt như vậy, chúng tỏ sẽ tìm cách xuất hiện lần nữa.

Nếu nàng tiếp tục ở đây, có lẽ sẽ nguy hiểm đến mọi người. Phải đi thôi!

—————-End Plash Back—————

Xya nhìn về phía xa xa, nơi có những người thân của nàng.

Tạm biệt và hẹn gặp lại!

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Xya lặng lẽ ngắm biển.

Biển ở tứ phía, kéo dài đến cuối trời.

Gió biển mang theo mùi muối cuốn quanh người nàng.

Thỉnh thoảng, một vài chú cá heo tinh nghịch nhào lộn trên không khiến Xya bật cười.

Có lẽ, biển thật sự khiến nàng thư giãn hơn.

Chợt, giữa những đám mây trắng xốp, một đám mây đen len lõi vào. Rồi từ từ mây trắng kéo đi để bầu trời chỉ còn lại những đám mây xám xám xịt.

Gió cũng mạnh hơn.

-Thưa công chúa, trời sắp có bão lớn. Xin người hãy vào trong để bảo đảm an toàn! – Một anh lính chạy tới.

-Được – Xya tiến vào phía trong.

Nhanh chóng, cơn bão kéo đến.

Từ phía trong, Xya nhìn ra.

Bầu trời tối sầm và nước mưa trút xuống xối xả.

Biển vừa nãy hiền hòa bao nhiêu thì giờ dữ dội bấy nhiêu. Những đợt sóng lớn khoảng một mét đánh vào mạn thuyền.

Thật sự quá nguy hiểm!

Thuyền nhanh chóng mất phương hướng.

Xya vội chạy tới khoang lái. Nàng lấy ra một chiếc la bàn – một trong những thứ nàng luôn đem theo.

-Hãy lái về bên phải! – Nàng vừa nhìn vào la bàn vừa nói.

-Dạ! – người lái thuyền nhận lệnh, dùng hết sức vặn bánh lái về phía bên phải.

-May quá, chúng ta đi đúng hướng rồi! – Xya cười.

Nhưng...

Kì lạ thay!

Một ngọn sóng rất lớn mạnh mẽ đánh vào mạn phải của thuyền, khiến thuyền tiến về phía trái nhanh chóng, không cách nào kìm lại được.

Trên cao, Số Phận đang theo dõi con thuyền giữa cơn bão...

20. Chương 20

-Công chúa! Công chúa! Người tỉnh lại đi! – Một ai đó đánh nhẹ vào má Xya khiến nàng tỉnh dậy.

Xya từ từ mở mắt. Mặt trời sáng chói trên cao khiến nàng nheo mắt.

Sau khi thích nghi với ánh sáng, nàng đứng dậy, nhìn xung quanh. Nàng đang ở trên một khu đảo. Chiếc thuyền đã bị đánh vỡ tan.

-Người không sao chứ? Người có bị thương ở đâu không? – Những người lính đi cùng nàng thì nhau hỏi han.

-Không sao. Còn các anh?

-Chúng thần đã quen với những cơn bão bất ngờ trên biển nên không có vấn đề gì – Họ cười xòa.

-Tốt quá! Có lẽ chúng ta phải ở đây vài hôm cho tới khi sửa xong thuyền.

-Thần nghĩ, chúng ta nên chia đôi ra. Mitera (hầu nữ thân cận nhất của Xya) và Hanam (một tiểu đội trưởng) đi tìm nơi nghỉ. Số còn lại thì tìm cách đóng lại thuyền.

Xya chưa kịp lên tiếng thì một vài anh lính cười nói:

-Sao anh Unasu lại để Mitera đi với Hanam? Mitera theo Hanam đi luôn thì lúc đấy anh tính sao?

-Đúng vậy! Thần thiết nghĩ nên để Unasu và Mitera đi tìm nơi nghỉ, còn chúng thần đóng thuyền. Công chúa thấy sao?

Xya bật cười khiến khuôn mặt của hai nhân vật chính đã đỏ lại càng đỏ hơn:

-Vậy thì ta, Unasu và Mitera đi tìm chỗ nghỉ. Còn lại đóng thuyền – Nàng quyết định.

-Nhưng thưa ... - Unasu tìm cách thoái thác.

-Không có nhưng nhị gì hết. Người phải đi theo để bảo vệ ta và Mitera, đó là lệnh!

Unasu không còn đường lui, đành lờm những tên bạn đã đẩy chàng vào tình huống oái ăm này.

Nhanh chóng, Xya, Unasu và Nitera tiến vào rừng cọ rộng lớn trước mặt. Những cây cọ sát nhau đến chỉ có vài ánh nắng mặt trời vàng nhạt xuyên qua nổi. Chân Xya lướt nhẹ nhàng trên bãi cát trắng mịn.

Xya đang tần ngần nghĩ xem đi về hướng nào thì một giọng nói khàn khàn cất lên:

-Các người bị lạc sao?

Xya quay lại, là một ông lão với dáng người cao nhưng lưng đã hơi còng. Ông nhìn Xya bằng đôi mắt sâu hút khó đoán được suy nghĩ hiện tại.

-Dạ. Chúng con bị lạc, đang tìm một chỗ để trú tạm vài hôm. Xin ông chỉ cho con chỗ!

-Ra vậy ... - ông lão trầm ngâm rồi cất giọng – Nếu các người không chê thì có thể đến nhà lão.

-Liệu... nhưng... chúng tôi có gần 10 người. Liệu nhà ông... - Xya ngập ngừng.

-Không sao. Nhà lão rộng lắm! 10 người chứ 20 người cũng đủ nữa – Ông lão cười. Ánh mắt có gì đó hài lòng.

-Vậy xin cảm ơn ông – Xya ra hiệu cho Unasu lấy tiền trả ông lão.

-Không không. Có gì đâu mà lão lấy tiền của các người – Ông lão xua tay.

-Ông nhận giùm chúng con!

-Vậy ... cảm ơn các vị - Trái ngược với lúc nãy, ông lão nhanh chóng đôi tay già nua lấy tiền.

Hoàng hôn buông xuống...

-Các người cứ đi dạo cho thỏa mái. Du khách đến đây đều khen ngợi rất nhiều đó! Lúc nào tối bữa cơm lão sẽ đi kiếm các người.

-Vậy cảm ơn cụ!

Xya chậm rãi đi dạo quanh làng. Ở đây trồng rất nhiều cây oliu. Cây oliu nào cũng đều to lớn, cao với những quả màu xanh lá cây ánh vàng sẫm. Nàng chợt mỉm cười. Nếu là trước đây nàng không ngại ngần dùng mọi cách để hái được những quả oliu này nhưng hiện tại nàng lại chẳng hứng thú với việc kiếm được phẩm nên chỉ ngồi ngắm chúng.

Quả thật ngôi làng nhỏ với nhiều ngôi nhà đá và những cây oliu lớn đã giúp làm cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cung điện có rộng lớn đấy nhưng vẫn cứ khiến nàng cảm thấy bản thân như bị tù túng.

Chợt...

-Công chúa đến tận nơi xa xôi này để từ chối lời mời của Mitanni chúng tôi sao?

Mặt nàng đanh lại. Chẳng phải là giọng nói của người đã định bắt cóc nàng hôm trước sao? Nàng một lần nữa bị bao vây và như Xya nghĩ lần này số lượng hắc y đã tăng lên gấp đôi.

-Tiếc là hôm nay không có chàng cận vệ đi theo. Có lẽ người nên đồng ý đến Mitanni?

-Rất tiếc ... - Xya lắc đầu – Ta không thể.

Xya dứt lời, trên tay nàng là con dao sắt yêu quý.

Nàng nở một nụ cười lạnh lùng...

Tiếng dao kiếm va vào nhau vang khắp không gian.

“Xoẹt”

Kiếm của một tên lướt qua tay phải Xya. Từ làn da trắng hồng mềm mại, dòng máu đỏ tươi từ từ chảy ra...

Lần này Xya khó khăn lắm mới chống cự nổi lũ hắc y nhưng giờ tay nàng lại bị thương, lại còn là tay cầm dao.

Chắc nàng ... thua mất...

-Izumin! Thiếp nghe từ nữ nói chàng chưa ăn gì từ hôm qua đến giờ nên đã nấu vài món cho chàng. Chàng lại ăn nhé! – Kami dịu dàng kéo Izumin lại bàn ăn.

-... - Izumin không chống cự nhưng cũng chẳng nói gì.

Từ hôm Xya rời khỏi, chàng hầu như bỏ qua việc ăn, ngủ. Chàng đói chứ, mệt chứ nhưng nhìn vào bàn ăn đầy sơn hào hải vị, chàng thấy thiếu thiếu một cái gì đó nên các món ăn đều thật khó trôi!

Hôm nay cũng vậy, có người ngồi ăn chung với chàng nhưng cái cảm giác trống vắng đó không hề mất đi mà còn tăng lên gấp bội.

Thật mệt mỏi!

-Xin lỗi nàng, công chúa Kami! – Izumin đứng dậy – Ta thấy no rồi. Nàng ở lại dùng bữa, ta đi trước.

Nói rồi chàng bước ra ngoài, bỏ lại cô gái đang thất vọng. “Sau bao nhiêu cố gắng của thiếp chàng vẫn chỉ coi thiếp là một công chúa xa lạ thôi sao? Chưa bao giờ ... chưa bao giờ chàng bỏ từ công chúa ra khi nói với thiếp” – ánh mắt chợt lóe lên sự thù hận “Là chàng ép thiếp. Tất cả là tại chàng!”

Izumin chậm rãi bước đi. Chàng không biết nên đi đâu nhưng đôi chân cứ bước đi vô thức. Dừng lại, chàng nhận ra: mình đã đến gần bờ biển.

Chàng chợt nhớ...

Khi đêm đến, có người luôn kéo chàng ra gần biển để ngồi đó ngắm mặt trăng.

-Thành gần biển thật có nhiều lợi ích quá Izumin nhỉ? – Xya quay sang cười với chàng.

-Izumin – Một lúc sau, Xya lại gọi chàng. Nhưng nàng im lặng một chút rồi mới nói tiếp – Chàng ... thích mặt trời hay mặt trăng?

Izumin ngỡ ngàng với câu hỏi này...

Mặt trời xinh đẹp một cách rực rỡ, vui vẻ và vô cùng hiếu động. Đó cũng chính là vẻ đẹp của Carol. Nhưng có lẽ ... mặt trời là trung tâm của vũ trụ, mọi vật đều cần có mặt trời để sống. Vì vậy, chàng đã bị cuốn hút bởi Mặt Trời. Nhưng chàng ở bên Mặt trời chàng mới hay: vốn dĩ Mặt Trời không thuộc về chàng; chàng mà cố lại gần thì chàng sẽ chết bởi sức nóng hàng nghìn độ của mặt trời. Biển bị nóng lên bởi mặt trời, nhưng Biển không bao giờ có được Mặt Trời.

Mặt trăng lại trái ngược hoàn toàn với mặt trời. Dịu dàng. Xinh đẹp. Và vô cùng huyền bí. Giống như người con gái bên cạnh chàng vậy. Nàng rất dễ thích nghi với mọi người nhưng không hề chia sẻ bất cứ chuyện gì của bản thân cho ai biết. Xung quanh nàng là bầu trời đen thẳm ngăn cách khiến cho không ai có thể đến gần. Nhưng ... ở Mặt Trăng lại có một sức hút mãnh liệt, chàng càng muốn rời ra thì lại càng bị hút vào hơn. Cũng như biển, luôn chịu sức hút của mặt trăng...

Chàng đã có câu trả lời, nhưng Xya à, nàng sẽ chưa được biết đâu.

Biển hiền hòa...

Biển vỗ sóng vào cát tạo nên một bản nhạc buồn...

Biển nghe thấy một giọng nói dịu dàng...

“Ta yêu em, Mặt Trăng!”

21. Chương 21

Xya từ từ mở mắt...

Nàng chậm chậm vịn tay xuống đất để ngồi dậy...

Gần đó, một người đang ngồi bên đống lửa. Lửa chập chờn lúc to lúc nhỏ khiến nàng không thể nhìn rõ.

-Cô tỉnh rồi sao? – Người đó hỏi. Giọng nói ảm áp nhưng mạnh mẽ. Là một chàng trai.

-Sao... sao tôi lại ở đây? – Xya hỏi.

-Cô không nhớ sao? Lúc đó cô bị ngất, đúng lúc tôi đi đến. Tôi đã đánh đuổi lũ người đó và đưa cô về đây.

-Cám ơn anh! – Xya cười. Lúc đó nàng cứ tưởng khi tỉnh dậy nàng sẽ ở một đất nước lạ hoắc nào đó. Chợt nhớ ra điều gì đó, nàng tiếp – Anh là ai? Sao anh lại cứu tôi?

-Tôi là Koda. Tôi thấy cô bị lũ người đó bắt nạt lên giúp thôi, hoàn toàn không có ý gì cả - Chàng trai nhún vai.

-Koda? – Xya bật cười – Nghe thật dễ thương! Tôi là Xya.

-Tên cô cũng rất dễ thương đó! Nhìn Xya có vẻ chưa đến 20 tuổi đâu phải không?

-Phải. Tôi 16 tuổi.

-Vậy Xya nên gọi tôi là anh và xưng em mới đúng. Tôi lớn tuổi hơn Xya đó.

-Gọi anh là Koda và xưng em nhé? Em thích cái tên Koda – Xya cười.

Tối hôm đó, Xya cười nhiều hơn mọi khi. Có lẽ từ nhiều ngày nay, đây là nụ cười thật sự duy nhất. Tuy chỉ mới gặp nhưng chàng trai này đã khiến nàng thấy vui vẻ và an toàn.

Nàng đã nói nhiều hơn mọi khi. Nàng kể cho Koda nghe về gia đình và về Izumin. Nàng ngạc nhiên khi bản thân có thể tin tưởng con người này đến vậy. Nhưng nhờ có thế, nàng mới cảm thấy lòng mình nhẹ hơn.

Liệu có phải nỗi buồn đã thực sự qua đi?

Ánh sáng mặt trời dè dặt đi quanh hang động. Rồi khi đã quen, ánh sáng lại ồ ạt thi nhau chạy vào, làm hang động trở nên sáng chói.

-Ừ...

Một tiếng động nhỏ vang lên. Là Xya trở mình. Chợt nhận ra ánh sáng mặt trời quá lớn, nàng từ từ mở mắt. Gần đó là Koda. Xya tiến lại gần. Ánh nắng mặt trời chiếu vào mái tóc màu nâu hạt dẻ và làn da trắng khiến chúng trở nên lấp lánh.

-Xya! Em dậy rồi sao! – Koda chợt mở mắt.

-Dạ - Xya đỏ mặt, nàng bị phát hiện đang nhìn trộm khi Koda đang ngủ rồi. Chỉ là tối qua nàng không nhìn rõ mặt Koda nên có chút tò mò về ân nhân. Nàng bước ra cửa động, nhìn ngắm khung cảnh xung quanh.

Sau khi tỉnh ngủ, Koda nhìn ra cửa hang, bất chợt thấy cô gái xinh xắn đang vui vẻ cười với chú chim đậu trên tay nàng. Thời gian như ngừng lại. Nó không phải là vẻ đẹp cao sang bằng những thứ đắt tiền, diêm dúa như những công nương anh thường thấy. Đơn giản, nó chỉ là vẻ đẹp trong sáng, thánh thiện của một thiếu nữ 16 tuổi. Mái tóc màu tím nhạt khẽ lay động theo cơn gió đang mơn trớn làn da không tì vết. Chợt Koda muốn bảo vệ con người mỏng manh này.

Xya nhận ra mình đang bị một đôi mắt màu cà phê sữa nhìn chăm chăm thì thấy có chút xấu hổ:

-Koda à! Anh nhìn gì em vậy?

-Anh chợt nhận ra em thật xinh đẹp!

-Anh Koda thật biết cách làm phái nữ vui lòng - Xya cười – Anh biết đường về làng chứ? Có lẽ mọi người lo cho em lắm!

-Được. Vậy đi theo anh! – Koda đi trước.

Hoàng đế Hitaito vẫn còn vô cùng đau xót trước cái chết của vợ. Mọi người có thể nói ông là quốc vương háo sắc, nhưng chẳng ai dám bàn luận gì về tình yêu của ông với vợ mình. Dù gì hai người cũng gắn bó với nhau từng ấy năm trời, trải qua không ít chuyện vẫn không đổi thay thì sao có thể nói là vô tình.

Đó chính là lí do vì sao hiện nay Izumin đang ở thư phòng để giải quyết một số chuyện quan trọng. Nhưng hoàng tử ơi! Sao chàng có thể giải quyết được trong khi tâm hồn đang mơ màng ở đâu đó và mắt thậm chí còn không nhìn vào tấu chương?

-Thưa hoàng tử! – Izumin giật mình bởi tiếng nói e dè cất lên của một cô tì nữ. Sợ dĩ cô e dè là do tính tình hoàng tử dạo này rất bức tức.

-Có chuyện gì? – Izumin gần giọng. Chàng ghét khi chàng đang nghĩ về Xya thì bị cắt ngang.

-Dạ... hoàng hậu... trở về ạ - Cô nàng do quá run sợ mà ngập ngừng.

-Cái gì? – Chàng vội vã chạy tới chính cung.

Chính cung...

Izumin đi vào. Hoàng thượng và vô vàn văn võ bá quan đều đã có mặt. Ai nấy đều mặt mày vui vẻ. Và ở giữa đám đông tập nập ấy chính là ... mẫu hậu chàng. Mặt bà tươi tắn, trẻ trung như khi bà chưa bị bệnh vậy.

-Mẫu hậu ...! - Izumin khẽ gọi mẹ mình như thể nếu chàng lớn tiếng thì bà sẽ biến mất.

-Hoàng nhi! – Hoàng hậu quay lại. Nhìn đứa con yêu quý, bà cười.

-Mẫu hậu! – Lần này chàng gọi lớn hơn – Là người thật sao? Không phải nhi thần hoa mắt nên nhìn lầm đấy chứ?

-Không đâu. Là ta đây hoàng nhi – Bà dịu dàng ôm lấy Izumin – Ta xin lỗi...

-Nhưng không phải người đã...

-Đó là do Xya cho ta uống một thứ thuốc khiến cho ta ngừng thở tạm thời nhưng không chết.

-Nhi thần không hiểu. Người nói rõ hơn được không?

-Là thế này...

————— Splash Back —————

Hoàng hậu dựa vào thành giường, thở từ từ. Bà lại vừa bị tái phát, phải dùng thuốc.

Xya khẽ lên tiếng:

-Bác à! Thuốc chỉ khống chế một thời gian ngắn thôi. Bệnh càng ngày càng nặng thêm mà thuốc dùng nhiều cũng không được. Chỉ bằng bác nghe con sang Ai Cập chữa đi!

-Nhưng ... - Hoàng hậu dừng lại một lát rồi tiếp – Vậy bác sẽ phải rời Hitaito một thời gian dài mà còn chưa chắc đã chữa được.

-Bác càng chần chừ thì tỉ lệ thành công càng thấp. Nhân lúc bệnh còn chưa đến mức quá xấu, bác chưa luôn sẽ chóng hơn.

Hoàng hậu im lặng. Bà đang suy nghĩ về đề nghị của Xya. Cô bé đã nói chuyện này với bà rất nhiều lần nhưng bà đều từ chối. Lần này bà không biết phải nói sao.

-Vậy được... - Hoàng hậu thở dài – Bác phải nói sao với họ đây? Thật khó để họ đồng ý cho bác sang Ai Cập!

-Con đã nắn nỉ rất nhiều vị thần y đó mới đồng ý chữa cho bác, huống hồ bắt ông ấy sang Hitaito. Hay ... bác không nói gì?

-Ý con là sao?

-Con sẽ cho bác uống một loại thuốc để bác ngừng thở nhưng không chết. Sau khi họ đưa xác bác ra ngoài con sẽ sai người đưa bác đến chỗ vị thần y đó. Chờ trị xong họ lại đưa người về Hitaito ngay lập tức.

-Vậy thì sẽ phải phát tang?

-Chúng ta không còn cách nào khác –Xya lắc đầu. Hoàng hậu lại im lặng – Thuốc này trước khi ngủ bác hãy uống.

Hoàng hậu không đáp. Xya thở dài.

-Con xin phép về phòng!

Một cô gái đi qua, nhìn thấy Xya đưa thuốc cho hoàng hậu rồi nhanh chóng về phòng. Nghi ngờ.

—————End Flash Back—————

-Vậy là... không phải Xya hại mẫu hậu sao?

-Hoàng nhi nói gì vậy? Sao cô bé đó lại hại ta cơ chứ? – Hoàng hậu nhíu mày – Phải rồi! Xya đâu? Cô bé nói sẽ đợi ta mà.

-Xya đã trở về Ai Cập rồi mẫu hậu à!

-Là lỗi tại hoàng nhi đúng không? – Bà nhanh chóng hiểu ra – Bằng mọi giá hoàng nhi phải đưa cô bé trở lại đây. Và giờ, ta hơi mệt. Các người lui ra đi!

-Các người lui ra đi! Ta sẽ ở lại với hậu – Hoàng đế Hitaito ra lệnh.

22. Chương 22

Hoàng hôn...

Màu đỏ nhuộm chìm cả bầu trời. Thế nhưng, dường như chỉ bầu trời là chưa đủ nên mặt trời còn tô cả sắc đỏ vào biển, vào những hàng cây thẳng tắp.

Xya chợt nghĩ ... biển xanh ngắt kia liệu có đủ lạnh để làm dịu mặt trời? Vậy thì mặt trời sẽ không quá nóng. Và ... Biển và Mặt Trời có thể ở bên nhau? Hạnh phúc?

Chợt...

Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má cao cao.

Đôi môi hồng chợt nở một nụ cười chua chát. Bên tai nàng chợt văng vẳng tiếng dỗ dành của Izumin.

“Nín đi nào! Nín đi Xya!”

-Xya à! Có chuyện gì vậy? – Koda chạy tới.

-Koda! – Xya vội lấy tay lau đi giọt nước mắt. Nàng nhanh chóng nở một nụ cười – Có chuyện gì đâu.

-Nhìn anh nào! – Koda dùng bàn tay to lớn chính cho khuôn mặt Xya hướng về phía mình. Đôi mắt nâu nhìn thẳng vào mắt nàng – Không có chuyện gì mà mắt lại đỏ thế này hả? Mới khóc phải không?

-Dạ... - Xya dài giọng. Thật khó có thể giấu được Koda, nhất là khi có chuyện gì nghi ngờ anh lại nhìn thẳng vào mắt Xya như vậy. Cứ như vậy, mọi tâm tư của Xya đều bị nhìn thấu hết.

-Xya ngoan, không khóc nữa nhé! Em khóc xấu lắm...

-Anh nói em xấu hả? – Đôi mắt màu tím trong vắt như hồ nước thu càng long lanh hơn bởi hạt lệ mới xuất hiện.

-Anh chưa nói hết mà. Khi em cười mới thật là xinh! – Koda nhanh chóng kết thúc câu nói trước khi Xya khóc thật. Thấy Xya cười, đôi mắt nàng đã vui hơn ban nãy – Em cứ như trẻ con vậy. Nhưng... đừng cười như lúc nãy nhé, còn xấu hơn khi khóc đó!

Rồi Koda định kéo Xya vào nhưng Xya không theo vì nàng muốn ngắm hoàng hôn thêm chút nữa. Ngày mai nàng sẽ về Ai Cập, Koda sẽ đi cùng nàng. Dù mới quen nhưng có Koda ở bên cạnh nàng thấy an lòng hơn rất nhiều.

-Xya! Sắp tối rồi. Tôi kêu các người vào ăn cơm. Bữa cơm cuối cùng – Ông lão nói, giọng buồn buồn khiến người khác chạnh lòng.

-Dạ. Cám ơn cụ về mọi thứ trong những ngày qua! – Xya nhìn thẳng vào mắt ông cụ - Chúng con sẽ không bao giờ quên ơn cụ.

“Thời cơ đây rồi!”

Đôi mắt ông lão nhìn thẳng vào mắt Xya. Rồi mắt lão từ màu xanh thăm thẳm chuyển sang những vệt màu trắng và đen xoáy thành một vòng tròn có chung tâm ở giữa. Từ từ đợi cho Xya nhắm mắt một chút, ông lão bắt đầu dùng giọng khan khan nhẹ nhàng nói:

“Quên đi Izumin...quên đi Izumin... quên đi Izumin...”

Xya cũng thụ động đáp lại:

“Quên đi...”

Ông lão cười nham hiểm:

“Đúng. Quên đi Izumin”

Izumin lặng lẽ ngồi ngắm hoàng hôn.

Hoàng hôn phủ lên vạn vật một màu đỏ. Không phải là màu đỏ tươi hạnh phúc, may mắn mà là...

Màu đỏ... là của máu.

Màu đỏ ... là của chết chóc.

Nhưng...

Màu đỏ ... cũng là của sự sống.

Mẫu hậu đã trở về. Cảm giác vui sướng khi ấy vẫn không thể lấp đầy sự trống rỗng trong lòng.

Trước kia, Xya cũng hay ngắm hoàng hôn. Kì lạ là mọi khi cô nàng đều kéo Izumin theo cùng nhưng khi ấy thì không. Giải quyết xong đồng tấu chương, vô tình ra ngoài, thấy một hình bóng lặng lẽ nhìn ngắm vầng thái dương đang từ từ lặn. Chàng chợt xót xa. Sao mà cô đơn đến thế! Cứ như chỉ thêm một chút nữa thôi, cơ thể nhỏ bé đó sẽ hòa vào mặt trời mà biến mất. Và... lúc đó Izumin chỉ muốn ôm lấy Xya. Ôm để hình bóng ấy không đơn côi. Ôm để nụ cười xinh đẹp xuất hiện trên khuôn mặt kiêu diễm. Ôm để Xya không rời xa Izumin.

Giờ đây, chàng đã hiểu cái cảm giác cô đơn ấy là như thế nào. Nó gặm nhấm tâm hồn chàng. Nó khiến chàng không thể sống yên.

Dùng ngón tay thon dài viết lên cát...

Izumin

Xya

Miệng chàng cũng lẩm bẩm:

“Izumin”

“Xya”

“Izumin”

“Xya”

“I... Izuma?”

“IZUMA?”

Cái tên này, không phải tên của chú ngựa bạch mà Xya rất thích đó sao? Đó cũng là tên của chàng và Xya ghép lại.

Nhanh chóng, chàng đứng lên, chạy về phía chuồng ngựa.

-Izuma à! Chúng ta còn gì nữa mà không đến đón thiếu chủ nhân tương lai của mày nhỉ?

Chú ngựa bạch nhanh chóng hiểu ý Izumin, giơ cao hai chân trước, kêu lên đồng dạng thể hiện sự nhất chí.

“Híííí... hííííí”

...Ông lão cười nham hiểm:

“Đúng. Quên đi Izumin”

“Không”

“Phải phải...” – ông lão gật mình “Cái gì cơ?”

“Tôi sẽ không nhờ vào ông để quên đi Izumin. Không bao giờ!”

Xya mạnh mẽ khẳng định.

Đôi mắt bỗng ánh lên tia nhìn độc ác “Là tại cô tự chuốc lấy mà thôi!”. Từ vạt áo cũ, một con dao được rút ra, ông lão chạy lại, đâm vào người Xya.

Dao gần đây thường xuyên được luyện võ nên việc tránh con dao này chẳng là vấn đề với Xya.

Một lúc sau...

Ông lão và vợ bị trói chặt bởi những sợi dây. Unasu và Hanam đứng ngay đó để đề phòng hai người này có hành động gì không tốt.

Koda và Mitera kiểm tra xem người Xya có vết thương nào không làm Xya nhăn nhó khổ sở.

-Ông còn gì muốn nói nữa không? – Một trong số ít lần Xya dùng chất giọng lạnh băng để nói.

-Ta vẫn chưa hiểu. Tại sao ta lại không thôi miên được người cơ chứ?

-Đơn giản thôi. Ta bị cận, luôn phải dùng đến kính sát tròng. Hôm trước nhờ có Mitera thông báo ta càng nghi ngờ. Để đề phòng khi ở một mình ta bỏ kính sát tròng ra.

-Cô đã nghi ngờ ta từ trước? – Ông lão hoang mang.

-Phải. Ngay từ lần gặp đầu tiên. Ông vừa gặp đã biết bọn ta bị lạc trong khi cả ba đều chậm rãi đi để ngắm cảnh. Đó chẳng phải rất lạ sao? – Xya đột ngột chuyển giọng – Giờ đến lượt ta hỏi ông. Ông là người của thế kỉ 21 sao?

-Sao cô biết?

-Thuật thôi miên bắt đầu vào giấc ngủ深沉 tại Ai Cập vào khoảng 500 năm TCN. Thế nhưng trong thời gian này chỉ được các thầy tu tại đền thờ nữ thần Isis dọc sông Nil dùng để chữa bệnh. Sau đó thuật thôi miên cũng xuất hiện ở Châu Âu nhưng chỉ được rất ít người biết và cũng dùng để chữa bệnh. Tuy nhiên, thuật thôi miên chỉ phát triển rộng rãi ở thế kỉ 21 và những người có ý chí mạnh mẽ đều có thể học được.

-Cô hiểu biết như vậy chắc cô cũng đã ở thế kỉ 21 – Rồi ông lão trầm ngâm như tự nói một mình – Khi đó ta là một thương gia Tây Ban Nha giàu có. Trong một chuyến vượt Địa Trung Hải để đến Thổ Nhĩ Kỳ, ngang qua đảo Cret xinh đẹp thì gặp một trận bão lớn. Sóng cuốn ta trở về đảo Cret cổ. Không người thân, không tiền bạc, may mắn ta còn có thuật thôi miên, ta gây dựng lại cuộc sống. Thuật thôi miên của ta được một số người biết đến như một phép màu. Nhờ thế ta kiếm được chút tiền sống cho qua ngày. Tháng trước, một người giao cho ta nhiệm vụ thôi miên cô gái tóc tím mắt tím quên đi Izumin, còn không thì giết cô ấy đi

và trả cho ta một cái giá rất cao, đủ để ta trở về cuộc sống sung túc ngày xưa. Ta đã không ngần ngại mà đồng ý. Có lẽ nhiệm vụ này không dễ như ta tưởng. Ha... ha... - Ông lão cười khan.

-... - Câu chuyện khiến cho Xya chạnh lòng – Ta sẽ trừng phạt ông bằng cách bắt ông phải ở đây cả đời và không được làm việc xấu nữa – Đoạn này nói với Hanam – Đưa họ về phòng. Sáng sớm mai khi chúng ta rời đi thì cõi trời cho họ.

-Nhưng ông ta định giết công chúa ...

-Cứ làm như lời em nói!

Sau khi Hanam đưa ông lão và người được gọi là vợ ông đi khuất, Nitera mới hỏi:

-Công chúa nói với lão ta như vậy là sao? Kính sát trùng, thuật thôi miên là gì? Em chẳng hiểu gì cả. Hơn nữa, sao công chúa biết được chuyện ở tương lai?

-Em không hiểu được chuyện này đâu – Xya cười nhẹ.

-Sao công chúa không hỏi người sai ông lão là ai? – Người đặt ra câu hỏi tiếp theo là Unasu.

-Lấy ân báo oán mới là việc nên làm. Lấy oán báo oán thì thù hận càng chồng chất – Xya quay sang Koda – Còn mỗi anh nữa thôi. Anh có muốn hỏi gì không?

-Anh muốn hỏi là liệu chúng ta có thể đi ăn chưa? Anh đói quá rồi! – Koda dùng bộ mặt đáng yêu để hỏi.

-Koda thật là ham ăn! vậy giờ chúng ta đi ăn thôi!

Nói rồi Xya cùng Unassu và Mitera tiến về phía bếp.

Koda vẫn chưa nhúc nhích. Chàng nhìn Xya đang cười tươi với Unasu và Mitera, khẽ lẩm bẩm.

“Anh muốn biết làm cách nào để anh hiểu được con người em...”

23. Chương 23

Nhìn ra ngoài, Koda đang tham gia chương trình “một ngày làm lính” do chính chàng nghĩ ra. Lại nhìn vào tờ giấy cũng về chương trình trên, cũng vẫn là do Koda viết, Xya cười nhẹ:

MỘT NGÀY LÀM LÍNH

Người đề xướng: Koda.

Mục đích: Hiểu được khó khăn của việc làm lính (đồng thời tìm hiểu “dân tình”)

Nhiệm vụ: làm đủ mọi thứ người lính làm và không làm, bao gồm: lái thuyền, xem thời tiết, nấu cơm,...

Kết quả phải đạt được: Thuyền đi đúng hướng; dự báo thời tiết đúng; cơm ăn được (chỉ cần ăn vào và sau đó không có biểu hiện ngộ độc => ăn được)...

Bề ngoài Koda là một chàng trai khôi ngô, tuấn tú, cộng thêm phong thái lịch lãm, ung dung thì đảm bảo số cô nương xin “chết” phải thành cả một đất nước lớn. Tuy nhiên, khổ nỗi ngoài những ưu điểm trên thì còn một số điều không thể không chú ý, tiêu biểu cả là trò kì quặc “ Một ngày làm lính” kia. Đúng ra mà nói việc này không phải là xấu nếu như mọi nhiệm vụ trên đều được thực hiện bằng cách ... phá tung, khiến cho những người lính đã bận rộn giờ phải thêm việc sửa chữa thiệt hại.

Tuy nhiên, cái chương trình “Một ngày làm lính” cũng không phải là không có lợi. Bằng chứng là hiện tại ai nấy đều nói về những hành động phá hoại của Koda rồi cười ầm lên. Vậy là trên thuyền có thêm một chuyện vui để cười, mà khi cười thì mọi mệt mỏi đều bay đi hết. Chính vì vậy, Koda vẫn được tiếp tục làm “lính một ngày”.

-Xya à! Anh làm được món ... trứng luộc rồi này!

Koda hớn hờ chạy về phía cửa sổ, nơi Xya đang ngồi, khoe. Xya thật tình không biết nói thế nào vì đến Carol nhà nàng còn thành thạo món này từ rất lâu rồi nên chỉ gượng cười cho qua chuyện.

-Xya này! Ăn trứng luộc không?

Cũng từ khi biết luộc trứng, câu nói trên đều được Koda nhắc đi nhắc lại trên chục lần là ít. Xya biết là Koda quan tâm đến mình nhưng mà xưa nay nàng chúa ghét trứng luộc. Lòng Xya chột trùng lại. Trái với nàng, Izumin rất thích trứng, đặc biệt là trứng luộc.

Một khi nghĩ tới Izumin, tình cảm của nàng tưởng như đã dần nguội lạnh lại bùng lên dữ dội. Xya không phủ nhận việc nàng luôn nhớ tới Izumin. Nhớ Izumin cau mày suy nghĩ về lời đề nghị trong một tấu chương nào đó. Nhớ Izumin đau đớn về quá khứ tuổi thơ. Nhớ khuôn mặt bình yên khi Izumin ngủ. Xya ở cạnh Izumin không lâu, cùng lắm là một tháng rưỡi, nhưng mọi thứ thuộc về Izumin nàng đều ghi nhớ vì nàng muốn mọi việc mình làm đều khiến Izumin vui vẻ.

Chợt Xya dùng đôi bàn tay bé nhỏ ôm lấy ngực trái, nơi trái tim nàng ngự trị.

Đau...

Tim Xya đau thắt...

Mỉm cười, như Xya nhớ ra một việc gì đó vui vẻ lắm.

“Hình như lâu lắm rồi mình không uống thuốc?”

Phải rồi! Xya bị đau tim. Thế nên trái tim của nàng yếu ớt. Người ta nói yêu chỉ có thể bằng trái tim. Mà Xya yêu Izumin, bằng trái tim không khỏe mạnh. Có lẽ vì thế nên Izumin mới không yêu Xya. Là lỗi của nàng nên nàng không thể trách Izumin.

Thế nhưng, nếu nàng không bị bệnh tim nữa, liệu Izumin có yêu nàng?

Xya nhìn xung quanh, lòng thầm hỏi mình đang ở đâu. Bàn chân nhẹ nhàng bước đi. Thật kì lạ, cứ như dưới chân nàng không phải là mặt đất cứng rắn vậy. Nàng quay xuống, hóa ra nàng không đi trên đất mà là trên mây, những đám mây trắng tinh, mềm xốp. Rồi nhìn lên, nàng không khỏi bất ngờ khi quanh nàng là hàng ngàn đóa hoa lung linh sắc màu, màu vàng óng ánh của những hạt ánh sáng nhỏ càng khiến chúng xinh đẹp gấp bội phần. Chợt một chú nai bước tới. Đôi mắt sáng long lanh nhìn vào nàng ngụ ý bảo nàng đi theo nó. Đi được một đoạn, những đóa hoa nhiều màu sắc kia biến mất và được thay vào bởi một vườn hoa màu đỏ rực, cánh hoa nhón nhón, hướng thẳng lên trời.

Nàng chợt nghe thấy một giọng nói vang lên, nhẹ nhàng như gió đang thì thầm.

“ Đây là Mạn Châu Sa Hoa – loài hoa của hồi ức đau thương. Truyền thuyết nói, rất lâu rất lâu trước đây, ven thành thị nở một dải lớn Bỉ Ngạn hoa – cũng chính là Mạn Châu Sa Hoa. Bảo vệ bên cạnh Bỉ Ngạn hoa là hai yêu tinh, một người tên là Mạn Châu, một người tên là Sa Hoa. Bọn họ đã canh giữ Bỉ Ngạn hoa suốt mấy nghìn năm nhưng trước giờ chưa từng tận mắt nhìn thấy đối phương Bởi vì lúc hoa nở nhìn không thấy lá; khi có lá lại không thấy hoa. Giữa hoa và lá, cuối cùng cũng không thể gặp nhau, đời đời lầm lỡ. Thế nhưng, bọn họ điên cuồng nhưng nhớ đối phương, và bị nỗi đau khổ hành hạ sâu sắc. Cuối cùng có một ngày, bọn họ quyết định làm trái quy định của thần, lén gặp nhau một lần. Năm đó, sắc đỏ rực rỡ của Mạn Châu Sa Hoa được sắc xanh bắt mắt bao bọc lấy, nở ra đặc biệt yêu kiều xinh đẹp. Thế nhưng vì việc này mà Thần trách tội. Mạn Châu và Sa Hoa bị đánh vào luân hồi, và bị lời nguyện vĩnh viễn không thể ở cùng nhau, đời đời kiếp kiếp ở nhân gian chịu đựng nỗi đau khổ. Kể từ đó về sau, Mạn Châu Sa Hoa chỉ nở trên con đường Hoàng Tuyền, hoa có hình dạng như những cánh tay hướng về thiên đường để cầu khẩn, mỗi khi Mạn Châu và Sa Hoa luân hồi chuyển thế, trên con đường Hoàng Tuyền người thấy mùi hương của Bỉ Ngạn hoa thì có thể nhớ lại bản thân ở kiếp trước, sau đó sẽ không bao giờ chia lìa nữa nhưng vẫn lần nữa bị lời nguyện kéo vào vòng luân hồi.” (sưu tầm)

Câu chuyện kết thúc cũng là lúc Xya nhìn thấy một cô gái mặc xiêm y màu đỏ ôm sát lấy thân hình hoàn mỹ. Đặc biệt, đóa hoa Mạn Châu Sa Hoa càng rực rỡ hơn khi được nằm yên vị trên mái tóc đen huyền.

-Xin chào! – Cô gái lên tiếng.

Nai chợt rời bỏ nàng mà tiến về phía vị mỹ nữ kia. Cô nàng dịu dàng nhìn chú nai, khẽ lắm bấm một điều gì đó mà Xya không nghe thấy, nhưng nàng cảm nhận được niềm vui ánh lên trong đôi mắt tròn xoe đó khi chú rời đi.

-Sao chị biết tôi đến? Chị là ai? – Xya nhớ lại khi ấy, cô gái không hề quay lại để nhìn thấy nàng.

-Người đời vẫn hay gọi ta là thần Trí Tuệ - Chợt cô gái mỉm cười, ánh mắt lấp lánh hạnh phúc – Nai và ta là một. Mọi điều nai thấy, nai nghe ta đều thấy và nghe được.

-Người là vị thần giúp con người có thể nhớ mọi việc? – Xya hỏi. “Là một. Nghe thật vui sướng!”

-Có thể hiểu là như vậy.

-Kí ức đau thương? – Nàng nhớ lại ý nghĩa của loài hoa, vô thức, nàng nói tiếp – Nếu con người có thể quên được những kí ức đau thương thì tốt biết bao!

-Người bị đau tim phải không? – Câu hỏi của vị thần nữ hoàn toàn không liên quan gì đến lời nói của Xya. Đáp lại là một cái gật đầu – Ta biết, người muốn từ bỏ đi tình yêu của mình – Đôi mắt phượng nhìn thẳng vào Xya, đoạn nàng tiếp tục – Nhiều khi, người ta quên đi kí ức rồi mới nhận ra lãng quên hóa ra không tuyệt vời như đã nghĩ; và khi ấy, những điều họ từng muốn ở ngay trước mắt họ cũng không biết được. Quên không hẳn là tốt. Tuy nhiên, ta sẽ giúp người quên, đồng thời còn chữa cho người khỏi bệnh.

-Người có điều kiện gì không? – Xya hỏi.

-Đánh cược với Số Phận – Thần Trí Tuệ cười – Kể ra cũng vui đó chứ? Và ... ta sẽ giúp người quên, nhưng không chỉ quên những kí ức đau buồn.

Xya suy nghĩ. Nàng muốn biết mình sẽ quên những gì, nhưng nàng không nghĩ rằng thần Trí Tuệ sẽ nói cho nàng biết, ở đời chẳng ai cho không ai cái gì cả, thần giúp nàng như vậy là quá nhiều.

-Được – Nàng quyết định.

Thần Trí Tuệ xòe tay ra, một lọ thủy tinh trong suốt có chứa một dung dịch màu đỏ thẫm xuất hiện. Thần đưa cho Xya:

-Hãy uống cái này, mong ước đó sẽ thành hiện thực!

Xya nhận lấy, đưa dung dịch ấy kề vào miệng. Mùi thơm của thứ dung dịch sảng sảng này thật quyến rũ! Từng chút chất lỏng màu đỏ từ từ trôi xuống cổ họng. Ngọt và đắng.

-Nếu quên được sẽ thật tuyệt vời! – Xya thề thào trước khi ngã xuống.

-Không. Sẽ không tuyệt vời đâu cô bé!

Nữ thần nhìn Xya lần cuối.

Một ánh sáng màu đỏ chói mắt hiện ra, ôm lấy thân hình nhỏ bé của Xya, rồi từ từ biến mất.

Nữ thần mỉm cười khi thấy một sợi ánh sáng màu tím nhạt bay tới. Cùng lúc ấy, chú nai chạy lại. “Đi thôi! Chúng ta không muốn Số Phận phải đợi đâu!”

Những cánh Mạn Châu Sa hoa khẽ rung rinh nhẹ nhàng.

Kí ức đã bị lãng quên.

-Có chuyện gì vậy? – Raian hỏi từ khi chàng còn chưa vào phòng. Chàng và Asisur vừa vội vã từ Thượng Ai Cập trở về.

-Xya... xya bị ngất... - Carol khóc nức.

-Chuyện là sao? Chàng trai này là ai vậy? – Raian chỉ vào trai trai có mái tóc nâu hạt dẻ đứng bên cạnh giường Xya.

-Xin chào. Tôi là Koda. Hôm đó khi tới bữa trưa tôi tới gọi Xya lại ăn chung cùng mọi người thì thấy cô bé bị ngất mà không ai biết vì sao.

-Kì lạ là bệnh tim của Xya cũng khỏi rồi – Menfuisur thông báo – Nhưng không ngờ y nào đoán được bao giờ cô bé tỉnh.

Mọi người đều im lặng. Xót xa biết bao khi cô bé lúc nào cũng hồn nhiên cười nói vui vẻ nay lại nằm im một chỗ. Càng xót xa càng cảm giận kẻ nào gây ra tình cảnh này...

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o

-Hoàng tử Izumin xứ Hitaito cầu kiến! – Vị tổng quan thông báo.

-Izumin kính chào hoàng đế Ai Cập – Izumin chào nhưng không hề cúi đầu, dù chỉ là một chút.

-Nói đi! Lần này hoàng tử tới Ai Cập có chuyện gì? – Hoàng đế Menfuisur thể hiện sự khó chịu với vị khách này ra mặt.

-Ta mang một vài món quà đến gọi là thành ý cảm ơn công chúa Ai Cập đã chữa khỏi bệnh ấu hủu ta.

Nói rồi Izumin sai người mang “vài món quà” đã nói ra. Thôi thì đủ cả, từ lụa là, nước hoa tới vàng bạc, trang sức,... không thiếu thứ gì. Nhưng Menfuisur vẫn chẳng bộc lộ chút cảm xúc gì, cho tới khi một cung nữ chạy tới, thì thào một điều gì đó, mặt chàng mới dần ra, ánh mắt có chút gì đó vui mừng.

-Xin cảm ơn thịnh tình của quý quốc! Còn bây giờ, nếu hoàng tử không còn chuyện thì muốn nói thì bái triều!

Izumin tức giận nhìn Menfuisur coi khinh mình. Thực ra, chàng muốn gặp Xya nhưng không biết phải nói sao nên bây giờ chẳng biết phải làm gì. “Mà sao tên Menfuisur lại vội vã quá vậy?” – Izumin tự hỏi nhưng có lẽ phải thêm một thời gian chàng mới trả lời được.

24. Chương 24

Menfuisur nhanh chóng từ chính điện tới Tây cung để thăm Xya. Người cung nữ vừa này báo cho chàng biết Xya đã tỉnh lại.

-Xya sao rồi? – Câu hỏi quen thuộc lại được Menfuisur nhắc lại.

Căn phòng có chút náo nhiệt đột nhiên yên lặng vì câu hỏi:

-Đây là ai? – Xya thắc mắc, mắt nhìn thẳng vào Menfuisur.

Để trả lời cho sự hoài nghi của Menfuisur, Carol kéo chàng ra ngoài rồi nhanh chóng giải thích. Hóa ra Xya đã quên phần kí ức từ trước khi tới Ai Cập cổ, quên luôn nhưng người nàng đã gặp trong thời gian này. Không muốn Menfuisur suy nghĩ nhiều, Carol nói rằng việc này khá tốt để Xya không phải đau khổ như trước kia nữa. Vốn là một chàng trai thông minh, Menfuisur cười nhẹ rồi kéo Carol lại phòng. Đứng trước mặt Xya, chàng giới thiệu:

-Vì em không nhớ nên anh giới thiệu lại. Anh là Menfuisur, chồng của Carol và đồng thời là Pharaong của Ai Cập. Rất vui được gặp em! – Menfuisur đưa tay ra, như lần trước Raian đã làm với chàng.

Thấy Xya chưa hiểu, Asisur khẽ nói với nàng “Em còn nhớ Menfuisur, vị Pharaong của Ai Cập cổ 3000 năm TCN không?”

“Thì ra là vậy” – Xya nghĩ thầm. Tuy chưa hiểu hết mọi việc nhưng cái đầu thông minh của nàng biết phải làm gì trong lúc này.

-Hân hạnh được gặp anh! – Xya cũng giơ tay, nhưng không phải để bắt tay mà để ôm, một cái ôm nhẹ - Anh nhớ chăm sóc và dạy dỗ chị Carol cẩn thận. Chị ấy được nuông chiều từ bé nên còn trẻ con lắm!

Carol đỏ mặt. Nàng sắp lên chức mẹ tới nơi mà vẫn bị chê là trẻ con, thật là buồn quá đi!

Bên cạnh Carol, Menfuisur cười lớn. Quên thì quên thật đấy nhưng những lời lẽ này đúng như Xya dặn chàng khi chàng và Carol sắp lấy nhau.

Những câu chuyện cứ thế diễn ra. Không khí trong phòng vui vẻ trở lại. Thế nhưng, chỉ riêng một người là trầm ngâm suy nghĩ.

“Những gì chúng ta từng trải qua, những việc anh đã làm, em đã quên tất cả rồi sao?”

Bên ngoài...

-Ta muốn vào thăm Xya – Izumin nói với lính gác.

-Xin lỗi hoàng tử! – Người lính ngán ngẩm nhắc lại – Hoàng đế chúng tôi ra lệnh không ai được phép bước vào trong.

-Nếu không thì sao? – Izumin không có vẻ gì muốn bỏ cuộc.

Dứt lời, vài chục người lính chạy tới, nhìn chàng chăm chăm trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

-Xin hoàng tử rời bước! – Người lính khi này mỉm cười.

Thở dài, Izumin bước về phía Đông cung – nơi nghỉ dành cho khách. Chàng biết đánh nhau với lũ lính này chỉ làm mất thời gian mà chẳng được gì. Tiếng cười trong vạt của Xya lại lôi kéo chàng, không cho chàng bỏ cuộc. Không có cách này thì sẽ có cách khác.

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Koda! Người đến rồi à? Ngồi đi! – Nghe thấy tiếng bước chân Koda từ xa, Menfuisur lên tiếng.

-Mọi người cho vời tôi đến đây có việc gì? – Liếc nhìn xung quanh một lượt, Koda vào thẳng vấn đề.

-Chúng ta muốn người giúp một chuyện – Asisur lên tiếng – Người hãy giả làm chồng sắp cưới của Xya.

“Giả làm chồng sắp cưới của Xya?” – Koda nhú mày. “Ắt hẳn phải có chuyện gì khẩn cấp họ mới muốn ta làm như vậy, thậm chí họ còn không tìm cách giúp Xya phục hồi trí nhớ. Rốt cục mọi chuyện là sao? Chẳng lẽ... họ đề phòng tên Izumin? Phải rồi! Chẳng ai muốn thấy người thân của mình đau khổ cả, nhất là một cô bé hồn nhiên ngây thơ, hay nói cười vui vẻ”

Koda suy nghĩ về yêu cầu kia. Không thể phủ nhận việc chàng muốn là chồng của Xya. Từ ngày đầu tiên thấy cô bé đánh nhau với một lũ người đông như vậy, lòng chàng đã có chút ngưỡng mộ. Những ngày sau đó, chàng ngày càng không thể rời khỏi con người thông minh, tài giỏi, đáng yêu nhưng bên trong lại luôn da diết một nỗi nhớ nhung hình bóng xa vời của ai đó. Chàng cũng không tin khi nhận ra mình đã yêu thương người mà chàng mới gặp có vài ngày nhưng chàng lại càng không thể chối bỏ tình cảm đó. Rồi khi biết được Xya bị quên đi một số kí ức, lòng chàng có chút hụt hẫng, nhưng cảm xúc chính của chàng khi ấy là vui sướng. Xya quên đi những việc chàng đã làm, chàng có thể làm lại cả ngàn lần, quan trọng hơn là nàng đã quên đi Izumin – người nàng yêu tha thiết. Vậy là chàng đã có một cơ hội. Chàng biết mình rất xấu xa nhưng nào ai điều khiển được cảm xúc của mình.

Đồng ý làm chồng chưa cưới GIẢ của Xya không khó nhưng nếu Xya nhớ lại mọi việc thì sẽ phản ứng thế nào? Tức giận, ghét bỏ hay thậm chí là căm hận? Thật không dám tưởng tượng.

-Tôi đồng ý! – Koda quyết định.

Chiều tà...

Nắng bây giờ được coi là nắng tinh khiết nhất trong ngày, không rực rỡ như nắng sớm, không nóng nẩy như nắng trưa mà chỉ dịu dàng bao trùm vạn vật.

Gió đi khắp nơi chợt nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ từ một khu vườn thì chạy tới, khẽ rung động cây lá trên đường.

-Xya! Ta biết nàng sẽ tới đây mà! – Izumin vui mừng vì nhận ra giọng nói quen thuộc.

-Ta không quen người. Người là ai? Sao người biết tên ta? – Xya lạnh lùng.

-Nàng vẫn còn giận ta vì ta đã nghi ngờ nàng sao? Ta biết ta đã sai. Xin nàng thứ lỗi cho ta! Phải rồi, mẫu hậu ta đã khỏi, cảm ơn nàng!

-Mẫu hậu người là ai? Người là ai? Ta đã nói là ta không biết người. Có lẽ người nhầm nhầm người rồi! – Xya nhú mày có chút, đoạn định quay bước bỏ đi.

-Không! – Izumin giữ lại – Ta không nhận nhầm người. Nàng là Xya, công chúa của Ai Cập.

-Vậy người là ai? – Xya nhìn thẳng vào con người đối diện. Chẳng lẽ nàng biết hắn hay sao?

-Ta là Izumin, hoàng tử Hitaito. Mới không gặp hơn hai tuần mà nàng quên ta rồi sao?

“Izumin”, “hoàng tử Hitaito” hai cụm từ này khiến cho đầu nàng đau như búa bổ. Dừng đôi bàn tay nhỏ bé, nàng ôm lấy đầu mình, mong sao cho cơn đau chấm dứt.

-Xya! Nàng sao thế? – Izumin vội vàng hỏi.

-Đừng! Tránh ra!

Xya vô tình đẩy Izumin ra. Nàng không muốn như vậy nhưng nàng càng cố nhớ người này thì đầu nàng càng đau. Đau lắm, nàng không chịu được nữa!

Izumin giật mình. Giọng nói đó có phải là của Xya không vậy? Sao nàng lạnh lùng quá! Lúc đầu, Izumin cứ ngỡ Xya giận mình nên ra vẻ không quen biết nhưng mà tình trạng hiện nay có vẻ không như vậy.

-Xya! Em bị gì vậy? – Một giọng nói đầy quan tâm khác vang lên.

Koda chạy vội chạy tới, nhìn thấy người đang đứng nói chuyện với Xya thì hiểu ra mọi chuyện. Chàng ôm lấy Xya, khẽ thì thầm.

“Xya à! Em đừng suy nghĩ gì nữa. Hãy để cho tâm trí trống rỗng. Nào, hãy nghe lời anh đi Xya! Cơn đau sẽ nhanh chóng qua thôi!”

Thấy Xya có vẻ đỡ hơn, Koda thở phào nhẹ nhõm.

-Người đi đi trước khi Xya lại tiếp tục bị đau như vậy. Xya vì người mà đau một lần vẫn chưa đủ sao?

Đau đớn nhìn kẻ đối diện ôm lấy Xya, Izumin định nói gì đó nhưng lại thôi. Hắn nói phải lắm. Chàng chỉ luôn làm cho Xya đau đớn. Chàng không xứng đáng có được Xya. Nhưng ... chàng sẽ không từ bỏ nếu như Xya chưa đuổi chàng đi. Chàng bước đi một đoạn chợt quay đầu nhìn lại...

Mặt trời chiếu sáng chiếc vòng bạc xinh xắn trên chiếc cổ thanh mảnh. Gió muốn đùa nghịch nhưng có vẻ vô vọng vì mái tóc dài mềm mượt yêu thích đã bị cột gọn bởi chiếc dây màu vàng.

Đôi mắt nâu ấm áp khẽ lo lắng cho bông hoa nhỏ bé trong bàn tay mình. Bàn tay to lớn ôm lấy bông hoa, để cho nó tựa vào bờ ngực rộng lớn.

Hóa ra đây là cảm giác khi nhìn người mình yêu đang dần rời ra mình sao? Lần đầu tiên Izumin biết được điều đó. Đau đớn. Hụt hẫng. Nhưng chàng vẫn hi vọng. Xya luôn nói với chàng rằng dù có một tia hi vọng thì cũng phải phải đứng lên và tiếp tục và chàng sẽ làm như vậy.

Người ta nói rằng: Tình yêu là một thứ tình cảm mà con người ta có thể bỏ cả đời để tìm kiếm và theo đuổi . Khi yêu ai cũng thấy thế giới xung quanh mình toàn là một màu hồng hạnh phúc nhưng thực tế ai cũng phải trải qua những khó khăn , thử thách nhất định mới có thể tìm được một tình yêu thực sự . Những thử thách đó có thể làm tan vỡ một mối tình nhưng cũng có thể hàn gắn hai nửa trái tim thêm bền chặt .

Vậy thử thách này...

Làm tan vỡ một mối tình...

...hay hàn gắn hai nửa trái tim bền chặt hơn?

Khi ấy, trên bầu trời cao kia, có ba người, hay chính xác là hai người một thú đang trò chuyện...

-Đúng là tình yêu có thể khiến cho người ta bay lên thiên đường nhưng cũng chìm xuống địa ngục nhỉ? – Thần Trí Tuệ mỉm cười với chú nai đang nằm bên cạnh nàng.

-Đúng vậy đó! Nhưng tình yêu của chúng ta lại chẳng bay lên thiên đường hay chìm xuống dưới địa ngục – Chú nai đáp.

-Nhưng chúng ta vẫn cứ hạnh phúc là được – Thần nữ dịu dàng.

Chú nai ấy vốn là một chàng trai ở dưới trần gian, một vị vua của tiểu quốc phía Đông. Thần Định Mệnh và thần Số Phận định trêu đùa người bạn của mình, đưa nàng xuống hạ giới và gặp vị vua nọ. Nhưng trò

đưa nhanh chóng chấm dứt khi họ phát hiện bạn mình đã thực sự yêu một người phạm. Trớ trêu thay, vua của các vị thần cũng biết được việc này. Tuy nhiên, người mà thần Trí Tuệ yêu là một thiên tử, là con trời. Vì vậy, hình phạt được giảm nhẹ nhất có thể đó là biến một trong hai vị thần thành động vật. Không muốn người mình yêu phải chịu phạt, chàng trai chịu hi sinh bản thân mình. Để giúp cho thần Trí Tuệ có thể nói chuyện với người yêu, thần Định Mệnh và thần Số phận đã tìm đến và cầu xin sự giúp đỡ từ thần Muôn Loài. Thần Muôn Loài xót xa về mối tình dang dở này, bèn cho nai uống một thứ thuốc để nói và nghe như con người. Có thể nói là từ đó, thần Trí Tuệ sống hạnh phúc bên chú nai yêu quý.

-Có quá nặng tay với họ không? Chia xa người mình yêu là rất đau đớn – Thần Trí Tuệ nhẹ nhàng hỏi.

-Cái giá đó là quá nhẹ rồi! – Thần Số Phận lắc đầu – Và cái giá càng xứng đáng hơn nếu họ rời xa nhau.

-Cậu biết đó là không thể mà, nếu không tên hoàng tử đó đã không phải chịu đau khổ.

-Vậy chúng ta cá cược thế nhé. Số phận ta mà thắng thì nai yêu quý phải rời xa cậu một ngày, còn thua thì nai sẽ được trở về dạng người trong một ngày.

Một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới nên có thể coi là một khoảng thời gian không ngắn.

-Được.

Thần Trí Tuệ đồng ý, mắt nhìn xuống phía dưới kia, cầu mong họ sẽ trở về bên nhau. Nàng không muốn rời xa nai dù chỉ một giây nên ... nàng sẽ phá luật giúp cho hai người đó.

-Đừng nghĩ đến chuyện giúp họ! – Vị thần nữ kia có vẻ quá hiểu bạn mình nên nhắc nhở lại trước khi biến mất.

25. Chương 25

Đêm đến.

Đay là thời điểm Xya ghét nhất trong ngày. Nàng không sao ngủ được. Cung điện đã trở nên vắng lặng, ngược lại hẳn ban ngày. Không khí này khiến cho nàng cảm thấy thật cô đơn. Xung quanh chỉ có một màu đen huyền bí. Nàng cảm giác như nó sẽ hút nàng vào. Nàng sẽ biến mất khỏi thế giới này. Nàng không muốn như vậy. Nàng nghĩ mình nên nhớ ra một điều gì đó, một điều quan trọng mà nàng đã lãng quên. Nhưng nàng cũng quên thêm một điều: nàng đã cầu xin Nữ thần để nàng có thể quên đi điều quan trọng ấy...

Xya đi dạo bên dòng sông Nil, mong rằng gió sẽ dỗ giấc cho nàng. Sông Nil đẹp biết bao. Sông cứ dịu dàng, dịu dàng chảy khắp Ai Cập, mang lại niềm vui cho người dân. Xya ngồi xuống, lấy tay chạm vào dòng nước mát lạnh. Dễ chịu biết bao! Sông Nil thật biết cách khiến người ta vui vẻ. Một ngọn sóng đánh vào tay nàng, khiến nàng thấy sản khoái.

Đêm nay cũng khiến ột người khác mất ngủ: chàng hoàng tử Hitaito.

Có lẽ hình ảnh cô bé dễ thương đang cười nói với chú hổ con trong tay đã thực sự ám ảnh chàng. Mở mắt chàng thấy cô đang ở bên người khác, nhắm mắt lại mơ cô bé đang bước đi, rời xa chàng. Ngày quên ăn, đêm không ngủ. Chẳng trách vì sao sức khỏe của chàng xuống thấy rõ. Đôi mắt thâm quầng của chàng không phải là biểu hiện rõ nhất sao?

Chợt một điều gì hồi thúc chàng, khiến chàng muốn đi dạo một chút. Dọc theo dòng sông Nil, chàng nhìn thấy người mình mong nhớ ngày đêm.

Lúc này, Xya vẫn đang đang nghịch nước. Một vài giọt nước vắn vào người nàng khiến cho Izumin nhớ lại một cảnh không nên nhớ trước đây...

—-Plash Back—-

-Tập cung tên khiến ta nóng quá! Các người đã chuẩn bị nước cho ta chưa?

Sau khi hoạt động ra nhiều mồ hôi, tắm quả là một giải pháp tuyệt vời. Vì vậy, Izumin không bận tâm đến câu nói “dạ nhưng...” của cô cung nữ mà nhanh chóng bước vào phía phòng tắm.

Giờ Izumin hiểu lí do chàng không nên bước vào đây. Trước mặt chàng là một tiên nữ xinh đẹp. Làn da trắng hồng, mái tóc hồng nhạt ướt nước thả bên vai như một dòng suối róc rách chảy theo cơ thể hoàn mỹ. Đôi mắt to tròn nhìn mông lung nơi nào xa xăm mà không để ý gió đang mơn trớn làn da không tì vết của mình.

Tim chàng đập nhanh quá! Để chữa ngược ngùng, chàng trai quát cô cung nữ:

-Sao người không cản ta vào khi trong đó có người?

Nói rồi, chàng bỏ đi bằng vận tốc nhanh nhất có thể. Phía sau, cô cung nữ nhăn mặt. Rõ ràng hoàng tử không nghe cảnh báo mà? Sao tự nhiên lại trách cô cơ chứ? Cô gái à! Hoàng tử đang xấu hổ, cô để ý làm chi!

—————End Plash Back—————

Không nhớ thì thôi, nhớ thì tim chàng lại đập nhanh không kiểm soát được.

-Xin chào công chúa Ai Cập! – Izumin gây sự chú ý. Chàng đã lấy được một vài thông tin từ các cô cung nữ.

-A! Kính chào Hoàng tử Hitaito! – Hơi giật mình nhưng Xya nhanh chóng đứng dậy, cúi chào vị khách của Ai Cập.

Tuy đã được nghe về việc Xya lãng quên kí ức nhưng chàng vẫn không khỏi đau đớn khi Xya đối xử với chàng xa lạ như vậy. Giọng điệu lịch sự, xa cách, không một nụ cười. Cách đối xử này so với lần đầu chàng gặp Xya còn có phần lạnh lùng hơn.

Thực ra lí do của việc này cũng không có gì lớn lao, chỉ là trước đây, từ khi đọc về tuổi thơ, thân phận rồi tình cách của Izumin, Xya đã có thiện cảm với con người mạnh mẽ, tài giỏi, khôi ngô đó. Còn bây giờ, nói chính xác thì nàng quên những việc thuộc về thời cổ đại này nên với con người trước mặt không một chút thân thiện.

-Phải rồi! Chúng ta đã từng gặp nhau chưa? – Xya đột nhiên hỏi.

-Nàng quên rồi sao? Thực sự đã quên nhưng ngày tháng nàng ở Hitaito, bên cạnh ta?

Lắc đầu. Đáp lại chàng là một cái lắc đầu cùng tiếng thì thầm “Xin lỗi! ta cố nhớ nhưng mà...” Cơn đau lại xuất hiện. Nàng ôm lấy đầu mình. Đau. Cứ cố nhớ về người này khiến cho đầu nàng đau khủng khiếp.

-Xya!

Koda từ đâu chạy tới, một lần nữa làm cơn đau lui ra. Theo sau chàng là Menfuisur và Carol.

-Xya! Sao em lại ra đây? Em làm chị lo quá! – Carol lo lắng nhìn Xya. Chợt chàng để ý người một người – Với tư cách là chị gái của Xya, ta yêu cầu hoàng tử mau mau trở về xứ Hitaito và đừng bao giờ gặp lại Xya nữa. Con bé chịu đau khổ đủ rồi!

-Không bao giờ đâu Carol! Ta sẽ khiến Xya nhớ lại và cô ấy sẽ ở bên ta mãi mãi.

Đoàng!

Một tiếng sấm vang lên khiến ọi người giật mình.

Là Raian, chàng đến xem Xya ngủ được không thì không thấy con bé đâu, vội chạy hấp nơi tìm. Vừa ra đến nơi nghe thấy câu nói của Izumin, cơn giận của chàng bùng phát. Như đã nói, Raian yêu nhất gia đình mình. Động vào gia đình chàng cũng chính là động vào chàng, chưa kể, tên đó cậy mình là hoàng tử hay sao mà dám năm lần bảy lượt khiến cho cô em gái út của chàng đau khổ. Không suy nghĩ nhiều, chàng rút khẩu súng luôn mang theo người, bắn vào bả vai phải của tên hoàng tử kia.

-Anh Raian! Sao anh lại làm như vậy? Anh giết chết anh ấy mất!

Xya sau khi lấy lại bình tĩnh vội rời bỏ vòng tay của Koda mà chạy tới bên Izumin – chàng hoàng tử vẫn đang suy nghĩ thứ vũ khí gì mà lợi hại đến vậy, hấn đứng xa chàng, chỉ một tiếng nổ lớn đã khiến một cái gì đó bay vào người chàng, không một chút dấu vết. Xya vội vã tìm cách cầm máu cho Izumin.

Ngỡ ngàng.

Raian bắt ngờ về hành động của em gái mình. Mất trí nhớ rồi sao con bé vẫn cứ quan tâm đến hắn ta? Thậm chí còn nói chàng giết hắn. Vì lo lắng quá nên cô bé không để ý Raian chỉ bắn vào bả vai phải của tên đó thôi sao? Vết thương này đâu thể giết chết hắn ngay. Ít nhất với tay nghề của mấy tên ngự y hiện nay của Ai Cập cũng khiến hắn không chết mà chỉ mang theo vết thương đó đến cuối đời.

Hụt hẫng.

Đó chính là cảm xúc của Koda hiện nay. Vì sao? Chàng không hiểu vì sao chàng là chồng chưa cưới của Xya mà Xya không một chút ngần ngại đẩy chàng ra để đến bên hắn. Lương tâm của một y sĩ ư? Chàng không tin. Nếu vậy thì vì sao lần trước khi tên đó bỏ đi Xya còn chạy theo tìm hắn làm gì? Thật sự, trong lòng Xya, dù là trước kia hay hiện nay, chàng không thể chiếm được vị trí của Izumin.

Đêm vẫn còn dài...

Liệu đây có phải là một sự sắp xếp của Số Phận?

-Hoàng tử đã đỡ hơn chưa?

Xya cầm theo một bó hoa để cắm trong phòng. Nàng đã kiếm quanh vườn nhưng không có một đóa hướng dương nào nên đành ra sông Nil để hái sen. Mùi sen hồng ngan ngát, tinh khiết khiến cho Izumin cảm thấy dễ chịu. Nhưng mà, Xya vẫn thích cắm hướng dương hơn...

-Ta đỡ hơn nhiều rồi. Cảm ơn nàng, Xya!

Một tuần trước, khi Izumin bị bắn, Xya đã cấp tốc chuẩn bị mọi thứ và chính tay nàng đã lấy viên đạn ra. Tuy nhiên, nàng đang ở thời cổ đại nên không kiếm đâu ra thuốc giảm đau và càng không thể đánh ngất Izumin. Thế nên, dù có là một chiến binh tài giỏi trên chiến trường thì Izumin vẫn không thể ngăn mình xuýt xoa vài tiếng. Không hiểu sao, Xya cảm thấy xót xa, đau đớn dù người bị thương không phải là nàng. Nàng tự nói với bản thân đó chỉ là lương tâm nghề nghiệp nhưng có lẽ, nàng đủ thông minh để nhận ra nàng đã vui thế nào khi lấy được viên đạn ra và Izumin bình phục khá nhanh.

-Không có hoa hướng dương sao?

Izumin chột hỏi khiến Xya nhíu mày. Sao tự nhiên hoàng tử Hitaito lại hỏi về hoa, lại đúng loài hoa nàng thích? Có lẽ... chỉ là tình cờ thôi... mong là vậy!

-Sao hoàng tử lại hỏi về hoa hướng dương?

-Màu vàng của hướng dương khiến cho người ta cảm thấy nó thật cao sang mà thuần khiết. Dù có chuyện gì xảy ra, hướng dương vẫn luôn hướng về mặt trời, không bao giờ thay đổi. Chẳng phải rất mạnh mẽ, kiên định và trung thành sao?

-Phải.

Xya cười. Có lẽ điều này nàng chưa nhận ra, nụ cười dịu dàng này của nàng, nụ cười rực rỡ như đóa hướng dương trước mặt trời, chỉ xuất hiện khi nàng ở bên Izumin; và cũng có thể nói, nụ cười này thuộc về Izumin.

-Ước gì người ta yêu cũng mạnh mẽ như hoa hướng dương... Nhưng, trước khi ta nhận ra tình cảm của mình, cô ấy đã rời xa và quên đi Izumin này. Ta không oán trách vì do ta đã sai, đã không tin tưởng vào cô ấy. Từ khi cô ấy xa ta, mỗi ngày ta đều trông một cây hoa hướng dương và hi vọng, một ngày nào đó, cô ấy sẽ quay trở lại... Khi ấy, ta sẽ nói điều trước giờ ta giữ kín trong lòng, rằng: "Ta yêu em!". Nàng nghĩ cô ấy sẽ đồng ý ở bên ta mãi chứ?

Izumin khẽ nói, như thì thầm một mình, nhưng âm lượng đủ cho Xya nghe thấy. Trong suốt câu chuyện, đôi mắt chàng da diết yêu thương. Bất giác Xya thấy lòng mình đau nhói. Hóa ra hoàng tử đã có ý trung nhân. Có lẽ người đó phải xinh đẹp, thông minh, sắc xảo lắm! Ánh mắt hoàng tử khi kể về người đó thật hạnh phúc dù người đó đã làm tổn thương hoàng tử. Ước gì ... ta là cô gái đó. Một điều ước khẽ len lỏi vào tim nàng mặc dù nàng không hiểu vì sao mình lại ước như vậy.

26. Chương 26

-Có lẽ ... có lẽ cô ấy sẽ sớm trở về và ở bên hoàng tử thôi.

Xya trả lời, nhưng nàng thực sự mong là cô ấy không trở về, và hoàng tử sẽ không là của ai. Độc ác! Tự rửa bản thân sao quá độc ác khi mong ước như vậy nhưng nó vẫn cứ tồn tại, không sao xóa bỏ được.

-Nếu cô ấy là nàng, nàng sẽ đồng ý chứ?

Chợt Izumin nhìn nàng. Đôi mắt màu xanh biển sâu đến nỗi nàng không thể lặn tới đáy, để biết nó nàng nghĩ gì. Câu trả lời rất đơn giản, chỉ hai từ thôi: HI VỌNG.

Xya bối rối:

-Ta... ta... ta đã là vợ chưa cưới của Koda, làm sao mà là cô ấy được chứ!

-Nói cũng đúng...

Izumin trầm ngâm. Có lẽ đã muộn quá rồi chẳng? Nhưng dù sao đi nữa, chàng cũng không bỏ cuộc. Xya từng nói với chàng là sống phải luôn luôn hi vọng mà. Chàng hi vọng Xya sẽ ở bên chàng và yêu thương chàng suốt đời. Nó sẽ trở thành sự thật? Biết đâu!

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

-Izumin! Hoàng tử đã dậy chưa?

Nghe thấy tiếng của Xya, Izumin chợt mỉm cười. Từ hôm chàng bị thương, ngày nào Xya cũng chăm sóc chàng. Tuy có phần xa lạ hơn nhưng đôi lúc chàng có cảm giác quay lại ngày trước: sáng sáng Xya gọi chàng dậy, ngày ba bữa đều do nàng nấu,... Thật sự rất hạnh phúc!

-Ta dậy rồi Xya à!

Izumin chống tay ngồi dậy. Chợt chàng cảm giác vết thương bị căng quá nên muốn rách ra, đau nhói. Izumin nhăn mặt.

-Hoàng tử sao vậy?

Xya tiến lại. Có lẽ do không để ý nên nàng bị vấp phải bậc thang.

“Ồi!”

Nàng ngã mất!

Izumin nhanh chóng giơ tay ra đỡ lấy Xya. May mắn làm sao! Xya không bị trầy xước gì và đang nằm trong vòng tay của Izumin, đầu nàng dựa vào vòm ngực vững chãi. Tim Xya đập nhanh. Nó sẽ loạn nhịp mất! Xya à! Nàng không thích như vậy sao? Cảm giác bình yên và ấm áp len lỏi tới từng tế bào... Nếu giây phút này kéo dài mãi mãi thì thật tuyệt!

Nhưng có những điều ước rất khó để thành sự thật. Xya chống tay, đứng dậy. “Bình tĩnh nào! Bình tĩnh nào!” Tim nàng đập đã chậm hơn. Chợt nàng ghét làn da trắng hồng của mình. Nó sẽ khiến Izumin biết nàng đang xấu hổ mất. Tai và má nàng đang đỏ bừng kìa!

Izumin thấy sự xấu hổ của Xya mà vui mừng. Chàng không ác để mà thấy người ta xấu hổ thì vui, nhưng mà đó chẳng phải là Xya đã lại có cảm giác với chàng sao? Nếu không nàng phải xấu hổ làm gì? Chàng sẽ tiếp tục hi vọng. Chàng tin mình sẽ được đền đáp.

-Xya à! Bữa sáng của ta đâu? Ta đói quá!

Bỏ qua sự ngượng ngùng, Xya tới bên Izumin để dìu chàng ra bàn ăn sáng:

-Hoàng tử thật giống Koda! Anh ấy cũng hay đòi ăn lắm!

-Vậy sao?

Chợt Izumin gạt tay nàng ra, tự vịn vào bàn.

Bữa sáng diễn ra trong yên lặng.

-Cám ơn vì bữa sáng!

Nói rồi Izumin lại tự đi tới giường, từ chối sự giúp đỡ của Xya. Chợt nàng thấy hụt hẫng quá! Cảm xúc này là sao? Nàng chưa bao giờ thấy vậy khi ở bên Koda trong khi đó mới là người nàng sắp cưới.

-Thần kính chào hoàng tử! – Ruka hành lễ.

-Được rồi. Có chuyện gì sao?

-Thần thấy công chúa Xya có vẻ không được vui lắm.

-Còn gì nữa không?

-Triều thần Ai Cập định tổ chức lễ cưới của công chúa Xya với Koda nhưng chưa được công chúa chấp thuận.

-... - Izumin suy nghĩ – Người có biết tên Koda đó là ai không?

-Thưa, hắn trở về cùng với công chúa Xya. Theo lời kể của những binh lính đi theo thì hắn đã từng cứu giúp công chúa và đột nhiên vài ngày trước được coi là chồng sắp cưới của công chúa.

-Nếu không có gì thì lui đi, tránh người Ai Cập đề phòng.

-Vậy thần xin cáo lui.

“Nàng sắp tổ chức lễ cưới với hắn sao? Vì hắn là ân nhân của nàng? Ta không tin nàng chỉ vì vậy mà đồng ý hắn”

Evergreen, evergreen.

Like an inexperienced fool,

I lived without seeing the love you were giving me

Without you, I can't see anything

Without you, I can't hear anything

From now on I won't let you cry;

I'll be the warmth that covers any sadness

I'll embrace you and wipe away your tears

So just go back to the beginning.

(Mãi xanh, mãi xanh.

Như một kẻ ngốc thiếu kinh nghiệm,

Anh sống mà không đề ý tới tình yêu em dành cho anh

Từ bây giờ anh sẽ không khiến em khóc;

Anh sẽ là hơi ấm bao bọc lấy nỗi buồn

Anh sẽ ôm lấy em và lau đi những giọt nước mắt

Vậy hãy bắt đầu lại từ đầu.)

(Lời Anh: fic Evergreen)

“Xya à! Ta tin rồi em sẽ lại yêu ta. Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi em nhé!”

-Koda à! Anh ở đâu vậy?

Xya khẽ gọi. Koda hẹn nàng ra vườn thượng uyển mà nàng tới lại chẳng thấy chàng ở đâu. Không hiểu sao, Xya không hề lo lắng. Nàng nghĩ có thể Koda muốn làm gì đó cho nàng bất ngờ.

Chợt, mùi hương ngọt ngào từ đâu bay tới, quyến rũ cái giác quan của nàng. Nàng quay lại thì thấy người hèn nàng ra đang cầm trên tay một lọ dầu thơm.

-Nước hoa gì mà thơm vậy anh?

-Ipaasha – loại hoa đặc biệt của sa mạc – Koda đưa cho Xya lọ nước hoa của mình.

-Em chưa nghe tên loài hoa này bao giờ - Xya đón lấy lọ nước hoa, đổ một ít vào cổ tay.

-Jheld là một thành phố độc lập và phần vịnh nằm ở trung tâm ốc đảo của sa mạc. Nơi đó tồn tại một vùng đất ngập tràn không khí thỏa mái, níu chân bao du khách đi qua. Đó cũng là nơi có một loại dầu thơm không thể kiếm ở nơi nào khác. Lí do thứ dầu thơm đó chỉ có thể sản xuất ở đó là vì nguyên liệu chất của chúng là những bông hoa chỉ nở ở sa mạc và không thể sống ở môi trường khác.

Nói rồi, Koda lấy ra một chiếc khăn. Chàng chậm rãi mở nó ra. Bên trong là một bông hoa có những cánh màu trắng bao bọc lấy những cánh màu tím. Bông hoa đẹp một cách đặc biệt! Sự héo tàn cũng không che lấp được vẻ đẹp đó. Xya định cầm lấy bông hoa để xem cho rõ.

-Đừng!

Koda quát khiến nàng rút tay lại. Nhìn Koda với ánh mắt sợ hãi, nàng hỏi:

-Có chuyện gì sao?

Bọc bông hoa lại, Koda trả lời:

-Đừng bao giờ tiện động vào Ipaasha bởi chúng là loài hoa cực độc. Có một loại mật ẩn trong những cánh hoa màu tím. Nếu em chạm vào nó, da em sẽ đau đớn như bị thiêu cháy và nếu nuốt nó, em sẽ chết ngay tức khắc.

-Nguy hiểm vậy sao? – Xya nhớ lại bông hoa xinh đẹp vừa được xem – Loài hoa đẹp như vậy mà đi kèm với chất độc cực mạnh. Cũng giống như tình yêu vậy, có thể khiến người ta hạnh phúc nhưng cũng đem tới nhiều đau khổ. Tuy nhiên, cả hai vẫn khiến cho người ta khao khát được chạm tới.

Xya nói. Có lẽ lúc này đây, nàng lại nhớ tới hoàng tử xứ Hitaito. Nàng không biết tự bao giờ, hình ảnh Izumin luôn xuất hiện trong đầu nàng. Nhưng, nhớ lại người ấy nhìn nàng với ánh mắt như con thú đang bị tổn thương khiến nàng cảm thấy đau, đau lắm. Cảm xúc này là sao?

-Xya à! Em có yêu anh không?

Chợt Koda hỏi. Xya không biết phải trả lời sao. Sự thật là nàng coi Koda như một người anh trai. Ở bên Koda nàng thấy thoải mái, nhưng đó không phải “chốn bình yên” của nàng.

-Em xin lỗi...

-Xya à! Hủy lễ cưới nhé!

-Dạ?

Xya nhìn Koda, ngạc nhiên. Giọng anh nhẹ nhàng như gió thoảng qua, khiến nàng còn nghĩ mình nghe nhầm.

-Có lẽ anh thật sự không thể thay đổi được lời của Số Phận. Tặng em...

Koda đưa cho Xya chiếc khăn bọc Ipaasha rồi quay lưng bước đi. Đã ba lần rồi... Cả ba lần câu trả lời của nàng vẫn là “em xin lỗi”. Dù chàng có làm gì cũng vậy thôi. Những cố gắng của chàng chỉ khiến Xy càng coi chàng như một người anh trai đáng kính trọng. Chàng biết chứ, nhưng chàng không muốn chú ý tới bởi nếu chú ý tới, chàng sẽ không thể tiếp tục cố gắng. Chàng vẫn cứ hi vọng. Chàng biết chứ, chàng sẽ phải ngừng hi vọng vào một ngày nào đó nhưng ít nhất thì chàng đã cố gắng hết mình. Khi ấy, chàng không phải hối tiếc điều gì. Không ngờ nó đã đến rồi.

“Xya à, Ipaasha nghĩa là “sự tự do”. Tặng em một đóa hoa Ipaasha. Đã đến lúc phải cho em sự tự do rồi. Em không thể hạnh phúc nếu cứ mãi ràng buộc bởi quá khứ. Cứ bước tiếp đi em! Quá khứ không thể thay đổi được tương lai, chỉ có hiện tại mới quyết định được tương lai sẽ ra sao. Hãy hạnh phúc em nhé! Khi

buồn hãy đến bên anh bởi dù có ra sao, anh vẫn cứ mãi mãi yêu em. Em biết không? Anh rất ghen tị với hắc. Hắc là hoàng tử, anh cũng là hoàng tử. Đất nước của hắc rộng lớn, vương quốc của anh phồn thịnh đâu kém gì. Nhưng, thứ duy nhất hắc có mà anh không có, trở trêu thay, thứ quý báu nhất trên đời, là em. Trong trái tim em luôn chỉ có hắc. Chỉ hắc mới khiến em đau khổ hay hạnh phúc. Luôn chỉ là hắc...”

-Anh yêu em! Mãi chỉ yêu em mà thôi! Em đừng quên nhé...!

Tiếng gió thì thầm khiến Xya rơi lệ.

Sông Nil à! Xin Người hãy chảy thật xiết để xóa đi những vết thương này...

27. Chương 27

Vết thương của Izumin nhanh chóng lành lại một cách nhanh đáng kinh ngạc. Điều đó đồng nghĩa với việc thời gian chàng ở lại Ai Cập không còn nhiều.

Izumin ngồi trong phòng nhắm tính. Chàng đã ở Ai Cập khoảng hơn hai tuần, chính xác là 18 ngày 5 giờ. Chàng biết rõ như vậy bởi mỗi ngày chàng đều nhận được thư từ Hitaito. Mẫu hậu đang mong chàng trở về. Thế nhưng, nhiệm vụ mẫu hậu giao chàng đã hoàn thành xong đâu? Mà cũng không biết có thể hoàn thành không nữa...

Grừ... grừ...

Chú hổ Min từ lúc nào đã đi vào phòng chàng. Có lẽ ngồi đợi lâu mà không nhận được sự chú ý nên nó mới lên tiếng. Dù sao hổ cũng là chúa sơn lâm mà, phải có cái oai chứ! Và nó đã thành công. Izumin nhìn thấy nó đang nằm ở bậc cửa sổ, bèn bước tới hỏi chuyện:

-Chủ nhân mày đâu?

Hổ im lặng. Câu này chỉ hỏi về chú nhân nó, chứ có quan tâm gì đến nó đâu?

-Sao mày lại ở đây một mình?

-Vẫn nhớ tao hả? Thế mà chủ nhân mày lại quên tao mất rồi! – Izumin nói, giọng buồn buồn.

-Grảm...

Hổ gầm lên một tiếng. Hắc nó đang động viên Izumin?

Izumin giật mình. Chú hổ con ngày nào đã biết gầm to như vậy rồi ư?

-A! Hóa ra Min ở đây. Chị lo quá!

Nghe thấy tiếng gầm, Xya hốt hải chạy tới. Chú hổ thấy chủ nhân mình cũng lao đến, dụi dụi vào thân mình mảnh mai xinh đẹp. Nhớ lại lúc trước, khi tỉnh lại, thấy một con hổ khá lớn lúc nào cũng đi theo nàng, nhìn chăm chăm vào nàng khiến nàng khá sợ và cũng thắc mắc. Nàng không hiểu vì sao nó đi theo mình, nhìn mình, và vì sao nàng không nghĩ nó sẽ ăn thịt nàng? Rồi vài hôm chủ tớ lại thân nhau như trước.

-Lần sau cấm Min bỏ đi đó!

Xya chỉ tay vào con hổ. Nó rên ư ử như đã biết lỗi. Vỗ vỗ vào đầu con hổ, nàng nhìn xem nó chạy đến đâu. Ngạc nhiên khi trước mặt nàng là Izumin.

-Cám ơn ngài, hoàng tử Izumin! May là nó ở đây nếu không thấy một con hổ chạy khắp nơi mọi người chết khiếp mất!

Đạo này Xya đã bắt đầu gọi tên Izumin, tuy vẫn còn kèm theo hai chữ “hoàng tử”.

-Nàng không nghĩ nó sẽ ăn thịt ta sao? – Izumin bông đùa.

-Đương nhiên là không rồi, nếu không nó đã chẳng để chàng ở gần như vậy.

-Nàng sẽ nuôi nó cho đến khi nó chết sao?

-Ồ không. Em định đưa nó trở lại với thiên nhiên. Cung điện rộng lớn như vậy, con người còn thấy gò bó hướng chỉ loài vật. Nhưng... em không biết quê hương nó ở đâu... - Xya ngập ngừng.

-Ta biết.

-Sao cơ? – Xya ngạc nhiên – Sao chàng lại biết được? Đến anh Koda còn không biết.

-Tin hay không tùy nàng – Ngay khi nghe đến cái tên “Koda”, Izumin chợt lạnh lùng hơn - Ở khu rừng gần biên giới Hitaito.

-Có thể dẫn ta đến đó không? – Xya mong chờ.

-Với điều kiện đừng xưng “ta” với Izumin này. Hãy xưng “em” đi. Nàng ít tuổi hơn ta mà. Và... nàng phải ở lại Hitaito hai tuần.

Xya suy nghĩ. Xưng “em” thì được, nhưng nàng không muốn đến Hitaito vì một lí do nào đó mà chính bản thân nàng cũng không rõ lắm. Tuy nhiên, nàng lại muốn đến thăm quê hương của Min, để có thể cho nó ra đi, trở lại chốn tự do. Bất giác, nàng hỏi, một cô hỏi mà nàng cũng không hiểu câu hỏi này nghĩa là sao.

-Hoàng tử tin em chứ?

“Xya à, đừng rời xa ta nhé!”

“Cho đến khi chàng không còn tin vào em nữa.”

-Ta tin nàng. Sẽ mãi mãi tin vào nàng. Mãi mãi.

Izumin cười nhẹ. Nụ cười của chàng thật hạnh phúc. Giọng chàng trầm ấm. Xya nghe tim mình thổn thức hạnh phúc vì hai điều đó. Lắc đầu nhẹ, Izumin đã có ý trung nhân rồi. Đừng tự mơ tưởng nữa!

-Vậy làm phiền hoàng tử!

Lúc đó, một cuộc nói chuyện đã bị những đám mây trắng và tiếng gió giấu đi.

Người con gái mặc bộ váy đỏ kiểu cổ kiêu diễm, như vừa bước ra từ câu chuyện thần thoại. Bên cạnh nàng, một chú nai đang nằm thảnh thơi.

-Thật là quá đáng mà!

Tiếng nói của nàng khiến chú nai ngước lên:

-Có chuyện gì sao? Ta tưởng nàng nói dạo này hai người họ phát triển tình cảm rất tốt mà?

-Đương nhiên. Em đã lấy lọ “tình dược” từ thần Tình Yêu mà. Cô bé đó sẽ yêu tên hoàng tử dù không nhớ chút gì về hắn.

Thần Trí Tuệ nói, giọng tự hào. Nàng là ai chứ? Là thần Trí Tuệ đấy. Nàng có thể khiến người ta nhớ hay quên mọi việc. Nàng có Trí Tuệ của cả nhân loại. Chút việc cón con cho họ dùng độc dược tình yêu có là gì với nàng.

-Thế thì còn có chuyện gì quá đáng nữa?

-Thì thần Số Phận đó. Không cho người ta giúp họ mà bản thân cùng Định Mệnh đã ngấm ngấm sắp xếp từ trước.

Ý nàng nói là vậy: thần Định Mệnh đã cho chú hổ này gặp Xya và Izumin. Còn mọi việc hiện nay có liên quan đến chú hổ, từ việc hổ chạy vào phòng đến ý định đưa hổ về quê hương, đều do thần Số Phận sắp đặt.

-Vậy thì tốt chứ sao? Họ muốn giúp chúng ta mà. Với lại, chẳng có chuyện đơn giản như là “một buổi đẹp trời, hai người phạm đồ tự nhiên thấy mình yêu người kia nồng cháy và kết hôn ngay hôm đó” đâu.

Thần Trí Tuệ bật cười vì câu chuyện của nai. Nàng còn trẻ con lắm! Chỉ cảm vài câu nói là nàng xiêu lòng ngay thôi.

Thế kỉ 21.....

-Anh à! Nhanh lên! Sao mà anh chậm chạp vậy?

Tiếng Asisur thúc giục. Nhìn theo hướng đôi mắt đen huyền bí của nàng đang hướng tới, một chàng trai đang khuan theo một đồng túi lớn, cố gắng lết về phía ô tô yêu quý. Nhích một tí... một tí nữa... thêm một chút... Cứ như vậy, chàng đã về đích. Vứt đồng đồ vào phía sau xe, chàng thở phào nhẹ nhõm. Đồng đồ nặng nề đó chàng có thể vứt ra dễ dàng, chứ cái người mua cả đồng đồ đó và không cho nhân viên bê hộ, liệu chàng có thể vứt đi được không? Đương nhiên là không rồi. Nhất là khi người đó đang dụi dụi đưa cho chàng một chai nước mát, lau mồ hôi cho chàng. Yêu là bể khổ. Biết như vậy con người vẫn cứ đâm vào, đến lúc lại than vãn. Đúng là rắc rối!

- Cái đồng đồ đấy, em nhắm có dùng hết không mà mua về? – Raian ngao ngán hỏi.

-Không – Asisur bình thản trả lời, khiến cho lòng ai tê tái – Tiền để đó có ai tiêu đâu, cứ mua về cho vui thôi!

-Tiền để đó còn có cách dùng, chứ tiêu vào việc mua sắm thế này thì ... - Chàng thở dài.

-Nốt hôm nay thôi mà! – Asisur cười nịnh, lại thêm một nụ hôn vào má ngọt ngào, thử hỏi ai giận cho được.

-Raian! Asisur! Hai con đã xong chưa vậy? Chúng ta còn đến nhà hàng nữa đặt tiệc nữa?

-Dạ, bọn con vào ngay!

Asisur bước vào xe, ngồi ghế sau cạnh bà Rido. Raian nhún vai, lại bị ngồi một mình rồi. Vợ chưa cưới mà suốt ngày để chồng bơ vơ một mình. Đau lòng thật!

Chiếc xe từ từ chuyển bánh trên con đường dài. Bên đường, những cặp đôi hạnh phúc dần lui về phía sau. Asisur thích ngắm sông Nil. Sở thích này có lẽ do nàng là người Ai Cập, mà người Ai Cập không ai không thích sông Nil. Con sông dài chảy bên cạnh đường. gió mang theo mùi hương sen tinh khiết vào xe, thổi tung mái tóc màu đen mềm mượt.

Chợt, một bà cụ lớn tuổi thấy đường vắng thì đi qua đường, không thể ý xe của nhà Rido đang đi tới. Thấy vậy, Raian vội *** phanh, bẻ bánh lái, hướng về phía sông Nil. Ai ngờ, cả người cả xe theo đà rơi xuống sông, va vào chiếc thuyền máy. Hai chiếc xe nổ, tạo lên tiếng động ầm trời...

Vài phút sau, tiếng còi cảnh sát vang lên. Những cảnh sát từ trong xe nhanh chóng bước xuống, làm nhiệm vụ của mình. Kiểm tra hiện trường, tìm kiếm người bị nạn, tra hỏi người dân,...

Hôm ấy, dòng sông Nil bị làm phiền bởi tiếng ồn suốt cả ngày.

Tin mới nhất được đăng trên các tờ báo, trên ti vi đều về vụ án nhà Rido.

Tờ Al-Masry al-Youm:

“Lời nguyện của lăng mộ Hoàng Gia

Hôm nay, ngày 17 – 3 – 2001, lúc 14h11, chiếc xe của gia đình Rido chứa vị nữ chủ nhân – phu nhân Rido, con trai Raian – giám đốc công ty xăng dầu cùng với vợ sắp cưới – cô Asisur đã lao xuống dòng sông Nil, đụng vào chiếc thuyền máy đi ngược dòng và nổ. Bi kịch này có phải là do lời nguyện họ phải chịu khi khai quật lăng mộ Hoàng Gia?”

Tờ Al-Agram:

“Bí ẩn bi kịch của gia đình tỉ phú Mĩ

Hồi 14h11 ngày 17 – 3 – 2001, chiếc xe của gia đình Rido vì tránh một cụ già qua đường mà lao xuống dòng Nil, đâm phải một chiếc thuyền máy và nổ. Tuy nhiên, khi các viên cảnh sát điều tra thì không thấy bất kì một nạn nhân nào trong xe hay trong chiếc thuyền máy. Câu hỏi đặt ra là liệu có phải họ đã thoát được ra ngoài trước khi chiếc xe nổ? Bây giờ họ đang ở đâu? Phải chăng đang chờ kẻ chủ mưu ra mặt?”

Ti vi:

“ Tin trong nước:

Hôm nay, tại thủ đô Cairo đã xảy ra một vụ tai nạn thảm khốc. Hồi 14h11, Chiếc xe của gia đình tỉ phú Mĩ Rido đã lao xuống sông Nil, đâm phải chiếc thuyền máy và nổ. Một điều kì lạ là trước đó vài giờ đồng

hồ, anh Raian Rido – người nắm giữ tài sản hiện tại đã tới văn phòng luật sư để làm di chúc. Theo điều khoản trong di chúc, tài sản khổng lồ được chia làm ba phần. Phần lớn nhất được gửi đến các viện mồ côi, cứu trợ những người, phần thứ hai để gửi đến quản gia nhà Rido – bà Mari, với điều kiện bà phải giữ gìn ngôi nhà của họ thật cẩn thận và phần cuối cùng, họ tìm những vệ sĩ tốt nhất để bảo quản, giữ gìn lăng mộ Hoàng Gia cũng như tuyệt đối không cho ai tiếp tục khai quật. Chuyện này liệu có liên quan đến vụ tai nạn? Hiện tại cảnh sát vẫn đang điều tra để tìm thêm thông tin.”

28. Chương 28

Thế giới cổ đại...

-Sao vậy Xya? Nàng nhớ con Min à?

Izumin hỏi khi thấy Xya có vẻ không vui. Chàng khẽ nhăn mặt khi gọi chú hổ của Xya là “con Min”. Thật chẳng nào gọi chàng cả!

-Ồ không. Em chỉ cảm thấy có chuyện gì đó không vui xảy ra – Xya suy nghĩ – Một chuyện gì đó em không biết chẳng?

-Vậy sao? Mai chúng ta ra chợ chơi nhé?

Hơi bất ngờ vì lời mời của Izumin nhưng nghĩ đến một phiên chợ tấp nập của thế giới cổ đại nàng chưa từng thấy bao giờ, Xya tò mò, thích thú. Đúng là cả nhà Rido đều mang trong mình dòng máu khảo cổ mà!

Trời xanh. Mây trắng. Gió nhẹ. Thời tiết đẹp như vậy thật khiến cho người ta phấn khích. Vào một ngày như vậy, chúng ta nên đi chơi. Xya đồng ý. Từ sáng sớm, khi mặt trời mới bắt đầu xuất hiện ở phương đông, chưa kịp làm tan đi những giọt sương mát lạnh trên cánh hoa xinh xắn, Xya đã gọi Izumin dậy rồi vội vã ra chợ chơi.

-Hoàng tử Izumin à! Chàng dậy đi!

Xya đứng cạnh giường Izumin, nhăn mặt. Nàng đã gọi Izumin nhiều lần mà vẫn chưa có dấu hiệu chàng sẽ dậy. Còn về Izumin, có phải lúc nào cũng được trở về với quá khứ đâu, tội gì phải ngoan ngoãn làm theo lời của cô công chúa kia chứ? Cứ như vậy đi... Chàng thấy vui mà!

-Xya à! Nàng gọi ta có chuyện gì không? Đêm qua ta phải giúp phụ hoàng phê tấu chương đến đêm mới xong, giờ mệt quá!

Thỉnh thoảng nói dối cũng đâu có hại ai. Izumin đồng tình. Với lại, chàng không có nói dối, chỉ hơi ... phóng đại sự thật thôi. Đúng là chàng phải giúp phụ hoàng phê tấu chương, nhưng hầu như nội dung chàng không có quan tâm, chỉ làm qua loa cho có. Đừng vội kết luận gì kéo người ta lại hiểu nhầm thanh danh của chàng. Chẳng qua là Izumin biết trong đồng tấu chương này, không tờ nào không ghi là “nhờ hồng phúc của hoàng thượng, người dân làm ăn đạt nhiều kết quả tốt, v...v...” Với lại, chàng hoàng thành lúc sắp tới bữa tối, nhưng cô công chúa Kami đến hỏi thăm chàng dai quá nên chàng ra lệnh cho quân lính không cho ai làm phiền, bàn thân quyết ngồi trong ngự thư phòng để ... ngủ, Từ sáng đến gần trưa Xya lôi chàng đi khắp nơi, vừa về lại gia đình quyết tấu chương, hỏi không mệt sao được. Mãi đến đêm thấy hơi lạnh lạnh nên tỉnh giấc thì đã nửa đêm rồi. Chàng chậm chậm bước về phòng, lòng tự hỏi sao số mình đen quá, người mình yêu thì không thấy đâu, người yêu mình thì xuất hiện hoài. Trước đó, chàng ghé qua phòng Xya thì thấy nàng đã an giấc nên không làm phiền. Đó, toàn bộ sự tình là vậy, chàng đâu có nói dối ai.

-Vậy sao...

Nghe Xya nói, giọng buồn buồn xen lẫn thất vọng, Izumin ngồi dậy, hỏi:

-Có chuyện gì thế?

-À không. Nếu hoàng tử mệt thì nghỉ đi! Em chỉ định cùng chàng ra chợ chơi trước khi về nước – Xya cười buồn.

-Bao giờ nàng về nước? – Izumin giật mình.

-Ngày mai.

Nhanh vậy sao? Đã hết hat tuần rồi ư? Thời gian trôi nhanh quá! Chàng cứ ngỡ là ngày hôm qua nàng mới đến thăm Hitaito.

-Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta chuẩn bị đi thôi!

Lần này, từ “chúng ta” khiến cho Xya ấm lòng. Còn nhớ lần đi vào rừng và thấy con Min, từ “chúng ta” đã khiến cho Izumin vui vui. Từ “chúng ta” quả thật được yêu thích đặc biệt!

Tuy ở trên vùng núi thoải nhưng chợ ở đây đông đúc không thua kém gì ở Tê Bê. Người dân đi qua lại, trao đổi, mua bán tấp nập. Tiếng nói cười, cãi lộn ầm ĩ. Đồ đạc được bán rất phong phú, từ đồ ăn, đồ trang sức, dầu thơm đến thú nuôi,... Xya và Carol vốn rất thích sự đông đúc, tưng vui nên chợ luôn luôn là điểm đến lí tưởng. Tiếc là không có Carol ở đây, nếu không khu chợ đã bị phá tan tác. May mắn. Quả là may mắn!

Như đã nói, Xya rất thích. Nàng chạy từ hàng này sang hàng khác. Tay cầm chiếc bánh nóng hổi, vừa đi vừa ăn, thích thứ gì mua thứ. Chỉ tội cho chàng trai phía sau. Số chàng quả là không may mắn khi yêu nhầm một cô nàng trẻ con như vậy. Riêng việc chạy theo và chiều theo yêu cầu thôi cũng đủ khiến chàng mệt bơ phờ. Cơ mà, Xya cũng lo cho Izumin lắm chứ. Bằng chứng là nàng đã đưa cho Izumin một cốc nước lạnh rồi tiếp tục công việc thăm thú, vận tốc càng lúc càng tăng và không có dấu hiệu sẽ giảm.

Chợt nàng dừng ở một quầy trang sức nhỏ. Những chiếc vòng xinh xinh đủ kiểu thu hút sự chú ý của nàng. Izumin chú ý, đôi mắt màu tím nhạt đó nhìn chiếc vòng bạc được trang trí xen kẽ bởi hình chú cá heo và vỏ sò. Đáng yêu đó chứ?

-Ông chủ à? Cái vòng này giá bao nhiêu vậy? – Izumin cầm chiếc vòng lên và hỏi.

-À, chiếc lắc đó sao? – Ông lão trầm ngâm nhìn cả hai – Có phải hai người từng ghé qua đây và đổi cho tôi một chiếc vòng bạch kim lấy đôi vòng bạc hình cỏ bốn lá không?

-Phải rồi, ông nói ta mới nhớ ra – Izumin vỗ vỗ vào trán – Mà sao ông nhận ra chúng tôi vậy?

-Đơn giản thôi. Hai người nhìn xung quanh đi, người dân chợ búa chúng tôi thuộc mặt nhau hết, chưa kể giọng nói lại sang sảng, khác với hai vị, dáng vẻ quý phái, sang trọng, giọng nói cử chỉ như vương công quý tộc nhà giàu. Đó, thấy khác chưa? – Ông cười hà hà – Còn về chiếc lắc chân, cứ cầm đi, lão không lấy tiền của hai vị, chiếc vòng kia thừa mua cả cửa hàng lão rồi. Nhưng lão hỏi, cậu mua cho cô bé xinh xắn này sao?

-Dạ? Sao cụ biết? – Izumin nhú mày suy nghĩ.

-Hà hà... “gừng càng già càng cay” mà. Cầm đi, cầm đi, chiếc lắc chân này hợp với cô bé lắm.

-Vậy cảm ơn cụ.

Nói rồi Izumin cầm chiếc lắc và kéo Xya đi. Trời nắng gắt khiến chàng thấy hơi kiệt. Hai người nghỉ chân ở một gốc cây lớn, lá xum xuê.

-Nàng vui không?

Izumin dịu dàng hỏi. Đôi bàn tay to lớn vung về lau đi những giọt mồ hôi trên cái trán cao cao của cô bé nghịch ngợm. Xya khẽ đỏ mặt nhưng vẫn để yên.

-Chợ ở Hitaito cũng vui ghê! Mong rằng sau này em lại được đi nữa.

- Nếu nàng muốn thì hôm nào nàng cũng sẽ được đi – Izumin chợt cười. Giọng nói trở nên tinh nghịch.

-Sao mà được... mai em trở về Ai Cập rồi... - Xya buồn buồn. Có lẽ nàng vẫn chưa nhận ra ý đồ của chàng trai trước mặt.

-Được mà, chỉ cần... nàng lấy ta.

Xya tròn mắt nhìn Izumin. Izumin gật đầu. Có vẻ như Xya vẫn chưa hiểu gì cả?

-Phải rồi, cho nàng này – Izumin lấy ra chiếc vòng vừa nãy, thả vào tay Xya.

-Nhưng sao chàng lại cho em? – Xya ngạc nhiên – Lúc này chàng nói với ông lão đó là sao? Em chẳng hiểu gì cả!

-Không có gì. Cứ cầm lấy.

-Mà – Xya ngập ngừng – Chàng có biết ý nghĩa của vòng chân không đó?

-Ý nghĩa? Vòng chân thì có ý nghĩa gì?

-Thì ... - Xya chợt cúi đầu xuống, không cho Izumin thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình. Nàng lí nhí - Vòng lắc chân tượng trưng ột tình yêu đẹp và vĩnh cửu, có ý nghĩa hơn cả là khi người con trai tặng ột người con gái. Vòng lắc tượng trưng và có ý nghĩa muốn nói rằng: “anh đến với em là thật lòng không một chút dối trá, anh muốn ở bên cạnh em, trao cho em lắc chân là anh muốn xích chân em lại và không cho em đến với người con trai khác ngoài anh. Anh muốn mọi người biết rằng em đã có chủ và sẽ không ai cướp mất em của anh.”

Giờ đến Izumin tròn mắt, rồi đỏ mặt. Cuối cùng, chàng phẩy tay, nói:

-Thì kệ nó, với lại... ta thấy cái ý nghĩa đó với việc ta tặng chiếc vòng này cho nàng cũng như nhau thôi.

-Là sao? Chàng nói khó hiểu quá!

-Đưa đây ta đeo cho.

Nói rồi Izumin lấy chiếc vòng, cúi xuống đeo cho Xya. Mái tóc dài ánh kim lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời. Thật thu hút! Nó khiến cho Xya ngẩn ngơ...

-Xya! XYA À!

-Có... có chuyện gì vậy? – Xya giật mình.

-Không có gì. Ta gọi mãi nàng không nghe thôi. Đeo xong rồi đó. Vĩnh viễn không được tháo ra nghe chưa!

Chiếc vòng bạc xinh xắn trên cổ chân thon thon, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nhìn chiếc lắc chân, Xya tự nhủ mình sẽ không bao giờ tháo nó ra. Có lẽ, trong giây phút này, nàng đã hoàn toàn quên đi mọi chuyện, chỉ biết đến Izumin.

-Về thôi! Sắp tối rồi.

Xya gật đầu. Cả hai bước vào khu rừng rậm. Izumin còn nhớ, tại nơi đây, Xya đã chạy đi mất, rồi khi tìm ra thì cô nàng đang khóc nức nở vì một lí do không đâu làm chàng bối rối.

-Dù có thấy cái gì hay nghe được mùi gì thì cũng không được rời khỏi ta, nghe chưa?

-Dạ.

Tuy không hiểu có chuyện gì nhưng Xya vẫn gật đầu. Có chuyện gì ư? Hay đó là một bí mật của Hitaito?

-Chẳng có chuyện gì đâu. Ta chỉ cảnh báo trước thôi.

Xya ngạc nhiên. Izumin đọc được ý nghĩ của người khác sao? Lạ thật!

Chợt, linh cảm của Xya cho nàng biết có chuyện gì đó không lành. Nàng tin là như vậy. Linh cảm chưa bao giờ đánh lừa nàng. Quả thật, đi được một đoạn nữa, không hẹn mà nàng và Izumin đột ngột dừng lại.

-Hoàng tử Izumin! Chúng ta bị theo dõi này giờ.

29. Chương 29

-Phải. Giờ thì bị bao vây.

Izumin gật đầu. Bị phát hiện, lũ người đó xông ra, bao vây Izumin và Xya. Xya nhìn xung quanh, tầm gần hơn mười tên, lại mặc áo giáp. Kể cũng lạ, đã đi hành thích người ta lại còn mặc quân phục để khoe xem nước nào to gan. Hay bọn chúng kém hiểu biết đến nỗi không nhận ra mỗi đất nước có một loại y phục khác nhau?

-Tên kia! – Tên đứng đầu chỉ vào Izumin – Biến ngay đi, ta tha cho nhà ngươi. Hôm nay ta không có hứng giết người.

Giọng nói hỗn xược của hắn khiến Izumin tức giận. Lí do ư? Đơn giản thôi. Thứ nhất, hắn dám phá hỏng buổi đi chơi của chàng và Xya. Thứ hai, có vẻ hắn không biết mình đang đứng trên đất của ai, lại còn dám quát tháo chàng.

-Quân đội Hi Lạp hả? Được đó – Izumin nén giận, cười tươi như không có gì – Vậy công chúa của các người có nói gì đến Izumin này không?

-I... Izumin? – Hắn lấp bắp – Ngươi là hoàng tử Hitaito?

-Phải – Izumin lạnh lùng.

-Thế thì ngươi cũng phải chết. Công chúa của chúng ta lá ngọc cành vàng, tài sắc vẹn toàn, yêu kiều, cao sang như vậy mà lại bị ngươi từ chối, thử hỏi còn mặt mũi nào nữa?

Nói rồi hắn định đâm chiếc kiếm dài vào người Izumin nhưng chàng nhanh chóng đỡ được. Mất đà, hắn suýt ngã. Chỉnh lại y phục, hắn ra lệnh cho binh lính của mình xông lên. Izumin vừa đỡ những đường kiếm của bọn chúng vừa che chắn cho Xya. Xya nhắm mắt. Như vậy chẳng khác nào nàng cản trở Izumin. Hai bàn tay nắm lấy một cành cây chắc chắn mà thấp gần đó, nàng trèo lên, ung dung ngồi nhìn trước ánh mắt ngạc nhiên của Izumin và bọn sát thủ. Xya à! Ngay dưới cành cây là một dòng sông đó! Hay nàng cũng là con gái của nữ thần sông Nil, nàng không sợ nước giết hại nàng? Nàng nhún vai, chuyện bình thường mà, từ nhỏ nàng đã có sở thích trèo cây như con trai, có lần bị ngã treo chân, rồi bị mắng mà vẫn không sợ. Bây giờ thì Izumin tha hồ mà đánh chúng. Có vẻ như bọn lính này được huấn luyện khá kĩ càng công thể lợi thể về vũ khí và số lượng nên khiến cho Izumin mấy lần lao đao.

Nàng khẽ hát một bài ca yêu thích. Giọng hát trong trẻo, cao vút, thanh như tiếng chuông bạc khiến cho ai cũng ngẩn ngơ. Lợi dụng lúc đó, nàng lấy con dao trong người, ném về phía Izumin. Giờ thì hai bên cân bằng rồi.

Xya vẫn ngồi trên cây theo dõi cuộc chiến. Lợi thế đang nghiêng về phía Izumin. Chàng không còn phải chống trả chặt vật nữa mà có thể tự do tấn công. Nàng vẫn hát, một bài hát cổ vũ cho Izumin, đôi mắt ánh lên vẻ vui sướng. Con dao đó làm bằng sắt, lại được chế tạo đặc biệt, mấy thanh kiếm đồng cũ nát đó làm sao mà địch được. Nhưng, ở đời nào ai lường được chữ “ngờ”. Một tên tranh thủ lúc Izumin không chú ý mà đẩy chàng xuống dòng nước mát lạnh. Izumin hoảng sợ vùng vẫy những vô vọng. Nước ôm lấy chàng, đưa chàng về phía hạ nguồn. Còn Xya, nàng vẫn không hề cử động. Nước... chứng sợ nước... đánh nhau... Những việc này nàng đã từng gặp ở đâu rồi thì phải. Đầu óc nàng trống rỗng. Rồi như một cuốn băng, những kí ức lần lượt xuất hiện trong đầu nàng...

Lần đầu tiên nàng gặp Izumin, chàng hoàng tử cao ngạo lạnh lùng đang định giết chết anh rể nàng trong hôn lễ.

Khi cả hai bị lạc trong rừng, nàng dựa vào Izumin ngủ thiếp đi.

Khi chàng bị rơi xuống nước, mê man trong những kí ức đau buồn thời thơ ấu.

Cả lúc Izumin ngờ nàng hại mẫu hậu.

Tất cả, nàng nhớ ra hết. Và quan trọng hơn, nàng dám khẳng định tình cảm của mình với Izumin. Nàng yêu Izumin!

-Xya à! Làm gì mà gây người ra vậy? Cứu Izumin đi nếu không hắn chết đó.

Xya giật mình. Giọng nói này... không phải của Koda sao? Sao anh lại ở đây?

-Ko... Koda?

-Mới mấy hôm mà đã quên anh rồi hả? Cứu tên đó đi! Nhanh lên! Nước càng ngày càng siết hơn đó!

Koda hét lớn trong đi thay Xya xử lí lũ thích khách.

Xya nhìn về phía dòng sông. Izumin đã bỏ cuộc, mặc cho dòng nước kéo chàng về đâu. Xya cảm giác như một chàng trai mặc đồ đen, tay cầm lưỡi hái đang lướt trên mặt nước, tiến gần về phía Izumin. Là Tử Thần sao?

Nàng vội nhảy xuống dòng nước. Thật kì lạ! Dòng nước xung quanh nàng trở nên sáng lấp lánh và hiền hòa, trong khi cách đó một mét nước đang chảy rất siết. Nàng bơi, bơi, bơi, cô gắng đến cạnh Izumin thật nhanh bởi người con trai mặc hắc y đó đã đến gần chàng rồi. Cố lên! Chỉ một chút nữa thôi! Nhanh lên nào Xya! Ngay khi nàng chỉ cách Izumin một chút, người đó giơ lưỡi hái lên. Chiếc lưỡi hái sắc nhọn từ từ hạ thấp xuống... từ từ hạ thấp xuống... Xya vội vàng ôm lấy thân hình to lớn đang lạnh dần vì nhiệt độ của nước. Ánh sáng lấp lánh xung quanh người nàng đã tạo một lực đẩy bật chiếc lưỡi hái ra khi nó sắp chạm vào Izumin. Cậu trai lạ mặt ôm lấy bảo bối của mình trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào cả hai. Một lúc sau, chàng ta nhún vai bỏ đi. Gặp lại hai người sau!

Izumin đã được Xya đưa lên bờ nhưng vẫn còn mê man, cũng đứng thôi, chàng vừa thoát khỏi tay Tử Thần, làm sao mà khỏe mạnh bình thường được. Xya vội vã thực hiện hô hấp khi nàng thấy mạch đập đang yếu dần. Cố lên Izumin! Hãy trở về đi!Ồ, thật may mắn, Izumin đã hô hấp bình thường. Xya thở phào nhẹ nhõm. Nhưng làn da tái đi lúc này cũng đã hồng hào hơn.

-Izumin à! Tỉnh lại đi!

-Izumin! Chàng không tỉnh lại thì em sẽ bỏ đi tiếp đây...

-Izumin! Em yêu chàng...!

Xya muốn Izumin tỉnh lại ngay bây giờ. Nàng sợ lắm, sao Izumin cứ nằm yên thế này? Hai dòng nước mắt trong suốt như pha lê chảy dài trên khuôn mặt. Izumin à! Xya đang khóc đó, chàng không lau nước mắt cho nàng ư? Chàng không thấy sao? Những giọt nước mắt đó thật xấu xí, chúng che đi đôi mắt màu thạch anh tím quý giá.

Koda đã xử lí xong bọn lính vô phép. Hóa ra bọn chúng tự tiện hành động chứ không làm theo lệnh ai. Chúng khai thế, và chàng cũng mong là vậy. Nhìn Xya gọi Izumin tỉnh dậy, Koda chợt cảm thấy khó chịu. Chợt chàng nghĩ ra một cách. Đành thất lễ vậy nhé!

-Xya à! Em để Izumin nằm xuống đi. Anh sẽ làm hắn tỉnh dậy.

Xya ngạc nhiên. Sao có thể chứ? Không thử sao biết được kết quả, cứ để cho Koda làm cũng đâu mất gì.

Không mất gì sao? Nhìn lại đi Xya, Koda đang đánh Izumin đó. Xya vội vàng chạy tới, đẩy Koda ra. Xya học võ nên nàng rất khỏe, nhưng suy cho cùng nàng chỉ là một cô gái mới lớn, làm sao mà so sánh được với một chàng trai, dù bề ngoài khá là thư sinh nho nhã đi chăng nữa. Koda vẫn dùng tay, dồn thật lực và đâm thật mạnh vào vào ngực Izumin.

-Koda à! Em xin anh! Đừng làm chàng đau nữa... bởi vì em cũng rất đau...!

Koda khựng lại. “Phải rồi. Em yêu hắn. Em không yêu ta. Xin lỗi em, điều quan trọng như vậy mà anh lại quên mất.”

-Khụ... khụ...

Tiếng ho của Izumin khiến Xya mỉm cười rạng rỡ. Chàng tỉnh rồi sao?

-Chàng tỉnh rồi sao Izumin?

-Từ lúc bị tên đó đánh – Izumin chỉ vào Koda, người đang nhìn ra dòng sông để không ai thấy được cảm xúc hiện tại của chàng – Phải rồi Xya, nàng nhớ lại rồi ư?

Xya ôm chàng trong tay, gọi tên chàng. Thật bình yên! Cứ như những sóng gió chưa từng xảy ra vậy. Nếu đây là giấc mơ, xin đừng bao giờ tỉnh lại!

-Em yêu chàng, Izumin!

Just a smile and the rain is gone

Can hardly believe it

There's an angel standing next to me
Reaching for my heart
Just a smile and there's no way back
Can hardly believe it
But there's an angel, she's calling me
Reaching for my heart
I know, that I'll be ok now
This time it's real
(Chỉ một nụ cười và màn mưa biến mất
Thật khó mà tin được
Một thiên thần đang đứng cạnh
Và chạm đến trái tim anh
Chỉ một nụ cười và chẳng thể quay lại nữa
Thật khó mà tin được
Nhưng một thiên thần đang gọi
Và chạm đến trái tim anh
Anh biết rằng mình sẽ ổn ngay thôi
Giờ đây sao mọi sự lại thật đến thế) (*)

Izumin nở một nụ cười hạnh phúc. Dù có là là dối đi chăng nữa thì chàng vẫn rất hạnh phúc. Koda không thể chịu được người con gái mình yêu ở bên một người khác. Nàng sẽ hạnh phúc, Xya à!

-Những cú đánh đó là vì người đã làm Xya khóc rất nhiều. Nếu còn như vậy một lần nữa, ta quyết không nhường Xya cho người.

Nói rồi, chàng tiến về phía con ngựa của mình. Izumin nói lớn để cho chàng nghe thấy:

-Yên tâm đi! Ta sẽ khiến Xya hạnh phúc.

“Mong là vậy!” – Koda thầm nghĩ khi phóng ngựa vút đi. Cuối cùng chàng vẫn không có được người con gái chàng yêu. Là tại vì chàng không có gắng hay tại Xya không có tình cảm với chàng? Chàng không biết nữa. Giờ đây chàng không thiết tha việc gì.

Có một bí mật lớn mà ngay cả Xya cũng không biết, đó là thân phận của chàng. Chàng trai vui vẻ, hòa đồng nhưng rất tinh tế này là hoàng tử của Hi Lạp hùng mạnh. Cũng như Xya, chàng rất thích phiêu lưu, khám phá nên xin phép được tự do trong vòng ba tháng trước khi lên ngôi. Hôm đó, ngày chàng gặp Xya là lúc chàng mới rời khỏi cung điện. Nghe người ta nói hòn đảo Cret rất đẹp và hòa bình, chàng muốn đến thăm. Quả thật nó khiến cho con người ta thư thái vô cùng! Đang đi dạo xung quanh thì chàng thấy một cô gái bị gài chực người vây quanh, nghĩ là bọn thảo khấu nên mới giúp. Khi tỉnh lại, nói chuyện với cô gái đó rất vui khiến chàng thầm nghĩ hẳn đây là một cô bé dễ thương. Sáng hôm sau, nhìn cô ấy chơi cùng bầy chim trong rừng, cả người sáng lấp lánh với ánh mặt trời, chàng cứ nghĩ đó là một thiên thần xinh đẹp nhất, trong nhất của thượng đế. Và từ giây phút đó, chàng đã mong cuộc đời mình sẽ có nàng bên cạnh, sẽ xua tan đi những nỗi buồn, mang lại nụ cười trên đôi môi màu anh đào. May mắn thay, với danh nghĩa là ân nhân, chàng được ở bên cạnh nàng một thời gian. Chàng cứ ngỡ sẽ nhanh chóng khiến nàng quên đi chàng trai đã khiến nàng đau khổ và toàn tâm toàn ý yêu chàng, nhưng không, tình cảm của nàng quá mãnh liệt khiến đôi khi chàng chùn bước. Kể cả khi người nàng yêu xuất hiện, chàng vẫn cứ cố gắng ở bên, cố gắng làm nàng vui để đổi lấy một nụ cười, để chàng dần tiến tới trái tim nàng. Và chàng đau đớn khi nhận ra nụ cười hạnh phúc, đôi mắt ấm áp của nàng chỉ hiện diện khi ở bên người đó. Lúc người đó bị

rơi xuống nước, nhìn vào đôi mắt màu tím trống rỗng, chàng biết nàng đang nghĩ gì. Yêu là khiến người mình yêu hạnh phúc, Koda à! Chàng tự nhủ như vậy và trả lại Xya cho hắn. Thôi, đã hết rồi. Hãy mỉm cười đi chàng, vì có lẽ từ bây giờ Xya sẽ luôn hạnh phúc.

“Xya à! Ta luôn mong em hạnh phúc. Ta làm mọi việc để em được hạnh phúc”

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Lễ cưới của Izumin và Xya nhanh chóng được diễn ra.

Khoác trên mình bộ lễ phục của Hitaito, Xya thấy thật hạnh phúc. Cuối cùng nàng cũng đã được hạnh phúc bên người mình yêu suốt đời.

-Xya à!

Xya mỉm cười, định ôm lấy koda để cảm ơn thì nhận được cái nhìn sắc như dao của Izumin nên lại thôi. Koda thấy vậy, vòng đôi bàn tay ôm lấy Xya. Trái chàng chàng một lần nữa thổn thức vì Xya. Thật điên rồ! Nàng giờ đã trở thành hoàng tử phi, đã là người của Izumin rồi. Koda thì thầm một điều gì đó vào tai Xya, hôn nhẹ lên má nàng rồi bỏ đi. Một chuỗi hành động khiến cho Izumin căm ghét. Thấy Izumin có vẻ không vui, Xya ôm lấy chàng:

-Izumin của em! Chàng sao vậy?

-Hắn nói gì với nàng? – Giọng Izumin có chút bức tức.

-Hôm nay là ngày vui của chúng ta mà, chàng nhớ chứ? – Xya hôn nhẹ vào môi Izumin – Đừng như vậy!

-A! Tình cảm quá! – Giọng nói châm chọc này là của Asisư. Có lẽ nàng nhớ lại thù cũ chăng? Khi nàng và Raian tâm tình bao giờ cũng bị Xya chen vào vài câu khiến nàng xấu hổ.

-Anh Raian! Chị Asisư! Và mẹ? – Xya ngạc nhiên, ôm lấy người mẹ kính yêu của mình. Nàng cứ ngỡ suốt đời này sẽ không còn cách gặp lại bà chứ. Hai mắt long lanh những giọt nước mắt vui mừng – Sao mẹ lại ở đây?

-Cái con bé này! – Bà Rido lau đi những giọt nước mắt đó – Mẹ cứ tưởng con bảo sẽ không lấy chồng chứ? Nín đi nào Xya! Ai lại khóc vào ngày vui của mình bao giờ - Đoạn bà quay sang nhìn Izumin, khẽ gật đầu – Con là Izumin?

30. Chương 30

Dạ... - Chàng vẫn còn lơ đãng. Mẹ của Xya là mẹ của Carol. Mẹ của Carol? Thế chẳng phải đây là nữ thần sông Nil sao?

-Hãy giúp ta chăm sóc con bé này nhé, nó còn trẻ con lắm!

-Vâng thưa mẹ! – Izumin ôm lấy Xya, gật đầu.

-Cậu Izumin! – Giọng nói trầm hết mức khiến Izumin rùng mình – Tôi không thích em gái tôi yêu cậu nhưng đã là duyên số thì không tránh được. Thế nên, tôi mong rằng cậu đừng khiến em gái tôi phải khóc, nếu không... - Raian ngừng nói và giơ ra khẩu súng bạc khi trước đã dùng để bắn Izumin.

-Anh Raian! – Xya gất. Sao lại nói chuyện đó trong lễ cưới của nàng chứ?

-Được. Ta đồng ý! – Izumin chắc chắn.

I was lost in a lonely place

Could hardly even believe it (yeah)

Holding on to yesterdays

Far, far too long

Now I believe its ok cause

this time it's real

(Anh đã lạc lối trong một nơi hiu quạnh

Thậm chí thật khó mà tin

Bám víu vào ngày hôm qua

Ồi sao như dĩ vãng

Giờ thì anh tin rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp

Lúc này, mọi thứ mới thật làm sao)(*)

Sau khi nói thêm vài câu, gia đình Rido rời đi. Hẳn ai cũng thắc mắc vì không thấy cặp vợ chồng trẻ con Menfuisư – Carol? Chẳng là Carol đã có thai sáu tháng. Cái bụng nàng đã bắt đầu to ra không ngừng. Đó, việc nàng mang theo tiểu bảo bối của Ai Cập đi chơi khắp nơi là việc không thể chấp nhận được nên Menfuisư cấm nàng không được ra khỏi cung nửa bước. Cấm thì cấm thôi, còn làm theo hay không thì không biết...

-Nàng mệt sao Xya?

Izumin lo lắng khi thấy Xya khẽ nhăn mặt. Xya cười nhẹ:

-Không sao... Không khí ồn ào náo nhiệt quá nên em hơi mệt thôi, chàng đừng lo.

-Vậy để ta bảo Mitera đưa nàng về phòng.

-Chàng đừng uống nhiều nhé! Em ghét mùi rượu lắm!

Đoạn Xya lấy ra một viên thạch anh tím vào ly rượu của Izumin, dặn:

-Dù chàng có uống cái gì thì cũng chỉ dùng chiếc cốc có viên thạch anh tím này vào nhé! Em không muốn có chuyện gì xảy ra với chàng đâu. (**)

-Được rồi.

Đêm tân hôn.....

-Izumin!

Xya đến đỡ Izumin khi chàng bước vào phòng.

-Chàng uống nhiều rượu lắm hả?

Xya bặm môi. Nàng thật sự rất ghét mùi rượu. Điểm này nàng giống với Carol. Có lẽ vì lí do đó mà hầu như chẳng ai thấy mùi rượu ở người Raian dù chỉ thoang thoảng, chàng muốn là thần tượng của hai đứa em gái, như ba chàng, nên luôn cố gắng giữ mình thật hoàn hảo. Raian rất yêu em gái, điều này không cần chứng minh.

Quay lại với Izumin. Chàng chỉ cười trừ:

-Chỉ hôm nay thôi. Ta vui quá mà!

Rồi chàng vòng tay ôm lấy cô vợ bé bỏng. Cảm xúc hiện giờ của họ thật khó diễn tả thành lời. Có thể gọi là hạnh phúc chăng?

-Giờ thì kể cho ta biết tên đó đã nói gì với nàng?

Xya suy nghĩ một hồi lâu. Tên đó là ai? Hôm nay ai cũng đến chúc mừng nàng một hai câu hết. Thật khó hiểu quá đi! À! Nhưng mà nói riêng với nàng thì có Koda thôi.

-Ý chàng là anh Koda hả?

Xya vui mừng khi nghĩ ra. Nhưng điều đó lại được Izumin hiểu theo nghĩa khác:

-Nàng có vẻ rất vui khi gặp hắn?

-Vâng! Em đã rất mong anh ấy đến.

Cô nàng vui vẻ nói ra suy nghĩ của mình mà không để ý đến Izumin đang không vui. Khi chú ý thấy vậy thì nàng vòng tay ôm chặt lấy chàng:

-Em rất muốn nhận được lời chúc phúc của anh ấy. Với em, Koda như một người anh hiền từ, luôn quan tâm, chăm sóc và hiểu mọi suy nghĩ của em. Rất có thể em đã yêu anh ấy nếu khi ấy chàng không đến Ai Cập – Nàng đùa.

-Nàng yêu hẳn hơn yêu ta? – Izumin nói, giọng nghiêm túc.

-Ôi Izumin của em! Lúc đó anh ấy còn muốn làm người đỡ đầu cho con chúng ta sau này đấy! Anh ấy cũng gửi lời chúc mừng chàng.

-Ta không đồng ý.

-Nhưng em đã đồng ý với anh ấy, còn hứa tên con chúng ta sẽ để anh ấy đặt.

-Cái gì?

-Đó là tất cả những gì em có thể làm để cảm ơn anh ấy. Em yêu chàng! – Xya đột nhiên nói, hoàn toàn không ăn khớp với chuyện họ đang nhắc tới.

-Ta cũng vậy! – Izumin hôn nhẹ lên đôi môi màu anh đào – Mãi mãi là như vậy!

Đêm tân hôn hạnh phúc. Đám người hầu ở ngoài vui vẻ chuyện trò, về sự thay đổi của hoàng tử, về cô dâu Xya và cả về tiểu chủ nhân tương lai của họ nữa....

I never knew that love could feel so good

Like once in a lifetime

You change my world

I lay my love on you

You make me feel brand new

Show me all your love, and walk right through

As I lay my love on you

(Anh chẳng bao giờ biết rằng tình yêu lại tuyệt đến thế

Như một lần trong đời

Em đến và thay đổi thế giới anh

Anh đặt cả tình yêu này nơi em

Em khiến anh cảm thấy thật mới mẻ

Bày tỏ cho anh tình yêu, và bước qua mọi gian khó

Khi anh đặt tình này nơi em)

Khi đó, trên bầu trời màu đen huyền bí...

-Vậy là cái giá phải trả kết thúc rồi sao?

Thần Trí Tuệ hỏi mi nhân mặc y phục màu tím nhạt đang trầm ngâm.

-Phải – Mi nhân đó, hay chính là thần Số Phận trả lời – Nhưng câu chuyện chưa kết thúc được đâu.

-Nghĩa là sao? Ý cậu là... những đứa con của họ sao?

-Thiên cơ bất khả lộ - Nàng mỉm cười.

-Thôi, tớ không quan tâm. Thuốc đâu?

Thần Trí Tuệ xòe tay ra. Thả vào tay bạn một viên thuốc, thần Số phận dặn:

-Chỉ một ngày thôi đấy. Đừng làm cho Đại Thiên Thần nổi giận!

-Được rồi mà – Thần ôm lấy bạn, thì thầm – Cảm ơn cậu nhiều lắm!

-Đi đi! Ai bảo tôi mắc nợ các người làm gì.

Vậy là tất cả đều có được hạnh phúc của mình. Nhưng như thần Số Phận đã tiên đoán: câu chuyện chưa kết thúc. Cánh cửa này đóng vào cũng là lúc cánh cửa khác mở ra.

I lay my love on you

It's all I wanna do

Everytime I breathe I feel brand new

You open up my heart

Show me all your love, and walk right through

As I lay my love on you

(Anh dành hết tình cảm cho em

Đó là điều anh muốn

Mỗi nhịp thở, anh lại có cảm giác hoàn toàn mới

Em đã mở rộng trái tim anh

Chỉ cho anh thấy tình yêu, và bước qua mọi khó khăn

Khi anh dành tình yêu này cho em)(*)

Chú thích:

(*): lời và lời dịch được lấy ở isharebook .

(**): thả Thạch anh tím vào trong rượu, sẽ làm mất đi vị cay sắc mũi, làm cho rượu thơm hơn, dễ uống và khó say hơn. Bản thân chữ “Amethyst” trong tiếng Hilạp trước đây có nghĩa là “không say”.

31. Chương 31

Special Extra: Mất tích.

Chuyện là khi Carol mang thai bị Menfuisur nhốt trong cái cung điện chật chội nên đến lúc tiểu hoàng tử - Rubez cứng cáp, nàng lập tức rong chơi khắp nơi. Làm mẹ rồi phải có trách nhiệm hơn chứ gì? Nàng mang theo Rubez theo là được chứ gì! Cả mẹ cả con cứ dầm bữa nửa tháng mất tích một lần, khoảng vài tiếng nhưng cũng đủ khiến cho Menfuisur điên đầu. Số chàng đúng là khổ mà! Rút kinh nghiệm, Menfuisur chiều ý cho Carol đi nhưng với điều kiện phải có chàng đi cùng. May mắn thay, số lần mất tích giảm xuống dần, rồi không còn nữa. Menfuisur chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì lại xảy ra một vấn đề lớn hơn.

Hôm đó, Menfuisur, Carol cùng với Asisur và Raian tới thăm Xya. Cô bé đã lấy chồng được gần nửa năm mà thỉnh thoảng mới về Ai Cập vài ngày nên ai cũng nhớ lắm!

-Chị Carol! Anh Menfuisur! Chị Asisur! Anh Raian! – Xya vui vẻ gọi tên từng người. Nàng reo lên vui vẻ nhất khi nhắc tới cháu mình – Ồ! Rubez của dì! Lại đây dì bế nào! – Nàng đón tay ôm lấy Rubez đang nhìn mình chăm chăm, miệng kêu một thứ tiếng gì đó – Còn nhớ dì không? A! Rubez đáng yêu quá đi!

-Xya à! Trả Rubez lại cho anh! – Menfuisur đòi con lại khi thấy Xya có biểu hiện định mang nó đi.

-Menfuisur! Anh Menfuisur! – Xya lắc đầu – Không bao giờ. Rubez theo dì nhỉ, không thèm phụ hoàng nữa đúng không?

Xya nựng. Rubez reo lên dù không hiểu chuyện gì. Tuy nhiên, với mọi người thì đó lại là sự đồng ý. Ai cũng cười vang, trừ Menfuisur. Con chàng chứ! Chàng không có quyền bế nó sao?

Những cuộc trò chuyện vui vẻ diễn ra. Gặp mặt mà, vui là phải! Nhưng, để ý kĩ sẽ thấy những cái nháy mắt của các cô gái.

-Thưa hoàng thượng! Chúng thần không tìm thấy hoàng hậu đâu – Một người lính thông báo.

-Cái gì?

Izumin nhúm mày. Xya đang ở đâu cơ chứ? Chàng vội vã tiến về phía Đông cung, nơi nghỉ của các vị khách đặc biệt.

-Menfuisur / Izumin! Người có thấy Xya / Carol đâu không?

Izumin và Menfuisur đồng thanh hỏi. Cả hai nhìn nhau thắc mắc. Cùng không thấy đâu ư?

-Hai người có biết Asisur đang ở đâu không?

Raian vội vã chạy lại hỏi, thất vọng vì nhận được hai cái lắc đầu chán nản.

-Asisur cũng không thấy đâu ư?

-Cũng? Nghĩa là... - Raian hỏi lại.

-Phải.

Vậy là cả ba cô gái của chúng ta đều biến mất. Liệu có chuyện gì chẳng?

-Chị Asisur và Xya không thấy đâu từ bao giờ? Menfuisur chột hỏi.

-Sáng nay.

-Lạ nhỉ? Carol cũng vậy.

-Không phải lo đâu! Xya thông minh lắm! Nàng ấy có thể làm mọi việc – Izumin cười.

-Asisur thì thông thạo phép thuật. Có chuyện gì cũng ổn thôi – Raian gật gù.

-Carol thông tường địa lý, hiểu biết rất rõ về các vùng đất. Chuyện đi lạc đã là không thể - Menfuisur tự tin.

Vậy là, trong chốc lát, cả ba chuyển chủ đề qua việc khoe tài năng của vợ mình, không sai chịu nhường ai. Họ nêu ưu điểm, khuyết điểm của vợ, cốt sao cho vợ mình là nhất, khiến người khác ghen tị là được. Hoàng thượng đấy, giám đốc đấy, nhưng cũng hơi là cái mác bên ngoài thôi chẳng? Người ngoài nhìn vào thở dài nghĩ là ba đứa trẻ to xác. Tranh luận thật sôi nổi quá! Chắc mục đích chính khi đến đây họ cũng quên luôn rồi.

-Nhưng... Carol bế Rubez theo – Menfuisur chột nhớ ra – Trời ơi! Cả vợ cả con đều đi đâu hết!

-Asisur cũng có thai bảy tháng rồi - Raian nhún vai.

-Tiểu bảo bối của ta được ba tháng rồi – Izumin góp lời. “Tiểu bảo bối” ý là đứa bé trong bụng Xya.

Vậy là hoàn cảnh của cả ba đều đại loại như nhau cả. Nào cũng thông cảm cho nhau! Lấy vợ là thế, yêu thương nuông chiều, chăm sóc mà cũng vẫn chưa xong hết nhiệm vụ. Họ ủ rũ cho đến bữa tối.

-Vẫn chưa tìm thấy họ sao?

Thật kì lạ! Sắp hoàng hôn rồi mà vẫn chưa thấy Xya, Carol, Asisur cùng với tiểu hoàng tử Ai Cập Rubez. Thế nhưng, những món ăn này chàng biết chắc chắn là do Xya tự tay nấu. Mùi vị của chúng quen thuộc đến nỗi dù có ngửi thấy mùi ở xa chàng cũng nhận ra. Vậy là họ vẫn ở gần đây. Nhưng sao phải trốn? Hay lại một trò chơi mới của các cô gái?

-Xem này! Có một chiếc nhẫn trong ly rượu.

Izumin đổ hết rượu ra để lấy chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn này là vật phẩm cống nạp của nước lân bang đây mà, chàng thấy đẹp nên đưa cho Xya. Cả ba nhìn vào mặt trong của chiếc nhẫn.

-600?

Cả ba suy nghĩ. Con số này nghĩa là sao? Có liên quan đến sự kiện nào?

Đêm hôm đó, ba chàng trai đều mất ngủ. Lí do ư? Suy nghĩ về con số kì lạ và ... nhớ vợ. Đêm không có vợ ở bên cạnh rất khó ngủ! Thế nhưng, giữa đêm cả ba chợt thiếp đi. Trong giấc mộng, họ thấy vợ mình đang ở bên.

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Sáng sớm hôm sau...

Izumin uể oải thức dậy. Chàng vẫn cảm thấy quanh đây có hơi ấm của Xya. Nàng đâu rồi? “Xya à! Ta nhớ nàng! Trở về với ta đi! Nàng muốn ta lục túc từng tác đất lên mới chịu quay về sao?”

Có một thói quen chàng bắt đầu từ một tháng sau khi cưới Xya đó là ...trồng cây! Số Izumin chẳng sung sướng gì. Khởi đầu chuỗi kí ức đen tối đó là việc em gái chàng bị ám sát tại một đất nước nào đó, rồi chàng yêu Carol, gặp Xya,... Những tưởng là sau khi đã yên bề gia thất thì thành thoi ai ngờ cô vợ bé bỏng của chàng có một tình yêu nồng nàn với những bông hoa hướng dương nên rất muốn có một cánh đồng hoa. Izumin chiều vợ, sai lính đi khắp nơi lấy giống hướng dương về trồng. Xya không đồng ý, nàng muốn đích thân đốc lang quân trồng và trồng luôn hoa hướng dương. Với đôi mắt long lanh xinh đẹp và giọng nói ngọt ngào đó thì thử hỏi ai mà từ chối được? Cơ mà, Izumin là một hoàng tử, là hoàng tử đấy. Từ xưa đến nay có ai mắt chàng phải làm gì nặng nhọc bao giờ đâu? Đào... đào... đào... Mới đào được chưa xong một hố chàng đã thấy hơi mệt rồi! Nhưng mỗi ngày chàng phải trồng năm cây cơ. Thế mới thấy khâm phục những người nông dân. Họ làm việc quần quật ngày đêm mà vẫn không than nửa lời. Thôi thì vì vợ yêu, tiếp tục công việc! Mà cũng phải nói thêm là Xya luôn ở bên cạnh để lau mồ hôi cho chàng, rồi lấy nước,... Mãi rồi cũng xong. Năm bông hoa hướng dương màu vàng hướng về phía mặt trời để đón nhận những ánh nắng ấm áp giữa một cánh đồng rộng lớn. Hơi trống trải thì phải, nhưng không sao, từ từ rồi sẽ chật kín ha à xem! Và... nụ cười của Xya khi chàng làm xong mới tuyệt vời làm sao! Nó xua tan đi những mệt mỏi, cực nhọc. Người ta nói “ngàn vàng khó mua nổi nụ cười mỹ nhân” vậy mà chỉ tốn chút công sức Izumin đã được tặng một nụ cười còn ấm áp hơn cả ánh nắng mặt trời.

Hôm nay, chàng lại ra chỗ cánh đồng rộng lớn phía sau cũng diện để tiếp tục trồng hoa hướng dương. Nhìn những bông hoa bạt ngàn một màu khiến Izumin lại nhớ về vợ của mình. Chà! Xem nào, tính cả hôm nay là vừa tròn bốn tháng, mỗi tháng 30 ngày (tính trung bình là 30 ngày thôi), mỗi ngày năm bông. Vậy là đã được 600 bông rồi. 600 bông hoa... 600 bông... 600... Không phải con số trong chiếc nhẫn sao? Chàng nhìn vào bông hoa cuối cùng chưa kịp trồng. Trên chiếc thân màu xanh tươi là một sợi chỉ màu trắng buộc với một cuộn giấy nhỏ. “Izumin à! Cánh đồng hoa đẹp quá! Mỗi một cánh hoa là một lần em nói yêu chàng. Phải rồi, hãy tìm túi hoa quả mát lạnh! Đừng sử dụng binh lính chàng nhé, nếu không thì chúng em sẽ không về đâu!”

Trời ơi! Trò chơi này là sao đây? Bao giờ mới kết thúc được?

Làm xong nhiệm vụ mỗi sáng, Izumin vội thông báo nội dung mẫu giấy cho Menfuisur và Raian. Chàng KHÔNG muốn cùng tìm với hai người họ nhưng mà ba người tìm vẫn nhanh hơn một. Với lại, họ cũng rất nhớ vợ.

-Nếu Xya nói như vậy thì họ chỉ ở quanh đây thôi – Menfuisur suy luận.

-Nhưng tìm đâu ra trái cây mát lạnh chứ? – Izumin suy nghĩ.

-Dễ thôi!

Raian cười. Hoa quả mát lạnh chẳng phải là để ở trong tủ lạnh sao? Lúc đó chàng để lại ngôi biệt thự là đúng mà! Đoạn Raian sử dụng phép thuật để trở về thế kỉ 21. Ở bên cạnh Asisur, chàng cũng học hỏi được đôi chút. Vài giây sau, chàng đã về đến nhà. Nó vẫn trang nhã, xinh xắn như khi xưa. Chàng bước vào bếp, nơi có một cái tủ lạnh to. Thức ăn đầy ắp nhưng chàng không tìm thấy một túi hoa quả nào cả!

-Bà Mari! Bà Mari! – Raian gọi lớn.

-Tôi ở đây! – Một giọng nói vang lên từ phòng khách. Bà Mari đang xem tivi, thấy Raian vội vã đến hỏi thăm sức khỏe – Cậu Raian! Cậu khỏe không? Phụ nhân và các tiểu thư bây giờ thế nào rồi?

-Đều ổn cả. Mà sao trong tủ lạnh không có hoa quả?

-Nhà không có người nên tôi chỉ mua ít về ăn dần, nhưng mà hết từ hôm qua rồi. Cậu thêm ăn gì để tôi đi mua cho?

-Hết rồi sao? – Raian lẩm bẩm – Vậy Asisur, Xya hay Carol có về đây không?

-Không. Tôi không thấy ai hết.

Sao lại như thế được? Tủ lạnh thì không có hoa quả, lại không có ai về nhà. Chàng chợt nhớ ra. Nếu đây là một trò do các cô gái thông minh sắc sảo đó nghĩ ra thì đâu có dễ như vậy. Với lại, chàng đã quên một điều quan trọng. Asisur nói rằng trong thời gian mang thai không thể khai triển phép thuật nếu không sẽ ảnh hưởng xấu đến đứa bé. Vậy là loại Asisur và Xya rồi. Còn Carol thì chàng chắc chắn không thể sử dụng pháp thuật. Con bé năng nổ tinh nghịch như vậy khó mà tập trung vào một chuyện gì trong thời gian dài. Chàng nhăm nhướng rồi! Rồi Raian vội vã trở về quá khứ.

Có chút thất vọng về kết quả những cả ba chàng trai đều không nản lòng. Nếu những cô gái đó đã bỏ công sức để nghĩ ra trò chơi này thì thân là nam nhi phải chơi đến cùng chứ!

Thời tiết khá nóng nên Izumin rủ Menfuisur và Raian ra dòng sông nhỏ ở gần cánh rừng át, sẵn tiện nghĩ xem có cách gì không. Những cơn gió mang hơi nước mát mẻ khiến cho các chàng trai cảm thấy dễ chịu, đầu óc thư thái. Người ta nói khi thoải mái thì suy nghĩ dễ nhất, quả là đúng như vậy! Raian nhớ ra một kiến thức vô cùng đơn giản mà chàng vốn không để ý cho lắm. Dòng nước trong vắt kia chính là một cái tủ lạnh lí tưởng để khiến trái cây mát lạnh như Xya đã nói. Nhưng vấn đề là cái túi chứa những trái quả đó ở đâu? Chắc chắn là Xya không ngốc đến nỗi thả nó xuống sông rồi mặc cho dòng nước cuốn đi. Con bé sẽ buộc chiếc túi vào đầu một sợi dây, đầu còn lại buộc vào một cành cây chắc chắn hay một cục đá lớn để nó không bị tuột, cuối cùng là thả chiếc túi xuống nước. Trò chơi này có thể nói là vô cùng đơn giản nhưng cũng vẫn rất phức tạp. Sở dĩ nói như vậy vì biết được cách ngâm trái cây vào nước lạnh này thì dễ, còn không thì lực khắp đất nước may ra còn có cơ tìm được.

32. Chương 32 - End

Raian đã nghĩ được ra một nửa, nhưng mà sợi dây đó được buộc vào đâu? Cánh rừng rộng lớn thế này để kiếm đâu phải dễ?

-Đi theo ta!

Izumin nói rồi đi trước, Menfuisur và Raian theo sau. Được một đoạn thì họ thấy một chiếc cây xum xuê cành lá, trên cành cao cành thấp nào cũng được buộc một dải băng màu đỏ. Không sai. Chính là nơi hôm đó chàng suýt chết, nơi Xya nhớ lại, nơi hạnh phúc bắt đầu. Izumin muốn cho con cháu đời sau cũng nhớ đến chuyện hôm đó nên sai quân lính buộc những dải lụa vào cành cây. Màu xanh ngắt của lá cây và màu đỏ tươi của những dải lụa phát phối thật hài hòa! Không khó để nhận ra sợi dây thừng chắc chắn được buộc ở thân cây. Kể cũng khen người chọn dây, đã suy tính đến cả những lúc nước chảy siết, như bây giờ chẳng hạn, nếu không thì những sợi dây bình thường chắc đã đứt từ lâu. Raian cúi xuống kéo chiếc túi ra lên. May quá! Đúng là túi da chứa những quả mát lạnh. Chàng định đưa cho Izumin và Menfuisur vài quả để ăn thì cả ba nghe thấy tiếng kêu:

-Cứu! Có ai cứu với!

Cả ba nhìn nhau. Liệu họ có nghe nhầm không?

-Cứu với! Làm ơn cứu tôi với...!

Tiếng kêu cứu ngày càng lớn. Họ vội nhìn về phía dòng suối – nơi được xác định có tiếng kêu phát ra. Một cậu bé chừng 10 tuổi đang bị cuốn theo dòng nước, Izumin bất động. Giống chàng quá! Chàng cũng từng bị thả xuống nước như vậy. Chìm đắm trong quá khứ nên nhất thời Izumin chưa biết làm gì. Khi đó, Menfuisur

vội tháo sợi dây thừng ra, đưa cho Raian để nhờ anh ta buộc vào người chàng. Cũng may là sợi dây khá dài, tầm chục mét.

-Ta sẽ xuống cứu thằng bé. Hai người cầm sợi dây này kéo ta lên nếu có chuyện gì nhé!

Menfuisur nói rồi nhảy xuống dòng nước chảy siết. Những lúc như vậy chàng lại càng yêu thương ba mình – tiên đế. Khi còn sống ông thường hay cùng chàng lặn sâu xuống nước một lúc lâu để ngắm những sinh vật dưới nước. Bây giờ tài lặn cũng như bơi lội của chàng khiến ai cũng phải nể phục. Menfuisur nhanh chóng tới gần cậu bé đã ngất vì chìm dưới nước quá lâu, ôm cậu vào lòng và quay người về phía bờ. Thế nhưng, khi nãy bơi ngược dòng khiến Menfuisur tốn sức nên bây giờ chàng không còn sức để chiến đấu với dòng nước siết này. Thấy vậy, Raian cùng Izumin ra sức thật mạnh để kéo Menfuisur vào bờ. Sức của hai chàng trai có vẻ chưa là gì so với sức nước. Izumin vội vòng một đầu dây vào thân cây lớn, cột chặt rồi tiếp tục dùng sức kéo. Không thể để việc đó lặp lại! Không thể được! Không được! Chàng tự nhủ và dùng hết sức để kéo dây về phía mình. Cọ xát với dây thừng quá nhiều khiến tay chàng đau đớn, đỏ ửng lên. May mắn thay! Họ đã kéo được Menfuisur và cậu bé vào bờ. Raian vội vã hô hấp nhân tạo cho đứa bé. Izumin đứng cạnh chăm chú theo dõi từng động tác. Cuối cùng cậu bé đã lơ mơ tỉnh. Raian hài lòng vỗ *** khen Menfuisur và Izumin, còn nói rằng họ là một đội giỏi. Trong phút chốc, khoảng cách của cả ba bỗng thu nhỏ đáng kể, cứ như ba anh em ruột vậy!

Clap...clap..clap...

Tiếng vỗ tay vang lên. Các chàng trai theo phản xạ nhìn về phía phát ra tiếng vỗ ấy. Là Xya, Asisur, Carol và bé Rubez. Họ ôm nhau thắm thiết. Đương nhiên rồi, vợ chồng xa nhau những ... hơn một ngày mà. Kể tiếp là...

-Ai cho nàng bỏ đi mà không nói gì hả?

Cả ba nạt vợ mình. Yêu lắm, thương lắm, chiều lắm những vẫn phải răn, không thì họ sẽ làm loạn mất! Chưa kể tội làm các chàng trai lo lắng nữa.

-Thì tại các chàng đó chứ - Carol bĩu môi.

-Đúng đó! Chị em chúng em thì thân nhau như vậy thì các chàng lại hăm hăm cãi nhau, như có mỗi thù giết cha không bằng - Asisur tiếp lời.

-Nên bọn em mới nghĩ cách để các chàng đoàn kết lại – Xya tinh nghịch nháy mắt.

Phải rồi! tuy trở thành vợ, em rể,... những các chàng trai luôn sẵn sàng đánh nhau bất cứ lúc nào. Raian với Menfuisur chứ gì? Raian không thích em gai mình lấy chồng sớm, chưa kể lúc lấy cũng chẳng thừa gửi gì, khác nào coi nhà Rido không ra gì? Menfuisur thì có ấn tượng xấu với Raian từ trước khi lấy Carol, khi ấy lúc nào Carol cũng nhớ đến anh trai và gia đình. Raian với Izumin? Raian lại càng không muốn gả em gái út của mình cho Izumin, bằng chứng rõ ràng là vết sẹo trên ngực phải. Cũng vì vậy mà Izumin không ưa Raian. Còn Menfuisur với Izumin? Cái này khỏi bình luận rồi. Mối quan hệ của hai chàng có bao giờ tốt đẹp kể từ khi gặp nhau đâu?

Thế nên, tuy không muốn những các chàng trai vẫn công nhận là kế hoạch này cũng có chút tác dụng. Họ đã nhìn thấy một chút mặt tốt của nhau.

-Cảm ơn nàng! – Cả ba đồng thanh và hôn lên má vợ - Vợ ta đúng là nhất!

-Carol là nhất chứ! – Menfuisur nghe thấy Izumin và Raian nói vậy thì không đồng ý – Nàng tinh thông địa lý, hiểu rõ về các vùng đất.

-Asisur biết sử dụng phép thuật – Raian cự lại.

-Xya biết làm mọi việc – Izumin cũng tham gia.

Một cuộc chiến lại nổ ra ư? Ô không đâu, bạn nhầm rồi. Hãy nhìn xem!

-Vậy thì... - Ba chàng trai nhìn nhau, mỉm cười – Vợ chúng ta đều là nhất cả!

Có ai nói là họ rất hợp nhau chưa nhỉ?

”Tóm tắt nội dung:

Gia đình Rido tài trợ ột chương trình khảo cổ để khai quật lăng mộ Hoàng Gia. Họ đã phát hiện ra lăng mộ của chị em hoàng đế Menfuisur nhưng xác hoàng đế biến mất, còn người chị, tức nữ hoàng Asisur thì hồi sinh và thề sẽ trả thù nhà Rido vì đã đánh thức nàng. Lời nguyện “Thần chết sẽ trừng trị kẻ nào phá rối giấc ngủ của hoàng đế” khiến ai nấy đều hoang mang. Tai họa ập tới! Ông Rido, chủ nhân hiện tại của gia đình bị rắn hổ mang cắn. Cô con gái duy nhất của gia đình Carol bị Asisur bắt cóc, đưa về thế giới cổ đại và bị coi là một nô lệ. Không biết là may mắn hay đen đủi, nàng gặp chàng Pharaong Menfuisur của Ai Cập cổ, được đem về Hoàng cung và trở thành Hoàng phi tương lai và cũng là con mồi quý giá của các nước lân bang. Vì lẽ đó, Carol bị chàng hoàng tử Izumin của xứ Hitaito bắt cóc, sau đó đem lòng yêu mến nàng. Menfuisur liền đem quân đến Hitaito, đưa nàng về Ai Cập sau một trận đại chiến. Tình yêu chớm nở giữa Menfuisur và Carol...

Cùng lúc đó, ở hiện tại, cô con gái út Xya, thường không được nhắc tới trong các sự kiện lớn nên không mấy ai biết nàng trù người thân, nghe tin dữ bèn trở về khi đang đi du lịch. Về tới nhà, nàng khám phá ra một sự thật.

Đó là gì?

Những bí ẩn được giấu đi có được mở ra?

Thực sự lời nguyện sẽ xảy ra như thế nào?”

đó là phần tóm tắt chung đoạn đầu của fic, mong các readers sẽ đón đọc!!

ths for reading!!

*****The End*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-ai-cap>